

Giới thiệu Bán Hết Trang Bị Khấp Giang Hồ

Bán Hết Trang Bị Khấp Giang Hồ nói về một sát thủ thời Tống Triều xuyên vào một trò võng du có cốt truyện xưa có tên “Giang Hồ” ....

Như tựa hồ, trên đời này có người nói rằng ba câu là có thể kể tóm lại chuyện xưa.

Đúng vậy, chỉ cần một câu đầu tiên, đã hiểu ra vấn đề hết rồi!

Vậy hai câu kia chẳng phải bỏ nghĩa cho câu đầu!

Xuyên qua lại rất tự do, Game online bây giờ quá nhiều, võ hiệp thì lại ồn ào bát nháo.

Như thế nào lại Xuyên Không + Võng Du + Võ Hiệp = ?

Mọi người đọc truyện sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khấp Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Thế Giới Sau Cái Chết

Hồ hào hồ hào —— Rầm rập rầm rập ——

Một trận dồn dập tiếng thở dốc cùng những tiếng chân bước lộn xộn vang lên.

“Đứng lại! Không được chạy!” Một người kêu to.

Đứng lại? Đồ ngu đứng lại! Tần Tranh cũng không quay đầu lại, thậm chí còn chạy nhanh hơn. Bất quá trong lòng nàng vô cùng chán nản, lúc còn sống đã nha môn truy nã đuổi giết còn chưa tính, không nghĩ tới kiếp sau rồi mà vẫn bị truy đuổi. Thoát được đến đây, thì một ngày cũng đã qua hết rồi a!

“Mau ngăn nàng lại, không thể để nàng chạy mất!”

Lúc này sau khi đã chạy một khoảng xa và thoát nạn, vừa vặn chính lúc này lộ tuyến trước mắt đã thấy Tần Tranh. Một ngày dài đông đuổi mọi người dường như đã cạn kiệt sức lực, nhưng sau khi thấy, quan binh đầu lĩnh đã nhất thời reo lên mừng rỡ “Nhanh lên, bắt lấy nàng! Ai bắt sẽ được trọng thưởng!”

Trọng thưởng cao như vậy chắc chắn người bắt phải là dũng tướng, hà huống gì lại có một nam tử chạy thẳng lên như người điên xông tới phía trước, chỉ thấy hấn cảm trong tay một cây trường kiếm, ngăn cản Tần Tranh chạy trốn.

“Tìm chết!” Tần Tranh khẽ quát một tiếng, thân hình phiêu dật uyển chuyển nhảy khỏi mũi kiếm, còn chưa chờ hấn phục hồi tinh thần lại chân phải Tần Tranh đã vạt ngay mặt hấn một cái đau điếng.

“Ôi ——” tiếng kêu quả thảm hại, nam tử định chặn đường kia, mặt hấn liền biến thành quả đào chín.

Tần Tranh không hề dừng lại, mượn lực đòn xuống bàn chân bước trên đầu mũi kiếm, phiêu dật xoay mình bay hướng tới, đã phóng qua hơn đỉnh đầu của tên nam tử kia, đến khi rơi xuống đất, không quay đầu lại nhìn mà hướng về phía trước thúc ngựa chạy như bay. Mà phía sau nàng quan binh dồn dập đuổi theo, bởi vì bản thân tên quan kỵ thuật chưa tinh, bị một tiếng hét làm ngựa hoảng sợ té nhào xuống ngựa, đẩy thế mà nửa ngày đi qua cũng không đứng lên nổi, đành phải tro mắt nhìn Tần Tranh ở đầu hướng kia rẽ vào một cái góc tối, như vậy biến mất không thấy gì nữa.

Phiêu, một quá! Tần Tranh sự thật đã mệt như chết từ lâu, bất quá vì giữ mạng, nói chi đến việc cần tới hỗ trợ khác. Thời điểm này đã là sinh lộ, Tần Tranh cố sức chạy thẳng một mạch vào rừng, dựa lưng vào một cây đại thụ mà ngồi xuống thở dốc hì hục.

Bất quá, nàng con thơ nặng nhọc chưa kịp ổn định đã thấy từ sau lưng một cảm giác lạnh gáy, thân hình lập tức xông thẳng trước mặt xoay mình, tay phải kéo xuống eo rút ra một thanh chủy thủ đã gỉ loang lổ, tay trái đặt ở phía sau lưng.

“Ngao ô ——” Tiếng hô gầm lên vang xuyên cả một vòm trời...

Tần Tranh mắt không một chút nháy động, nàng từng được huấn luyện ở nơi xung quanh có nhiều dã thú, sẽ không bắt ngờ tấn công, mà tránh khỏi móng vuốt của con hổ nhiều lần, rồi đi quanh nó tìm kiếm yếu điểm của nó rồi dùng dao gỉ sét đâm vào.

Con hổ to nhưng không quá mạnh, có chút giống giấy, nhìn bên ngoài tuy rằng rất dữ, nhưng chưa từng thương tổn đến Tàn Tranh dù chỉ một lần, mà nàng đã đâm đúng 32 huyết đạo của nó, sau đó nhanh chóng rọc lấy da, rồi cắt một phần đùi hổ.

Bụng có chút đói bụng, tìm xung quanh vài nhánh cây khô, Tàn Tranh từ thắt lưng lấy ra một viên đá lửa để chụm mấy nhánh cây. Nàng cũng không dám đi xa, vì xung quanh đây nơi nào cũng có tiếng hổ gầm.

Lửa cháy lên, mùi thịt thơm trong không khí cũng bắt đầu bay khắp nơi, Tàn Tranh ngửi nhẹ mùi thức ăn, nhưng bây giờ thực không có chút mùi vị —— không có muối cùng gia vị, mỗi ngày đều ăn thứ thịt này quả thật gần giống như dã thú, sớm đã chán ngán cả rồi. Hôm nay đi ngang qua một tòa thành thị, muốn vào xem, ai ngờ vừa tới gần cửa thành, đã bị một đội đang mặc quan binh, đuổi theo chạy đến đuổi cả sức rồi.

“Quái lạ thay, bọn quan binh làm sao mà biết ta ở trên đường giết một người đàn ông?” nàng là tận mắt thấy người nọ sau khi rơi xuống mấy mai tiền xu còn leng keng thì thi thể đang trước mặt đó nàng thấy, quái lạ biến mất rất nhanh, xem chừng hủy thi đi còn lâu hơn với việc này nữa.

Thôi, không nghĩ ra, người chết càng ngày nhiều, tại “Địa ngục” có khi người ta chết còn không có thể cho một lý do là chuyện thường mà, Tàn Tranh rất muốn biết nhưng lại rất ngạc nhiên nghĩ không ra. Nàng làm tắt lửa, bắt đầu tách miếng thịt ra làm đôi, không suy nghĩ mà cắn răng ăn.

Lúc này phụ cận có tất tiếng xột xoạt bước chân của ai đó đạp phạm vào lá khô, Tàn Tranh cảnh giác đưa tai lại gần, nghe giọng nói nhận ra được hai người ——

“Lão Cố, người gia nhập trò chơi này đã sớm hơn ta rất nhiều, bây giờ lại đến giết hổ sao?”

“Đừng phiền nữa, vốn hôm nay tưởng có thể chuyển đến địa phương kia luyện cấp, kết quả trên đường lúc này thấy một tiểu muội tử quá là xinh đẹp, ta như vậy đi đến chào hỏi nàng chưa quá hai câu, đã bị nàng cho một đao chết tươi tại chỗ. Ôn dịch, xuống tay quá là nhẫn tâm, trực tiếp đâm xuyên ngay trái tim, muốn trốn cũng không kịp.” Hắn nói với ngữ khí và vẻ mặt rất bi thương. “Chết một lần tổng sức mạnh bị giảm 10%, không trở lại tiếp tục giết hổ còn có thể giết cái gì?”

“Ha ha, chưa tới câu thứ hai? Ta hiểu rồi, hiểu rồi! Nhất định là người động tay, dụng chân nàng”.

“Không phải, trời ơi, oan uổng quá! Ta thề với trời, chính là lúc đó nàng xoay người định rời khỏi ta kéo áo nàng một chút, ngay cả nắm cũng chưa nắm được một giây, thì đã châu Diêm Vương rồi.”

“Ta hiểu người có bản tính thế nào, bằng không ai vô duyên vô cớ tới giết người? Và lại trên người người có cái trang bị cao gì mà người ta nỗ lực tham”.

“Chết tiệt! Vậy cũng không thể chỉ chạm tay áo liền đồ sát ta à! Nam nữ thụ thụ cái đó quá là phong kiến rồi! Ta xem tiểu muội tử kia rất khó tính và mới gia nhập, cho dù thực tế trò chơi này là vòng du cô trang, nhưng đã là game thủ thì còn có cái bảo thủ phong kiến đó nữa chứ.”

Cuộc đối thoại âm thanh càng lúc càng gần, Tàn Tranh nghe thấy đầu liên hơi choáng, tuy rằng hai người này trong lời nói có rất nhiều điều nàng nghe không hiểu hoặc là chỗ không rõ, nhưng là cái kia chính là nàng nhận ra được âm thanh giọng nói chính là cái người tan xương nhanh chóng cái tên nam nhân kia. Nàng nếu không sợ, thì chính là quá choáng. Tại sao có thể như vậy? Ban ngày có thể gặp ma sao? Ồi, không đúng, nàng hiện tại cũng là ma mà, ban ngày gặp con ma khác chắc gì có thể kinh hãi nữa. Chẳng lẽ ở “địa phủ” có thể có cách hồi sinh sao? Hay là trước kia chính mình chưa có từng, hoàn toàn hay chưa từng giết hẳn nhỉ? Hay là, hẳn là ma và không thể chết lần nữa rồi.

“Ta xem người lần sau vẫn là chú ý một chút đi, người cũng đừng nghĩ đến mấy cô nương nữa, như vậy sẽ tốt cho người đó.”

“Tốt lắm tốt lắm, ta hiểu rồi.”

Thanh âm càng gần hơn, Tàn Tranh xem xét xung quanh gần như không có chỗ nấp, vì thế nàng dựa sát vào thân cây, xích 1 tiếng phóng lên cây, nương vào lá cây, trên cao cẩn thận xem xét.

“Ừa, ta nghĩ ở đây không lâu chắc có người ở, thật ta đã ngửi thấy mùi thịt thơm” Tên nam nhân mặt nhọn dùng một chân dạt các nhánh cây nhỏ vào nhau, gạt tàn lửa cuối cùng lửa đã cháy lại.

“Có người nướng thịt hổ ăn nha.” Nam nhân bị Tàn Tranh giết qua, gương mặt có chút kinh ngạc. “Ta lần trước nướng thử thịt hổ, thật sự nếu chưa từng học kỹ năng trù nghệ thật sự nấu nướng rất tệ, thịt nướng bình thường phi thường là con người thì không thể ăn nổi, lúc đó ta thiếu chút nữa đã làm bậy tại chỗ.”

“Người ta thích, người có quyền quản? Chính trò chơi, mỗi người đều có cách chơi bất đồng, ta lần trước lại phát hiện ra cái sức mạnh chung của mọi thứ mà không cần tham khảo trước, đó là kỹ năng sống của game thủ.”

“Haha, ý tứ của người là sao? Ta thì thích đồ sát, cái đó mới gọi là sáng khoái!” Lão Cố trong tay lại cầm đao lên múa mấy vài cái.

“Ta xem người bị người đồ sát.” Nam nhân mặt nhọn còn chế giễu hắn một câu “Như thế nào, có muốn thử lại cảm giác dao găm xuyên tâm?”

“Đâm thì đâm, sợ cái gì?”

“Mạnh mẽ dữ!”

Nơi này là rìa rừng của khu này, đi vào sâu hơn Hồ càng nhiều hơn, hai người tự biến tự diễn rút ra vũ khí, trên đường gặp nhỏ to đều giết một, cứ như vậy không ngừng nghỉ, vẫn hướng chỗ rừng sâu nhất mà đi đến.

Mất thấy bọn họ đã đi ra khỏi tầm mắt của mình ý thức “muốn hay không theo sau?” Tần Tranh có chút do dự . Nàng đối với câu chuyện của hai người này rất có hứng thú, tuy rằng nghe không hiểu lắm, nhưng trực giác có thể minh chứng rằng, nếu theo hai người họ, bản thân có thể biết kiếp này của mình hiện tại ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cô Ta Chưa Biết Mình Xuyên Không

Dù sao nhân rồi vẫn là nhân rồi, Tần Tranh cuối cùng quyết định theo sau hai người họ. Nàng lặng lẽ bước nhẹ xuống đất, nương người vào chỗ tối, đi đằng sau hai người đàn ông.

“Giết Hồ quả nhiên là nhảm chán.” Người đàn ông mặt nhọn đang dùng dao găm kia đâm xuyên vào và bắt đầu lắc lắc con hồ, thờ dài: “Muốn đạt 50.000 giá trị kinh nghiệm sở thành mới có thể lựa chọn môn phái, luyện hồ này thì đến khi nào mới đi?”

“Người hiện tại đã có bao nhiêu điểm rồi?” Lão Cố đang cố gắng lột da con hồ.

“37.000, còn người?”

“Vốn 45.000 rồi, đã chết một hồi, mất hơn 4.500 thật là bức mình!” Lão Cố thờ dài một tiếng, “Người đã nghĩ tới lựa chọn môn phái chưa?” Hắn kéo da con hồ ra rất nhanh, sau đó đặt da hồ xuống và cuộn tròn lại, đưa tay đến thắt lưng rồi nhét nhẹ vào, da hồ như thế nào lại biến mất. Tần Tranh đối với hắn, động tác này đã muốn chú ý thật lâu, nàng thật sự không nghĩ ra, nhỏ như vậy trong dây lưng làm sao có thể giấu vào nhiều như vậy da hồ. Bất quá, mấy ngày qua nàng đã sớm phát hiện mình trong dây lưng cũng có thể moi ra rất nhiều thứ, tỷ như dao găm gỉ sắt, mấy bình thuốc trị thương, hai mai đồng tiền. . . . .

“Còn tại lo lắng, bất quá có thể sẽ chọn Ân Nguyệt các.”

“Ồi trời ạ! Kia chính là môn phái của bọn Sát thủ, kia là nhiệm vụ rất khó.” Lão Cố nói tiếp: “Ta thật ra muốn đi đến Bách Xích Phái.”

“Sát thủ mới có vẻ tuyệt chứ, ta thích làm sát thủ.” Nam nhân mặt nhọn liếc nhìn một cái: “Bất quá đến lúc đó khả năng sẽ thường xuyên bị quan phủ truy nã rồi, nghe nói Ân Nguyệt Các là môn phái có nhiệm vụ đều là từ NPC ủy thác giết người chơi, hơn phân nửa không phải giết người chính là đi đốt nhà, thật tránh không được sẽ gặp đồ sát, bản thân ta cảm thấy người đi cũng hợp mà, không phải người thích đồ sát sao?”

“Chuyện còn dài nữa tính sau đi. . .”

Sát thủ có vẻ rất tuyệt? Thích làm sát thủ? Tần Tranh nghe được ngây ngẩn cả người, nàng sống mười chín năm, đúng thế, bất quá bây giờ đã chết, lần đầu tiên nghe gặp người nói thích làm sát thủ! Làm sát thủ có cái gì tốt?

Bọn họ vĩnh viễn sẽ biết tới nỗi đau đớn cùng thống khổ trong cuộc đời của sát thủ, cũng không biết đến chuyện gì xảy ra khi tính mệnh bị xem như trò chơi, có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ sát thủ! Cũng không bao giờ biết giết người lần đầu sẽ sao, cả người bị máu tươi thấm vào, chỉ vì mục tiêu nhiệm vụ mà phải làm ra thế này, chính mình nhìn lại chỉ có thể quy gối xuống và run rẩy sợ hãi, ánh mắt của người đó không nhắm lại mà lại nhìn thấu vào trong tim! Càng sẽ không biết cảm giác mỗi ngày bản thân lo sợ, con ác mộng hàng đêm lại kéo đến nhiều lần! Bọn họ cái gì cũng không biết. . . . .

Đương nhiên, nếu nhiệm vụ đầu tiên thuận lợi vượt qua, có lẽ sẽ trở thành một dạng người không biết sợ hãi, không nộ cười, cái gì cũng không có được, cái gì cũng không để ý, cũng không sợ cái thứ gọi là cao thủ khác, chính là như cũ xông đến chiếm lấy tính mạng của người đó.

Tần Tranh mãi nghĩ về quá khứ, đã quên tiếp tục đi theo dõi hai người kia, cho đến khi tinh thần hoàn lại, bốn phía lại trống trải nhọc xác của loài hồ, lại muốn theo sau, chỉ sợ cũng bị phát hiện, vì thế nàng ngay những con hồ khác nàng cũng giết sạch, hướng phía trước rời khỏi khu rừng.

Nghe từ hai người kia một phen, Tần Tranh lại càng chẳng hiểu hoàn cảnh kiếp này. Nàng còn nhớ rõ mấy ngày trước đang chấp hành nhiệm vụ, ngay khi sắp hoàn thành nhiệm vụ, bầu trời đột ngột u ám mây đen cuộn cuộn, trí nhớ nàng đột nhiên cũng dừng ngay tại đó, nam tử kia sắp bị nàng ám sát đột nhiên thấy hắn tự nhiên hóa lòn.

Từ đó đến nay, ý thức của nàng vẫn một mảnh mơ hồ, khi tỉnh lại nàng cho là mình đang ở Minh Giới của chốn Địa ngục, nhưng, nơi này vì sao cùng trong truyền thuyết bất đồng? Nếu không muốn nói nơi này quá giống nhân gian, lại có thật nhiều không thông chỗ. Thí dụ như nơi nào cũng có hung cầm ác thú khắp nơi, như mới vừa rồi cái tên nam tử tên Lão Cố kia đã bị nàng một dao xuyên tâm, sao bây giờ lại ung dung đi đứng như vậy, hắn hồi dương sao? Lại như chuyện cái thắt lưng này. . .

A! Đúng rồi, có lẽ nơi này thật là có thể không ngừng sống lại. Lão Cố bị mình giết, lại còn sống lại đây, vậy mấy con hổ này cũng là! Tàn Tranh một bên giết hổ một bên âm thầm suy nghĩ.

Phạch phạch phạch, tiếng của một loại chim gì đó vỗ cánh, cắt đứt suy nghĩ của nàng. Tàn Tranh trơ mắt nhìn một cái thấy một con bồ câu trắng như tuyết từ đầu bay đến trước mắt, bay đến trước mặt của mình, rồi từ trong miệng nó nàng lấy ra một tấm giấy, sau đó con chim vô thanh biến mất. Có lẽ là nhiều năm làm sát thủ, nên loại tình huống khó hiểu này làm nàng rất dừng đọng, hiện tại Tàn Tranh cũng với loại tình huống này hết sức bình tĩnh vì cũng không biết nó là gì, vì thế lòng mảy cũng không nhướng lên, dùng ngón tay mở tờ giấy kia, lại lúng túng không hiểu đây là chữ gì.

“Là ai đưa tờ giấy này, cả chữ cũng không thể hiểu” Tàn Tranh thì thảo tự nói, nàng miễn cưỡng nhận ra vài từ, nhưng khi kết hợp lại thì chẳng thể hiểu nổi ý trong đó, vì thế nàng bực tức vò nát cho đến khi tờ giấy thành bột.

Chỉ chốc lát sau, bồ câu đưa tin lại bay tới, cũng là tờ giấy đó, mặt trên có chút thay đổi, vẫn như cũ là không nhận biết. Liên tiếp vài lần, Tàn Tranh phiền, rõ ràng cũng không thêm nhìn tới, tiếp nhận tờ giấy ngay tại chỗ tiêu hủy.

Rời khỏi khu rừng, ngẩng đầu bắt gặp mặt trời chói chan trên không trung trên cao, vừa lúc là giữa trưa, Tàn Tranh tìm một khoảng yên tĩnh nằm nghỉ, sau khi tỉnh lại liền không biết phải làm những gì. Thế giới này đối với nàng quả thật rất xa lạ, vì thế nàng mất đi mục tiêu của sự sống rồi, hoàn toàn chưa thích ứng được. Hướng mắt tập trung nhìn ra hướng kia, đột nhiên nhớ tới lúc trước Lão Cố nói nơi này không học qua trù ngữ sẽ không thể làm ra thức ăn ngon được, thật chẳng có việc gì hiện tại, vì thế lòng nàng đã quyết sẽ đi tìm làm được điều đó.

Lấy từ thắt lưng có hai mai đồng tiền và vài đồng xu khác, Tàn Tranh không biết số tiền này từ đâu ra. Nàng đến thế giới này sau khi tỉnh lại, cái gì cũng chưa từng thuộc về mình, áo quần không phải của mình, trừ mấy đồng này ra, là một thanh chủy thủ rỉ sét và một cái giấy bút ít ỏi cùng với thuốc trị thương, còn lại nàng thật không có thứ gì.

Xem chừng số tiền này là tuyệt đối không đủ để hóa thành một trù sư, hơn nữa Tàn Tranh thật sự rất muốn tìm đến khách sạn ngủ một đêm thật sáng khoái, rửa mặt, tắm nước nóng, vì thế nàng đứng dậy đuổi lưng một cái, quyết định trở vào lại khu rừng, đi đến nơi có nhiều hổ, giết chúng lột da bán kiếm tiền.

Giết hổ là chuyện dễ dàng, tuy rằng Tàn Tranh cảm giác mình hiện tại võ công cùng thực lực so ra cực kém, vẫn chưa bằng một phần mười lúc trước, nội công thật cũng không có gì nhiều, nhưng nơi này nhìn qua loài hổ trong kiếp trước mình gặp có phần rất khác, hơn nữa căn bản cũng không cần tìm kiếm khó nhọc, cho nên chỉ cần đến nửa giờ đã giết hơn trăm con hổ, nhưng da hổ khi lột ra thì chỉ được có mười cái.

Không hiểu nổi cái Lão Cố kia như thế nào lột da tốc độ nhanh như vậy, Tàn Tranh lắc đầu đang bắt đầu lột từ đầu con hổ, bắt đầu trừng mắt ngạc nhiên nhìn thấy một kiện y phục màu tím rơi ra từ da bụng hổ. Thế giới này cũng quá mức kỳ quái, ngay cả con hổ cũng có quần áo mặc trên người? Mà vẫn là còn mới? Nếu nó không chết trước mặt mình, thì mình cũng không thêm nhìn tới.

Thôi, quên đi, nếu không nghĩ ra liền dứt khoát không muốn, chuyện nơi đây có hơn những thứ mình không biết. Tàn Tranh hít một cái, xoay người tắm vài nhật lên, dùng tay xếp gọn cái áo này lại. Sau đó cúi đầu nhìn đến bộ áo của mình, áo trắng thô sơ đã rách nát, nàng có điểm động tâm, vì thế lập tức thừa dịp bốn phía không có người, đưa món đồ mới này nhanh chóng mặc vào, quăng ngay món đồ cũ này đi.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khấp Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bán Da Hổ Có Thể Kiếm Tiền

Giết hổ một hồi Tàn Tranh cảm giác cơ thể có chút biến đổi gì đó, mà 15 cái da hổ này, cảm thấy nặng nề vô cùng, nhìn vào đai lưng cũng thật không thấy chỗ thừa nào, vì vậy nàng liếm liếm môi suy nghĩ, quyết định tạm thời buông tha con mồi tội nghiệp này.

Dọc đường đi ra khu rừng tìm đến nơi nào khác thật hết sức dài, nó còn có khi dài hơn cả tuyến đường giết hổ, nàng thật ra là muốn tìm đến một cái thôn nhỏ, vì tránh cho xuất hiện quan binh lần nữa tìm đến đuổi giết, Tàn Tranh mi mắt có chút giựt giựt thập phần lo sợ, tiến đến phát hiện không hề dị thường, mới yên tâm mà vào thôn.

Thôn tuy nhỏ, nhưng khá là tấp bập, có vô số người mặc thô sơ y trang đi tới đi lui, mọi người trong đây không phải cầm cây củi thì cũng là cây dao găm bị rỉ. Tàn Tranh trên mặt lộ ra cười khổ, bọn họ bộ dạng này chính là bộ dạng mới vừa nãy của mình. Bất quá thấy bộ dạng này, cũng khiến nàng yên tâm, người trong thôn này căn bản đối với nàng không có gì để ý đến, hoặc chính xác mà nói là coi thường nàng. Bị người coi thường, như vậy mới là sự an tâm nhất của một người từng làm sát thủ.

Ở trong thôn đi xem một vòng, Tàn Tranh một cửa tiệm tạp hóa mà người chủ ở đây chịu mua da hổ, chỉ là hấn cho giá quá thấp, một mảnh da hổ chỉ có một xu. Nàng tuy rằng không hiểu giá trị thật của cái da hổ này, nhưng khi hỏi giá một bình kim sáng được trị thương thì mức giá cho một bình là 50 tiền đồng, liền cảm thấy nơi này buôn bán thật không có lợi.

“Cuối thôn, có họ Trương chuyên may áo, hấn có ý định mua da hổ làm áo da hổ, người đến đó mà hỏi hấn có mua hay không?” Lúc này đi vào là một

phu nhân cần mua muối xuất hiện trước mặt Tần Tranh.

Ông chủ tiệm tạp hóa đang cùng Tần Tranh thương lượng giá cả, nghe mấy lời này, sắc mặt thay đổi mấy lần, ngượng ngùng nói : “La Tẩu, ý tứ của ngươi chẳng lẽ muốn phá hư chuyện làm ăn của ta sao?”

“Buôn bán thì phải thành thật mới tốt.” La Tẩu nói xong, thừa dịp lão chủ tạp hóa không chú ý, làm cố ý thêm mắm dặm muối vào một câu “Đừng cả ngày lừa gạt mấy tiểu nha đầu”.

“Cám ơn.” Tần Tranh cười nhẹ, ánh mắt dừng lại ở La tẩu tay đang cầm một túi to cái xanh, vì thế nói : “Ngươi có biết nơi này chỗ nào dạy trù nghệ?”

“Trù nghệ?” La tẩu nở nụ cười, “Ta chính là người từng học qua vài món ăn tầm thường, sau đó về làng dạy trù nghệ đơn giản kiếm sống qua ngày. Nếu ngươi muốn học thì cũng đơn giản, theo lời nói của ta, ta kiếm sống bằng trù nghệ, cho ta 60 đồng là có thể dạy.”

Đắt quá! Tần Tranh ở trong lòng thầm hô một tiếng. Kiếp trước khi nàng còn sống, là Huyết Vũ Lâu kim bài của hội sát thủ, tiền xài hằng ngày có thể lên đến tiền vạn, nếu như có 600 đồng rút dưới đất có lẽ nàng cũng chưa quay lại nhặt lên, nhưng lúc này trên người nàng chỉ có hơn mười đồng, leng keng leng keng kêu lên cùng lúc.

“Như thế nào? Chê đắt?” La tẩu về mặt có chút không vui.

“Không, không phải, trên người tôi thật không có nhiều tiền.” Tần Tranh cười đến sượng cả mặt, nàng mười tuổi đã biết một nụ cười có thể làm thành sát chiêu cao quý vô cùng.

La tẩu quả nhiên bị nụ cười của nàng làm mê hoặc, cười nói: “Vậy 50 đồng đi, chỉ giảm cho ngươi 10 đồng không thể ít hơn nữa rồi!”

“Tốt, ta đây trước bán da hổ sau đó, nếu như có thể thu đủ tiền thì ta sẽ đến gặp lại ngươi?” Chỉ cần đồng da hổ này bán được 40 đồng, nàng có thể có tiền đi học trù nghệ .

“Ta sống ở làng tây, trước nhà có trồng hai cây củ cái trắng, ngươi nếu tới trước cửa lên tiếng gọi thì ta sẽ biết”. La tẩu vừa nói một bên trả tiền lấy muối ra cửa.

Tần Tranh dựa theo La tẩu đến cuối thôn, nhìn thấy một lão già với mái tóc màu xám đang ngồi trên chiếc ghế và một bên lưng bị nắng chiếu vào, lão đang may may vá vá. Vì thế cười dài tiến lên hỏi: “Trương Tài Phùng? Nghe nói ngươi đang ở đây thu mua da hổ, chỗ này của ta có một ít, ngươi có muốn xem qua?”

“A?!” Trương Tài Phùng may vá quả thật quá tập trung, đợi đến khi lão nhìn lên thì đã qua nửa giờ, bất ngờ hỏi: “Vậy trước tiên ngươi cho ta xem hàng”

Lúc trước khi chưa chết, nàng cũng chưa từng qua loại tình huống này, lúc này Tần Tranh đột nhiên phát hiện mình thiên phú về kỹ thuật mua bán rất nhiều. Trương Tài Phùng nhìn da hổ quyết định mua mấy miếng da hổ này giá 50 đồng, nàng nấn nỉ mãi, mãi sắt cũng thành kim, lão già chịu mua cho nàng 80 đồng.

“Về sau nếu còn có da hổ nhớ đến đây bán cho ta, ta mua hết!” Trương Tài Phùng một bên móc tiền ra trả một bên về mặt cần nhẫn: “Những năm gần người trẻ tuổi trong thôn, đa số dùng da hổ làm áo trang, thật là cung không đủ cầu mà!”

“Tốt, ta hiểu rồi.” Cũng không để tâm đến lời nói hổ sáo trang là cái gì, Tần Tranh nhanh nhẹn tiếp nhận 80 đồng tiền, cảm giác nơi bàn tay có chút run run. Nguyên lai từ lúc nàng là sát thủ, nàng cũng không nghĩ đến mình sẽ làm gì kiếm tiền! Chính là, ở Minh ti địa ngục thế giới này, giết hổ là một phương tiện, giả dụ nhân gian có quá nhiều hổ như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có hổ sống mà thôi. Tần Tranh chỉ lo cảm động, lại đã quên rằng nếu hổ không có nhiều, lấy đâu ra đồ bán, như vậy thì giá da hổ sẽ cao hơn nữa.

Vừa đi vừa suy tính đã đến nhà của La Tẩu, Tần Tranh đang muốn kêu nàng, lại nghe có người gọi trước : “La tẩu, hôm nay trong nhà có khách , phiền ngươi đem cho ta ít rượu và hoa quả để ta đãi khách.”

“Tốt thôi.” La tẩu tiếp đón khách vào, một đôi tay ướt đang chùi chùi lên mảnh tạp dề.

Người nói chuyện kia đưa ra một ít bạc nhỏ đưa tới nàng : “Đây là tiền đưa trước, nếu có dư thì sẽ quay lại sau.”

“Nhìn đi, chỗ này thật quá nhiều nha!” La tẩu miệng nói xong, trên tay đã đem 10 đồng tiền vụn bỏ vào túi, người kia nói : “Yên tâm đi, nếu có tiền ta nhất định quay lại.”

Tần Tranh bên cạnh xem họ đối đáp, thấy người kia đã đi mất mới vội vã cười nói: “Ta tới đây bắt chước người ta học trù nghệ.”

“Nha đầu, da hổ bán rồi? Lại đến rất nhanh.” Tưởng là vì kiếm tiền học nghề sẽ rất lâu, La tẩu nở trên mặt một nụ cười gần gũi .

“Dạ, đây là một chút phí học.” Tần Tranh nhận ra rằng chính nàng và người kia không vì chuyện gì cũng có thể dùng tiền học phí mà trả sau, vì thế chính điểm đó mà nàng thật sự cười vui vẻ mà tiến đến đưa tiền.

La tẩu gật gù đầu, thu hồi bạc hướng Tần Tranh nói : “Vừa hôm nay thật là bận rộn, ta làm không xuê , ngươi trước làm chân chạy việc giúp ta thu mua nguyên liệu được không?”

Hả? Chưa thể dạy trù nghệ cho ta? Thôi kệ, dục tốc bất đạt, hướng chỉ trù nghệ nếu muốn học liền cũng không thể dăm ba ngày là hoàn thành, chính mình cũng hiểu, không phải ai muốn học trù nghệ mà ban đầu không phải làm chân chạy vặt. Tàn Tranh cười nói: “Tốt thôi, Vậy cần mua những thứ gì cơ?”

“Gà tơ, thỏ nhỏ mỗi thứ một con, cá trắm đen một đuôi, chỉ lấy phần đầu, một ít thịt dăm bông.” La tẩu nghĩ nghĩ lại nói: “Lại mua một vò rượu hưng thiệu, rồi mang một giỏ mận đỏ về đây.”

Tàn Tranh ở trong lòng âm thầm nhớ kỹ từng món, sơ sơ tính toán trên người có đủ tiền không, sau đó tiến lên nói được, liền xoay người ra ngoài.

La tẩu ở sau lưng nâng lại lớn tiếng dặn dò: “Đi sớm về sớm, chỗ này của ta đang chờ nguyên liệu về bỏ lên bếp, cẩn thận nhưng đừng về trễ!”

“Biết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Mua Nguyên Liệu Nấu Món Ăn

Nguyên liệu nấu ăn chắc chắn trong tủ điểm sẽ có rất nhiều, Tàn Tranh liền tới cửa tủ điểm mua cá trắm, thịt dăm bông và vò rượu hưng thiệu hưng đã quá hai phần ba tiền trong túi. Ông chủ khách sạn nói rằng gà đã bán hết, cũng nói cho nàng biết phía nam của thôn trên sườn núi có thỏ hoang rất nhiều, muốn nói có thể chính mình đi bắt. Nơi này giá hàng cao đến thái quá, cho dù trong cửa hàng còn gà và thỏ, nàng cũng mua không được rồi, đành phải khác làm tính.

Đi ra gần cửa làng, Tàn Tranh tiện đường ghé qua hàng hoa quả mua một giỏ mận đỏ hết 16 đồng, nàng ý thức được và đem tất cả đồ đạc bỏ vào thắt lưng, sau đó vừa đi vừa ngo trái ngo phải mọi người xung quanh, đột nhiên nghe được một thanh âm lầm bầm nói: “Tối nay con trai mình về, nhà còn có gì để ăn đâu? Lại là gà sao?” Nàng quay đầu nhìn, một cụ bà đang móc thức ăn vấy vấy cho gà, vì thế một cái ý niệm trong đầu nàng nhất thời hình thành.

Thôn phía nam là một sườn núi đầy cỏ xanh, hoa dại mọc um sùm khắp nơi. Quả nhiên ông chủ khách sạn nói không sai, nơi này thỏ sống thành đàn, cũng không thiếu những người đang bắt thỏ, cầm cây củi mà nhào đến bắt chúng.

Thế giới này thật kì lạ, giống loài nào cũng phát triển thật mãnh liệt, động thực vật đều giống nhau, quả thực xung quanh trù phú quá tưởng. Người nơi này quả thực rất bình dị, có thể đứng một nơi mà nói chuyện với nhau một cách rất thân thiện. Tàn Tranh bắt đầu hoài nghi nơi này có lẽ không phải là Minh ti địa phủ vì, không có Vong Xuyên(cháo lú), không có Mạnh bà, không có cầu Nại Hà, cũng không có Mạn Đà La.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy sự chói chang của mặt trời, Địa phủ làm sao lại có thứ ánh sáng này? Tây Phương Cực Lạc há có phải ở đây, nàng đã giết người, cắt cổ không biết bao nhiêu người sao có thể đi đến nơi có tên là Tây Phương... Phật mà biết thì sẽ khóc vang lên trên cả 18 tầng địa ngục, khóc mãi không thôi. Bất quá nàng luôn luôn cô đơn sống một mình, đứng nhìn trời đơn độc, chỉ cần tự do, được tự do mà sống, thì ở đâu có liên quan gì? Không phải, đưa đầu xuống chào đầu là mãn nguyện lắm rồi.

Tàn Tranh thở hắt một cái, quay lại hiện thực không suy nghĩ. Chỉ thấy nàng ra tay như chớp, chạy ngang qua một con thỏ, chỉ thấy con thỏ đột nhiên biến thành hai cái tai rớt xuống. Xoay người, ra tay nhanh hơn một lần nữa lại rớt ra cái đó, cuối cùng cũng là một con thỏ nhỏ rớt ra, sau đó đem chúng nó toàn bộ ném vào trong dây lưng tay không đi trở về. Nàng từng bước cảm thấy thế giới hiện tại thật tốt, tỷ như hiện tại, nàng có thể dùng dao găm ri này vận một chút nội công phóng đến đồng nhân, giống như có thể trong tay cầm vũ khí ma thuật!

“Đẹp quá!” Lúc này đứng cạnh nàng là nam tử thấy được một màn này, reo ầm lên: “Chiêu thức này sao lại tuyệt qua! Người thuộc môn phái nào? Chiêu thức này vốn dĩ có tạo hình rất đẹp trai, là đâu? Ta cũng muốn vào?”

Môn phái? Tàn Tranh có nào lại biết đến môn phái gì của thế giới này, nhớ tới lúc trước nghe lén khi Lão Cố từng nói đến Bách Xích Phái, sẽ theo hần trả lời. Sợ người này sẽ hỏi chi tiết các thứ, ba chân bốn cẳng chạy nhanh về làng.

“Bách Xích Phái? Cái đó không phải cận chiến kiếm phái sao?” Tàn Tranh đi rồi, nam tử này phục hồi tinh thần lại, tay cào cào đầu vài cái nói: “Chẳng lẽ kiếm phái có thể một tay phóng ra ám khí? Một hồi đi lên diễn đàn hỏi đồng đạo xem sao...”

Đi trở về thôn bắt gặp cụ bà cho gà ăn, liền lấy ra một con thỏ trong thắt lưng, đi lên phía trước nói: “Đại nương, ta hay không có thể đổi thỏ lấy một con gà của lão?”

“Đổi gà?” Cụ bà mắt mờ nhìn vào, xem xét nhìn thấy Tàn Tranh tay cầm thỏ, cảm thấy con thỏ to tròn chắc khỏe, vì thế vui vẻ nói: “Tốt, chính người nhận lấy một con.”

Tàn Tranh đem con thỏ giao cho cụ già, nhìn bầy gà kia chỉ thấy một con gà tơ nhỏ trong bầy, lại nghe kia cụ bà nói: “Nha đầu, như người thấy, ta đã

từng tuổi này, việc giết một con thỏ thể này đừng nói đến, người nếu có việc bận làm xong, lúc rảnh rồi... , có thể hay không giúp ta đem này con thỏ này giết?”

Người dân ở làng này đều có một căn bệnh, đều thích nhờ vả lòng tốt của người khác để giúp họ công việc, ngay cả khi họ chưa bao giờ thấy hay quen bạn. Vừa rồi Tần Tranh ở trong khách sạn kia, ông chủ còn nhờ nàng bụng hai đĩa thức ăn lên bàn cho khách dùng! Bất quá trong lòng nàng hiện giờ có cái gì đó, chính là cho tới bây giờ không thiếu thời gian, giết người rất nhiều, giúp người thì quá ít, lúc này lại thấy làng này không kì thị nàng, trái tim nàng dường như có một chút ấm áp, sau đó cuộn tay áo lên, sẵn sàng giết chết con thỏ nhỏ.

Nhào nặn con thỏ một hồi, cụ bà ngồi ở bên cạnh liền tay xoa xoa, có vẻ rất không vui: “Không đúng, người lột da thể này thủ pháp sai hoàn toàn, những thứ ngon nhất của nó đã bị người làm hư.”

“.....” Nàng không phải là ả bán thịt, thì làm sao biết kỹ thuật lột da?

“Áy da, bé gái có thể làm chuyện nhà!” Cụ bà khuyên thật lòng: “Ta xem người đi tìm Trương Tài Phùng học một ít kỹ thuật lột da đi.”

Cụ bà cứ liên miên nói mãi, nếu đổi lại từ trước, Tần Tranh phỏng chừng sớm đều quay đầu đi rồi, nhưng hôm nay nàng lột da hổ cũng thấy tốc độ của mình phi thường chậm, cùng Lão Cổ đối lập quả thực cùng nhau lột da có thể không thể không thi đấu kịp, nếu như cố tình suy nghĩ với việc học được kỹ thuật lột da hổ sẽ kiếm không ít được tiền, nghe nói có thể tìm Trương Tài Phùng học một ít, cũng là có chút động tâm.

Sau khi vắt và làm sạch con thỏ, cụ bà ngần lẩn cảm tạ, rồi dặt tay Tần Tranh muốn dẫn nàng đến chỗ Trương Tài Phùng, lão nói: “Người đừng xem ta hiện tại lớn tuổi, lúc trẻ cũng có số đào hoa! Trong thôn có người theo đuổi ta, không mười cũng là tám, Trương Tài Phùng là một trong số những người si mê ta nhất. Người xem một chút, hân đến bây giờ trong lòng còn nghĩ về ta, đến tuổi mà chưa còn lập gia thất. ....”

“.....” Tần Tranh ngẩng đầu nhìn lên trời, không biết có thể nói những thứ gì.

“Hôm nay người đã giúp ta khá nhiều, thật ta không có gì cảm tạ người cả, thôi theo ta đến gặp Trương Tài Phùng nhờ hắn dạy người học tập! Người này thế nào, chỉ cần trong tay có một nghề nghiệp thì tương lai sẽ sống tốt. ....” Cụ bà ánh mắt không tốt, không nhìn thấy Tần Tranh sắp chết rồi, cứ thế vừa đi vừa nói: “Ta dẫn người đi lần này rất lợi cho người... , lão đầu xóm kia cũng không dám thu tiền của người, điểm ấy người hãy yên tâm. ....”

“.....” Đúng lúc, nàng không còn tiền dư! Mới từ Trương Tài Phùng kia kiếm được ít tiền, sau đó cấp cho La Tẩu gần sạch hết. .

Đi từ đầu thôn đến cuối thôn, lộ trình không hề dài, cụ bà cứ cười rồi lại nói, lúc mới thì nghĩ, còn không ngừng cùng đi ngang qua thôn dân chào hỏi ríu rít, ước chừng thời gian đã mất nửa giờ. Đợi cho Tần Tranh học xong kỹ thuật lột da cùng Trương Tài Phùng lúc này đi ra, mắt thấy mặt trời đã xuống bóng, nàng nhớ tới La tẩu dặn dò, trong lòng nói một tiếng “chết tiệt”, cáo biệt cụ bà liền vội vàng hướng tây thôn chạy nhanh tới.

Rất xa còn chưa đi gần, chỉ thấy La tẩu dựa cửa dáng vẻ có chút lo lắng, vừa nhìn thấy Tần Tranh liền cao giọng hô: “Nha đầu kia, như thế nào giờ này mới về hả? Ta chờ lâu lắm đấy!”

Đối mặt La tẩu đang thăm oán thán, Tần Tranh lười giải thích, chính là đứng tại nơi đó cười tươi như hoa. Quả nhiên cười chính là vũ khí lợi hại nhất, La tẩu cũng không rảnh cùng nàng so đo, cầu nhau vài tiếng rồi đưa nàng vào trong chỉ qua vài cách nấu nướng.

Gà nướng lu, dấm bông nấu rượu, nấu cơm cá trắm, bảo quản thịt thỏ, tổng cộng bốn món thức ăn, La tẩu vừa làm vừa dạy. muối cho bao nhiêu thì cần bao nhiêu nước, còn lửa thì phải canh ra sao, Tần Tranh đem cách thức nấu ăn này nhớ kỹ, cuối cùng nàng cũng học xong.

Học cái gì đó ở đây quả là nhanh, Tần Tranh chính mình thấy rất kì quái, vừa rồi ở Trương Tài Phùng tại chỗ đó, lão nhân gia chính là sơ sơ giải đáp vài thứ, nàng lại cảm thấy đã muốn toàn bộ nắm giữ.

”Đây« La thị thực phở» tặng người.” Đã đem các món này đem tới giúp cho La tẩu đến khách hàng, sau khi về nhà, la tẩu liền đưa nàng cuốn sách này và nói: “Đây chính là bảo bối gia truyền của ta! Trên đời này tìm không thấy cuốn thứ hai, nếu không phải ta và người có duyên gặp nhau, ta sẽ không cho người đâu! Người liền chiều theo cách này mà bắt chước làm theo, nguyên liệu nấu ăn như thế nào chọn lựa, xử lý, phía trên này đều viết hết.”

Tần Tranh nghiêm mặt tiếp nhận sách dạy nấu ăn cùng thời điểm vô tình nhìn vào ngăn kéo của La tẩu, bên trong còn có một cuốn bìa sách giống y« La thị thực phở», lại một hồi tưởng lời của nàng, trên trán tự nhiên mồ hôi chảy nhanh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chơi Game, Nơi Con Đường Rất Chật

La tẩu không phát hiện Tần Tranh khác thường biểu tình cảm xúc, lại còn ở đó nói: “Nếu có một ngày người trong quyển sách này, một lần học xong hết

tất cả, hơn nữa cũng không cách nào tăng lên nữa tài nấu nướng của người thì lúc đó người có thể tìm La Nguyên cô ấy là muối muối của ta, tài nấu nướng của nàng ta có thể so với ta cao mình nhiều lắm.”

50 đồng liền mua như vậy một cuốn sách mực hay sao? Tần Tranh lau quệt mồ hôi trên trán, thuận tay đem trang sách nhìn qua lại, về mặt đau khổ nói: “Ta xem không hiểu.”

“Sao?” La tẩu sừng sốt, “Người không biết chữ?”

“Có biết, nhưng có vài từ không biết nhiều” Tần Tranh nói: “Bất quá hơn phân nửa xem không hiểu, các người nơi này chữ thật kỳ quái.”

“À, ta đã biết, những chữ này đã bị giải mã hóa, ta thu nhiều đệ tử và cũng có người không biết giống người.” La tẩu gật gù đầu nói: “Người rất đơn giản có thể tìm người hóa thuật ngữ lại.”

“Như thế nào biến?” Tần Tranh lại có cảm giác mồ hôi đầm đìa, nàng cũng không phải là tiên nhân, sao có thể biến đi biến lại?

“Cái này ta không rõ, hãy ra ngoài kia tìm cái người ngoại lai mà hỏi.” La tẩu bủi môi nói: “Các người và chúng ta thật chất không đồng nhau.”

Không biết La tẩu nói “Các người”, “Chúng ta” đang chỉ đến ai, cũng không biết nàng ta nói không đồng nhau có ý tứ gì, Tần Tranh trên trán giựt giựt vài cọng lông muốn hỏi thêm vấn đề: “La tẩu, Ta muốn hỏi thăm một chút đây là nơi nào?”

“Nơi này là Hoàng Thạch thôn.”

“Không, ý của ta là. . . . .” Tần Tranh đột nhiên không biết nên nói cho tốt ý của mình, suy nghĩ một chút nói: “Hoàng Thạch thôn đúng rồi nhưng đây là cái địa phương gì?”

“Hoàng Thạch thôn đương nhiên huyện Thanh Phủ, huyện Thanh Phủ ở nước Viêm Hoàng, nước Viêm Hoàng ở. . . . .” La tẩu nói một mạch đến câu cuối, ngưng trọng há mồm một lúc oán thán nói: “nước Viêm Hoàng ở đâu ta cũng chả biết.”

“. . . . .” Tần Tranh dở khóc dở cười, la tẩu này, thật đúng là như không. . . . . Bất quá chính mình ít nhất từ câu trả lời của nàng ta biết được một thông tin quan trọng —— nơi này không phải Tống Triều! Mặc dù con dân của Tống Triều cũng có Viêm Hoàng, nhưng là chưa từng có nghe nói qua nước Viêm Hoàng, không biết nước này trên trời hay ngoài đảo xa có nữa! Càng tệ hơn là, nàng không biết mình là sống hay chết, là người hay ma, là quý hay tiện? !

“Nha đầu, ta nói này giờ người có nghe không hả? Nha đầu?” La tẩu không chú ý Tần Tranh đang thất thần, cứ thế nói chuyện, thấy nàng không đáp lại mới bắt đầu hỏi nàng.

“À? Cái gì?” Tần Tranh phục hồi tinh thần lại.

“Ta nói người về sau nếu đi vào thôn kia có thể ghé ngang đưa bức thư nhỏ này nói là tỷ tỷ gởi cho La nguyên?” La tẩu về mặt cảm khái nói: “Đã lâu không gặp, gần như trăm năm!”

“Được, không việc gì cả.” Tần Tranh đáp lời. Khi nàng nhìn đến La tẩu lại mở ra ngăn kéo thì nhìn thấy trong ngăn kéo chồng lên nhau rất nhiều phong thư y như nàng, nàng thì mồ hôi trên trán lại bắt đầu tràn trề.

Từ biệt La tẩu khi đi ra thì đã thấy trắng đã xuất hiện, nhà nhà đều thấy đốt đèn, mùi rau thơm xào lên thơm phức phảng phất làm cho Tần Tranh có thể nghĩ thấy, còn có thể mơ hồ nghe thấy có tiếng cười hihi. Kì thật, cho đến bây giờ mình cũng chưa từng thấy được hương vị của gia đình? Buổi tối mùa xuân thật ấm áp, thôn làng kì quái, bốn phía lại ẩn hiện âm thanh của côn trùng kêu vang, tại đây nàng lại nhìn lại hoàn cảnh lúc này, cảm giác ý thức sự cô đơn của kiếp trước lại bắt đầu xuất hiện.

Cước bộ có chút thiếu hồn, Tần Tranh cảm giác được đã đói bụng lại nhớ tới chính mình ra đi mà chưa đòi lại tiền mua nguyên liệu từ La Tẩu, trên người nàng hiện tại chỉ còn lại có 10 đồng và 29 xu, chút tiền này ở nơi đây quả không đủ để nghỉ trọ một đêm ở khách sạn, cũng không đủ ăn một bữa cơm nhạt. Phải quay về lấy tiền sao? Quên đi! Tần Tranh tại tiểu quán nhỏ của khách sạn mua hai cái bánh bao ăn đỡ đói, lúc đi ra bất chợt có 90 đồng tiền vô cớ chiếu vào mặt nàng.

“Ăn trộm à!” Một âm thanh có vẻ rất nổi giận từ phía sau Tần Tranh phát tới: “Cuối cùng để cho ta gặp lại! Ta đã gởi thư đi rồi, ta đã nói số liệu của ta là số bị trộm cắp mà!”

Bốn phía bắt đầu có người xem chuyện náo, Tần Tranh không thích xen vào việc của người khác, vì thế cũng không quay đầu lại mà bình yên đi ra.

“Còn chạy? ! Người có thể chạy đi đâu nữa hả?” Thanh âm kia có chút giận dữ.

Lúc này Tần Tranh cảm nhận phía sau có một cơn gió ào tới, vội vàng nghiêng người né qua. Chẳng lẽ cái mà người đó nói là hướng đến mình sao? Nàng liếc mắt nhìn qua, thấy kẻ đánh lên mình là một cô gái khoác một áo choàng trắng, đang muốn chất vấn nàng vì sao đối với chính mình không khách khí, ánh mắt chạm đến cô gái kia mặt thì cứ như là nhà bị cháy hết cửa, cả người bắt giắc lùi phía sau vài bước.

“Đồ ăn cắp!” Cô gái kia chỉ vào mũi Tần Tranh mà mắng chửi.

Hiện tại trong lòng nàng chẳng biết có tư vị gì nữa. Tần Tranh nhiều năm trước làm sát thủ, bị người mắng quá vô số lần, ma đầu, yêu nữ, tiện tỳ, những

từ này lại tiếp tục xuất ra từ những cái miệng khác nhau, lại thật sự là lần đầu tiên nghe thấy có người mắng nàng là đạo tặc! Hơn nữa người mắng nàng bây giờ lại có cái hình dáng có chút giống nhau!

“Nói chuyện đi nào, đứng đó làm gì hả?” Cô gái kia về mặt phần nộ nói : “Ngươi sao lại trộm số liệu của ta hả?”

Trộm số liệu? Số liệu gì chứ? Vì sao cô gái này không ngạc nhiên khi trong thấy mình nhỉ? Cô ta quả thật giống mình quá. Tần Tranh trong lúc hốt hoảng lại dần tỉnh táo, không bỏ qua câu hỏi trong đầu của mình mà hỏi ngay: “Làm sao ta và ngươi có bộ dạng quá giống nhau?”

“Vô nghĩa, số liệu chính là do ta được hình thành, làm sao có thể không giống số liệu chứ?” Cô gái kia cả giận nói: “Số liệu của ta mới vừa hoàn thành hôm trước, lại không cấp bậc lại không trang bị, ngươi trộm ai không trộm lại trộm của ta?”

Nghe không hiểu nàng đang nói cái gì, Tần Tranh không biết nên như thế nào đáp lại.

Lúc này người xem càng lúc càng đông, có vài người nhiều chuyện nói: “Đầu năm nay còn có ăn cắp sao? Không phải từ khi Game 3D xuất hiện thì hiện tượng lấy thông số nhân vật cũng không xuất hiện ăn trộm sao?”

“Là được.” Có người phụ họa nói: “Hiện tại trò chơi đang dần hoàn thiện tính năng tạo lập con người, từ quần áo cho đến mũ nón hoặc sinh hoạt kỹ năng, dinh dưỡng chế độ, làm đẹp hệ thống, chẳng lẽ ngươi xui đến thế, có lẽ ngoài hiện thực ngươi bị ăn cắp số liệu rồi?” (ý nói là đăng ký mặt mũi dựa trên cmd, sau khi tạo nhân vật xong, lại bị đánh cắp số liệu tạo nhân vật)

“Không thể. . . . .” Cô gái kia nhất tâm nói rõ, “Tôi tự hỏi làm thế nào cô ta có thể lấy đi số liệu của ta chứ.”

“Người đẹp à.” Có người ồn ào: “Ta xem ngươi tốt nhất trước đăng xuất rồi hỏi tới hỏi ba mẹ ngươi một chuyện, có hay không cùng thời điểm sinh ra nàng, cũng sinh ra một đồng sinh muội muội.”

Một trận cười lớn xuất hiện đồng loạt.

“Xéo!” Cô gái kia nổi giận, “Ngươi ba năm không đánh răng sao? Miệng thối quá vậy?”

“Này từng hỏi qua hỗ trợ khách hàng chưa?” Cũng có người nhiệt tình hỏi thử.

“Hỗ trợ viên đã xét tài khoản của ta thực chất đã được đăng ký, nói là đã báo danh rồi, nhưng là ta mỗi khi trực tuyến, luôn nhận được hệ thống báo rằng trò chơi đã có người sử dụng.” Thiếu nữ sau khi nói câu này lời nói có chút ủy khuất, ngữ khí vô cùng buồn bực.

“Chết tiệt quá, cái này thật sự có sao, hệ thống phản chiếu nhân vật hiện thực cũng không báo mật à?” Có người lại tỏ vẻ quan tâm, “Quoa, một cái phản chiếu dung mạo thôi đã tốn hơn 10 vạn rồi, đại phú hộ a!” (h` ta hiểu rồi, nàng ta mua số liệu để chỉnh chu gương mặt của mình, thông qua cmd, và số liệu chỉ có nàng có thôi)

“. . . . .” Người nọ nói ra câu đó cô gái càng thêm đau lòng, nàng bấu môi, có chút muốn khóc thật.

Căn bản nàng ta là nhân vật chính, căn bản Tần Tranh bị mọi người gạt qua một bên, nàng cẩn thận nghe xong nửa ngày, phát hiện bọn họ nói chuyện gì đó một chữ không thông, ghép chung với nhau đọc qua một lượt lại càng không biết nghĩa là gì.

“Nói chuyện như ngươi, cách giải quyết sẽ thế nào đây?” Cô gái đột nhiên nghĩ đến đây là game nhập vai ảo giác, chuyện lo lắng bây giờ không quá bất cập. Lúc trước nàng thấy qua Tần Tranh thật sự rất kích động, thậm chí đi tới cho nàng một trận mắng chửi, hiện tại mắng xong rồi, kế tiếp nên làm như thế nào nàng thật chất là không biết. Hay là đánh nàng ta một trận đòi lại số liệu nhân vật, hoặc đòi nàng ta phải xóa đi số liệu? Làm thế nào có vẻ là không liên quan đến kẻ trộm này về sau. (này h` ta tưởng số liệu, giờ lại nghĩ nó là ID đăng nhập mới chết chứ)

“Ngươi muốn giải quyết thế nào?” Tần Tranh cúi đầu ngập ngừng nói. Xem ra ở đây tất cả mọi người hiểu được có sự đang xảy ra, chỉ có nàng không biết, vì thế nàng đành từ cô ta hỏi lại một lần nữa, chỉ mong rằng sau lần vấn đáp này, nàng sẽ có thể hiểu một chút cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Pháp Bảo Mạnh Nhất Thế Giới

Im lặng, tất cả hiện tại là một sự im lặng.

Vấn đề này rất khó giải quyết, sau một lúc lâu, cô gái nọ mới ngược lên nói : “Ngươi trả lại tiền của chuyên mục sức khỏe là được” Chính cô ta cũng thấy việc này không ổn, vì thế trong khi nói, thanh âm vô cùng nhỏ.

“ Bao nhiêu tiền?” Tần Tranh nhíu mày, cái chuyên mục dinh dưỡng sức khỏe là gì? Xuất hiện ở đây chỉ mới vài ngày mà đã làm hư cái thứ đó sao?

“ 170.000 thôi” Cô gái này to mắt nói ra, kỳ thật cô ta không nghĩ tên trộm này sẽ trả lời. Thật ra, cô ta cũng có thể bỏ qua chuyện này dễ dàng.

“ Chi phiếu?” Tần Tranh đã từng cảm qua nhiều tiền khi còn làm sát thủ, nhưng da đầu có chút co lại, kẻ ngu cũng biết cái khoảng tiền này là quá lớn.

“ Cái gì phiếu? là 170.000 đó, là hiện thực tiền tệ tương đương 17 triệu.” cô gái nhỏ tính toán đưa ngón tay ra nói.

“ . . . . .” Tần Tranh cúi đầu suy tư một lúc, đột nhiên ngẩng đầu lên, tay phải nhanh chóng đưa lên mặt cô gái kéo giựt.

“ Cái gì vậy hả?” Cô gái kia về phía sau vội vàng thối lui, nhưng Tần Tranh quá tốc độ thiết nhanh, vì thế trên mặt có hằn lên một dấu tay nhỏ, trên mặt nàng có cảm giác sợ hãi.

Bản thân cảm thấy đây là da thật, không phải là mặt nạ, cũng không phải Dịch Dung Thuật. Tần Tranh ngạc nhiên nói: “ Người thật sự giống y như ta sao?” Nàng vốn cho là có người này dùng dịch dung thuật hay mặt nạ lừa gạt tiền của mình, hiện tại xem ra khả năng này không có rồi.

“ . . . . .” Miệng cô gái suýt chút nữa cứng đờ, cái tên trộm này đang cố ý giả ngu sao? Như thế nào mà có giống nhau y như nhỉ?

Xung quanh mọi người từ từ tản ra, dưới tình huống này một là cầu xé hoặc là bỏ đi, kết quả sự việc tiếp diễn thật không có gì thú vị nên họ bỏ đi rồi, vì vậy đám đông dần dần tan ra.

“ Người cuối cùng có bồi thường cho ta hay không?” Lời này có hỏi cũng như không, đã từng thấy tên trộm nào giật lấy bóp tiền mà quay lại trả hay không? Cô gái nọ cảm thấy có chút khó xử, cảm thấy bản thân thật sự xui xẻo tự muốn rời đi.

“ Ta không hiểu có sự gì lại phải đền tiền cho người, mặc khác ta hiện tại cũng không có nhiều tiền như vậy.” Một sát thủ cư nhiên đứng tại chỗ này đang phân bua phải trái! Tần Tranh thật muốn chửi đến bà mẹ. hà cớ gì dung mạo của cô ta cùng ta có điểm tương đồng, nhìn thế nào đi nữa cũng có phúc duyên hơn ta, còn chưa bao giờ giết một mạng người.

“ . . . . .” Cô gái kia thật sự muốn nhào nhanh đến dùng chân đá một phát, đánh xong rồi lại muốn bay lên phun nước miếng vào cái chỗ mình vừa đá, nhưng là vì nhân vật của nàng hiện tại mới tạo ra, cơ hồ thực lực là 0, e rằng người trong suy nghĩ đó, người bị đá đó chính là cô ta, vì thế bĩu môi, trong lòng cô ta xuất hiện một vẻ khinh tòm đáng chết —— ngày nào đó chính mình nếu thành cao thủ, nhất định phải đem cái đũa chết tiệt này bầm bầm bầm một phen, sau đó đến tiệm tạp hóa mua dây thừng trói nàng lại một lần, mỗi ngày lôi nàng chạy quanh Đại Lý thành một vòng. . .

Tần Tranh may mắn lại nhìn thấy khuôn mặt ngẩn ngơ của cô ta, không biết trong lòng cô ta đang suy nghĩ cái gì, chắc chắn nếu điều suy nghĩ của cô ta có thành hiện thực chắc chắn cô ta sẽ rất hạnh phúc cho xem.

Một người không muốn rời đi, một người thì chưa thể tìm ra cách giải quyết. Hai người chính đáng đang rất bế tắc , từ đâu lại xuất hiện một con hồ câu ngang ngang bay tới, lấy tờ giấy khỏi miệng bỏ câu. Cô gái cầm lấy nhìn nhìn, từ bên thắt lưng lấy ra một cây bút, soạt soạt soạt viết vài chữ, rồi đưa cho bỏ câu mang đi.

“ Xem ra người quả thật may mắn, Ta hôm nay coi như tốt bụng không tranh cãi với người, lần sau đừng để ta thấy người!” Sau khi nói xong, cô gái cảm thấy bản thân vừa nói vài câu kia thật không có chút sức mạnh nào, vì thế lại đậm chân một cái oán hận thêm vào một câu, “ Nếu có gặp người ta nhất định dọa người đến chết. . . . .” Lời còn chưa nói hết, nàng mặt nhăn lại hít một hơi chạy dài.

“ Khoan đi đã, ta có chuyện cần hỏi. . . . .” Tần Tranh nhìn thấy cô ta nhìn nhìn tờ giấy, giống như là hiểu được ý nghĩa trong đó. Nhưng là cô gái kia thật không có chút để ý đến nàng, thoáng một cái đã biến vào màn đêm.

Thật sự chuyện xung quanh đã lạ mà người cũng lạ, không phải muốn tìm nàng đền tiền sao? Như thế nào bản thân hỏi đến nguyên nhân đòi tiền lại bỏ chạy mất rồi? Cách lừa tiền này thật quá thông minh nha! Tần Tranh lắc đầu, hướng phía ngoài thôn đi ra. Trên người nàng không có tiền, cho nên cần tìm một nơi an toàn yên tĩnh nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau khi mặt trời đã qua đỉnh đầu của một cây đại thụ rồi, Tần Tranh mệt mỏi phui bụi ở mông rồi leo xuống cây đại thụ . Ở trong này nàng mất hơn bảy phần võ công, chán nhất là nội lực bên trong dường như mất khá nhiều, cả kinh công cũng khó thi triển, cố gắng hết sức chỉ có thể nhảy qua cao hơn đầu người một chút, hiện tại còn muốn nhảy lên tường bay nhảy thoải mái thật là vọng tưởng.

Hái trên cây mấy quả đại ăn đỡ đói, vị có hơi chua, nhưng cuối cùng cũng đỡ khát hơn rất nhiều. Tần Tranh đi đến thôn ngoài tìm người để hỏi về việc chuyển đổi ngôn ngữ, nhưng những người đó nhìn cô bằng một ánh mắt kỳ quái.

“ Chính là trên bảng điều khiển hệ thống trò chơi chứ đâu?” người chơi hắt hơi một cái.

“ Bảng điều khiển hệ thống là gì?” Không phải quả thật là không thể hiểu nổi cái biến đổi này rồi, thật chất thế giới này quá kì lạ.

“ . . . . .” Ánh mắt của game thủ kia không kỳ quái nữa mà lộ ra vài phần bức bối, không muốn nhìn thấy Tần Tranh nữa, mà oánh mặt bỏ đi.

Hầu hết các trò chơi thể loại ba chiều hiện nay đều có một bảng hoàn chỉnh điều khiển, có khi còn giữ cả bảng hệ thống điều khiển cũ, để người chơi có thể tìm ra mà chỉnh sửa, chẳng qua phương thức có chút khác nhau, nhưng thực ra lại rất đơn giản và dễ dàng, ngay cả game thủ mới gia nhập cũng có thể biết tới, nhưng là bây giờ Tần Tranh nói nàng biết bảng điều khiển hệ thống là gì, cái phản ứng đơn giản của người chơi kia chính là —— chết tiệt, người cư nhiên giả ngu trước mặt ông à, cuối cùng xoay mặt bỏ đi mất.

Đối với danh bài sát thủ bằng vàng, võ công cũng không phải là quan trọng nhất, chắc chắn cái quý nhất chính là minh mẫn là trí thức, như vậy làm bất cứ nhiệm vụ nào mà không phải gặp cái loại tình huống khó khăn nào, do vậy Tần Tranh không có nhất tâm suy nghĩ như đầu. Nàng nghĩ một lúc, lần thứ hai tìm người vấn đề của mình lần nữa, không hỏi câu hỏi thứ nhất, mà là hỏi hệ thống điều khiển làm sao sử dụng. Tuy rằng người chơi kia vẫn có ánh nhìn rất kỳ quái, nhưng cuối cùng những gì nàng chịu nghe cũng giúp nàng hiểu ra.

Sau đó, Tần Tranh bật bảng điều khiển ra một lần, cầm trên tay như đang cầm một pháp bảo thần tiên, ngay cả không hiểu làm sao có thể sử dụng hiện giờ, trên kia còn có nhiều hàng chữ với những công năng vô cùng cường đại, nàng nhìn đến mắt võ ra ngoài, vui sướng vạn phần. Nàng trước kia vẫn cho là chuyện thần thoại về tiên thần phật là chuyện không có thể quan tâm, lại khoa trương, hôm nay lại nhìn cái bảng điều khiển hệ thống này, mới biết được trên thế giới này làm gì có pháp bảo nào mạnh hơn nữa...

Đang ở ngoài thôn, nàng tìm ngay đến chỗ vắng người, Tần Tranh ngồi ở chỗ kia siêng năng nghiên cứu cái bảng ma pháp bảo thần kì này, đến khi mặt trời nhăm báo rằng đã đến buổi trưa, nàng mới đứng dậy khoát tay một cái. Không có tiền ăn cơm, nàng vào thôn lại tìm đến tạp hóa tiệm mua lấy một ít gia vị bằng tiền thừa cuối cùng, lại đến chỗ sườn núi hôm qua bắt một con thỏ, rồi ra suối làm sạch lông thỏ, cuối cùng tìm vài nhánh cây khô dựa vào «La thị thực phở» dựa vào bất chước nấu thịt thỏ ăn.

Thịt thỏ nướng thật là thơm, Tần Tranh nếm thử và thấy sự khác biệt thật lớn với hương thơm mùi vị hôm nay và ngày trước khi nướng thịt hổ, quả là một trời một vực. Nhu cầu đã được đáp ứng xong, nàng bắt đầu cảm thấy ngày hôm qua cực khổ cả ngày bỏ tiền học đủ thứ thật là không phí một xu nào.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nảy Sinh Vấn Đề Mới

Vô luận ở đâu cái thế giới, muốn sống tốt thì phải có tiền, há huống gì Tần Tranh tự lực bắt thỏ làm đồ ăn, nàng cũng cần có tiền đến mua gia vị. Ngày hôm qua ở trong rừng còn có vẻ gì đó chán ghét, nhưng hôm nay nhìn thấy những con hổ, nàng lại thấy chúng đáng yêu làm sao.

Trở lại rừng hổ để tìm hổ giết, đem bảng điều khiển hệ thống lên xem “Giá trị thương tổn – đóng” chọn nút mở ra, Tần Tranh nhìn đến chính mình dùng chủy thủ liên tục công kích con hổ, liền thể hiện liên tiếp một cột đồ xuất hiện nhưng không hiểu nó là cái gì (chắc chắn là critical rồi, điểm chí mạng), vì thế lắc đầu không thôi, thế giới này quả nhiên không phải dễ dàng là có thể hoàn toàn thích ứng. Bất quá sau khi học lột da, thời gian có cái giảm đi rất nhiều, chỉ ít hơn một nửa thời gian hôm qua thôi nhưng lại được 15 mảnh da hổ. Trong đây lưng chứa không nổi rồi, nhưng mà Tần Tranh lại không biết, mà vút đầy dưới đất, vì thế đem da hổ chất ở dưới cây, chuẩn bị một hồi dùng phương thức để dành khi quay lại rồi đem về thôn.

Nhìn tám da hổ càng chất càng cao, lại phát ra mùi của tiền, Tần Tranh tâm tình vui sướng. Khi nàng mệt mỏi đem tám da hổ thứ 18 của đợt 2 xuống, thì một chuyện kinh hoàng xảy ra, những tám da trước đều biến mất.

“Á” Tâm tình nàng ba động, lập tức không kìm chế hô lên một tiếng, “Đâu mất rồi?”

Đi quanh cái cây thụ tìm kiếm, rồi lại đào bới đất xung quanh tìm, dù biết rằng da hổ không thể nào chui xuống đất được, Tần Tranh vẫn cố nhịn mà đào đất lên. 38 miếng da hổ, nó là 190 đồng đó! Làm sao có thể dễ dàng mất nhanh như vậy!

“Ha ha ha ha ha. . . . .” Một tiếng vọng cười lớn truyền đến từ phía sau, “Nhìn người thật buồn cười. . . . .”

Tần Tranh lúc này tâm tình cực kỳ không tốt, xoay người trừng mắt đến người đang đi tới “Cười cái gì mà cười?!” Nếu đổi lại là trước kia, nàng sẽ không phải để địch đến gần mới phát hiện ra, nhưng hiện tại nàng chính là tại thế giới này, sức mạnh hơn một người bình thường một chút, nhưng mà, hiện giờ nàng là nàng, không phải sát thủ, không ai biết đến nàng, khi đến thế giới nàng có thể trò chuyện khắp nơi, người ở đây cũng rất vui vẻ, do vậy nàng cũng không nghi ngờ.

“Hài quá đi mất. . . . . Ha ha. . . . .” Người nọ chẳng quan tâm trả lời Tần Tranh vấn đề, chính là ôm bụng ở tại chỗ mà cười, cười đến lưng quần sộc xẹt.

Tần Tranh cầm chặt cây dao găm, rất muốn đi lên liền đâm hấn một đao, nhưng là có chút suy nghĩ, thôi thì nhịn. Xoay người sang hướng khác tiếp tục giết hổ, không để ý tới phía sau đang có kẻ điên đang cười thống khoái.

“Ồi, ta ta không thể ngậm miệng được, ha ha.” Người nọ hãy còn cười, lau nước mắt nói: “Tại sao có thể có người lại không biết thời gian cập nhật mới thì vật phẩm sẽ biến mất chứ. . . . . Ha ha. . . . . Thật là dễ thương quá. . . . .”

Hệ thống? Cập nhật cái mới? Lại là nghe không thể hiểu! Tần Tranh bị hấn cười đến nhìn hình tia lửa tới con hổ, đưa tay lấy thanh chủy thủ ra, sát khí càng lúc càng lớn.

“Này, sao không nói chuyện hả, bơ ta sao?” Người nọ cười đủ, gặp Tần Tranh không phản ứng chút nào thả càng chạy càng xa, nhịn không được kêu

lên: “Có muốn cùng ta thành lập tổ đội, nếu có hai người sẽ nhanh giết được chúng hơn một!”

“Không cần!” Tần Tranh cũng không quay đầu lại, thanh âm vẫn là tức giận.

“Tổ đội đi, kinh nghiệm còn có thể tăng 10% so với một người!” Người nọ lại đi theo sau, nói “Ngươi đang giận ta? Ta cũng không phải cố ý muốn cười ngươi đâu, chính là. . . . . Ha ha ha. . . . . Quá hài hước, làm sao ngươi lại để da hổ ở đất, chúng nó không hồi sinh lại mà thu lại da thì mới là điều lạ đó. . . . .”

“Cập nhật cái mới là gì?” Tần Tranh không nhịn được.

“Cái gì, người thật không biết?” Người nọ sợ hãi than: “Đến năm nay rồi mà có người chơi nghiệp dư như ngươi sao, thật là hiếm có”.

“. . . . .” Nghe không hiểu, nhưng cũng biết không phải lời hay.

“Này, đừng đi đừng đi, ta chỉ là cảm thấy kỳ quái, không có ý tứ gì khác!” Người nọ đuổi theo nói: “Cập nhật cái mới chính là hệ thống thường cách một đoạn thời gian đem những vật ở mặt đất, rác rưởi, thi thể quái vật sẽ được xử lý sạch sẽ, đương nhiên, vì tránh cho trò chơi quá đẫm máu, và xác thi thể của người chơi nên cần phải cập nhật. . . . .”

“Tại sao muốn nảy sinh cái mới đó chứ?” Nghĩ đến 38 miếng da hổ mới mất, Tần Tranh vẫn cảm thấy đau lòng.

“Trò chơi này khắp nơi trên toàn địa cảnh đều có người giết thú, các thứ vật phẩm vô dụng là tiện tay ném đi, không cần cập nhật cái mới thì liệu mùi hôi của xác thú bạn có chịu được? Cho dù không hôi, chẳng lẽ mỗi ngày đập thi thể và xác thú đầy đường để đi sao?”

Là vậy à? Tần Tranh nghe được nửa hiểu nửa không.

“Này lại đi đâu, ngươi rút cuộc có muốn thành lập tổ đội không? Ta hiện tại được nhận nhiệm vụ từ thôn trưởng Hoàng Thạch thôn một cái “Luyện hổ”, ngươi nếu chưa làm qua thì ta và ngươi có thể làm chung.” Người nọ tiến cầm tay áo nàng. Tần Tranh phản xạ rất nhanh là muốn cầm dao đâm hấn một cái, nhưng ý chí cao lớn đã làm cô nhin xuống, bởi vì nàng phát hiện người nọ này đều rất hay động tay đụng chân vào người khác, thật là thói quen xấu, cũng không phải có ác ý hoặc là muốn khinh bạc.

“Nhiệm vụ? Có thù lao không vậy?” Là thói quen của sát thủ, không có lời trước mắt không làm.

“Phí lời, tất nhiên là phải có, còn có kinh nghiệm, khi đi làm còn có đồ để bán kiếm tiền, chờ ta chia sẻ nhiệm vụ.” Người nọ nói xong đã đem nhiệm vụ chia sẻ với nàng, lúc này một người âm thanh trong đầu Tần Tranh vang lên âm thanh một người: “Người chơi Nhục Thiên Vô Văn đem nhiệm vụ “Luyện hổ” cùng ngươi chia sẻ, xin hỏi có nhận hay không?”.

Truyền âm mật thuật? Nơi này có cao thủ tồn tại! Cảm giác nguy cơ khiến cho Tần Tranh lập tức chuyển đầu mọi nơi tìm thanh âm nơi phát ra, nhưng là phụ cận cũng không có người khả nghi.

“Nhận đi!” Nhục Thiên Vô Văn thấy nàng chỉ lo nhìn nhìn xung quanh, thúc giục.

Là hấn? Nói bằng bụng sao? Hấn thật lạ! Tần Tranh thở dài nói: “Nhận.” Vẫn là không chưa thấy tốt đẹp gì!

“Không cần phải nói ra đi.” Nhục Thiên Vô Văn há họng mở mắt, thật đúng là chưa thấy qua người chơi game nào như vậy, hấn cô quái xem xét Tần Tranh liếc mắt một cái, lại đem tổ đội mời phát một cái.

Lần này Tần Tranh đã có kinh nghiệm, chính là ở trong lòng im lặng không nói gì, gọi một cái là thành công.

“Bắt đầu, bắt đầu, giết 300 con hổ! Tên thôn trưởng kia thật là quá biến thái!” Nhục Thiên Vô Văn bỏ kiếm vào thắt lưng, hai tay hưng phấn múa may, con hổ nghe thấy tiếng rống của hấn liền quay móng bỏ chạy, “Chạy sao! vậy bọn ngươi chịu chết đi!”

“. . . . .” Tần Tranh ngấm hấn liếc mắt một cái, trong lòng oán thầm: ta cảm thấy ngươi mới là kẻ biến thái, giết cái một con hổ cần phải la lớn thế sao? Hơn nữa kiếm và tay thật quá khác biệt, ngươi nghĩ giết hổ hay là gãi cho hổ.

300 con hổ chỉ sau hai giờ hai người đã làm xong, đương nhiên, nàng lại lần nữa thấy cảnh cập nhật hồi sinh, thật khổ sở. Tần Tranh thật không đi lột da hổ nữa, nàng nghe Nhục Thiên Vô Văn nói nhiệm vụ này sau khi hoàn thành có thể có 500 đồng, so với lột da bán lấy tiền còn dễ chịu hơn.

“Trời, sao lại là đồ của ngươi? Thật là đen đui!” chém chết con hổ cuối cùng, lại rơi ra một đôi giày, Nhục Thiên Vô Văn cầm lên xem xét, ném cho Tần Tranh.

Tần Tranh tiếp nhận cũng không lên tiếng, trực tiếp liền mang vào chân, vứt đi cái đôi giày hôi thối rách nát trước. Vừa rồi con hổ rút một thanh trường kiếm, nàng liếc nhìn Nhục Thiên Vô Văn một cái vì sao trong bụng hổ lại có kiếm, nhưng sợ Nhục Thiên Vô Văn lại chê cười nàng, nhin không dám hỏi. Dù sao ở đây còn rất lâu, từ từ cũng sẽ hiểu.

Chương 8: Đến Ngũ Lăng Thành

Hai người trở lại Hoàng Thạch thôn kiểm trưởng làng nơi đó giao trả nhiệm vụ “Luyện hồ”, thôn trưởng râu bạc cười dài tặng cho mỗi người 500 bạc. Đi ra cửa, Tần Tranh nói cho Nhượng Thiên Vô Vân, về cái giá trị năng lực 50000 tuyệt đối là sao. Nàng còn không có quên lần trước ở Hồ Lâm nghe lén được cuộc đối thoại, đến thế giới này thật sự nàng rất hiểu kỹ các môn phái tại đây, dù sao trước mắt không có việc gì, có thể đi đến tìm hiểu một chút. Đường nhiên, nhân vật thuộc tính như một rừng chữ Ả Rập muốn được giáo kiến ý kiến của hân, trên đám mây trên đầu cứ hiển thị màu đỏ.

“Của ta tổng hợp lại thực lực giá trị cũng đến 50000, chúng ta bây giờ có thể đi gia nhập môn phái.” Nhượng Thiên Vô Vân bị kích động một cái, kéo Tần Tranh nâng từ chuồng ngựa của làng đi ra.

“Ngươi muốn tham gia môn phái nào?”. Tần Tranh không hề hất tay Nhượng Thiên Vô Vân ra, người này rất tốt, cũng rất nhiệt tâm, chính là thường xuyên xúc động quá, cũng không biết hân trong đầu có chút nào đó rắc rối không, mà suốt ngày lại hưng phấn nhiều như thế.

“Côn Ngô!” Nhượng Thiên Vô Vân cười hắc hắc, “Cầm đao thì mới tuyệt!”

Đao? ! Tần Tranh liếc mắt nhìn hân, người này tuy rằng thường xuyên điên điên khùng khùng nhưng bộ dáng vẫn rất là dễ chịu, tuyệt không phải hạng Dao Sĩ, cầm bút thì thật không kém nha.

Ném cho mã phu 100 bạc, Nhượng Thiên Vô Vân mang theo Tần Tranh lên xe nói: “Đi ngũ lăng thành.”

“Đội lát nữa, xe còn nhiều chỗ trống quá.” Mã phu cầm bạc bỏ vào túi.

“Sao không đi ngựa?” Tần Tranh nhún mày, trong xe có mùi rất lạ, vẫn là cưỡi ngựa thoải mái tự tại một chút.

“Chúng ta đều rất nghèo!” Nhượng Thiên Vô Vân thở dài: “Thuê một con ngựa sẽ tốn 1 vạn, so với ngồi xe còn tốt hơn, ta và ngươi tạm quên đi.”

Tần Tranh yên lặng gật gù đầu, lúc này Nhượng Thiên Vô Vân lại đưa qua hai cái bánh bao mua ở tiểu quán kia: “Hương vị tuy rằng kém một chút, nhưng rất tiện, trò chơi này chỉ cần ăn no là được, ngươi nói phải không?”

“.....”

Hai người đang nói chuyện, lại có ba người tiến vào trong xe, đưa móng ngựa xuống. Chỉ nghe bên ngoài xa phu hét to nói: “Các vị an tọa, chúng ta xuất phát thôi!”

Xe ngựa lách lư, tốc độ cũng rất mau. Tần Tranh ngồi ở cửa nhìn ra phía ngoài nhìn phong cảnh xung quanh, cảm thấy có gì không ổn, tiến đến ngũ lăng thành cửa thành rõ ràng xuất hiện ở trước mắt, nàng mới giật mình một cái “Không thể”, ánh mắt chuyển hướng về phía Nhượng Thiên Vô Vân, muốn nói lại thôi.

“Bị gì vậy?” Có đôi khi Nhượng Thiên Vô Vân người này rất là chu đáo, lập tức liền phát hiện Tần Tranh tựa hồ có chuyện muốn nói.

“Ta.....” Tần Tranh nhìn những người đang ngồi trong xe, trong lòng do dự mà muốn hay không nói cho Nhượng Thiên Vô Vân, cuối cùng nàng cắn răng một cái, theo trong dây lưng lấy ra giấy bút, học lần trước cô gái kia ngắm nàng, mà làm theo viết viết.

Bạch bỏ câu đưa tin bỏ lao nhanh tới chiếc xe, bay bay vòng vòng trong xe, bên cạnh những người thấy đều rất choáng, nhìn trước mặt là hai người một nam một nữ, ngồi cạnh nhau đang dùng bỏ câu đưa thì ngẩn dậm.....

“Ta từng giết người, vào thành lần trước bị quan binh đuổi bắt”.

Tần Tranh phát xong tờ giấy nhìn Nhượng Thiên Vô Vân sắc mặt cùng thần trí không yên. Không nhất thiết sợ hân khinh thường mình, làm sát thủ nhiều năm như vậy, lẽ nào lại để ý người khác nghĩ mình ra sao? Nàng chẳng qua là cảm thấy vui khi có người là đồng đội tốt, nếu là bị bắt hân sẽ liên lụy thì như thế không tốt.

“Trời ạ! Ta còn tưởng rằng ngươi muốn nói ngươi yêu ta, lại làm cái về thần bí như thế.” Nhượng Thiên Vô Vân vừa mở tờ giấy sắc mặt liền biến, còn chưa kịp thẹn quá thành giận, lại lấy giấy truyền thư đi.

“Giết bao nhiêu? Giết một người sẽ bị quan phủ truy nã một canh giờ, giết hai người sẽ bị truy nã hai canh giờ, dùng cái đó mà tính. Nếu ngươi bây giờ vẫn không thể vào thành, chúng ta có thể xuống xe một chút.”

Chỉ bị truy nã một canh giờ? Pháp luật nơi đây thật quá từ bi! Hơn nữa biết mình giết người qua, Nhượng Thiên Vô Vân tựa hồ cũng không còn phản ứng gì, lại ra về mặt có chút khinh thường mình. Tần Tranh càng nghĩ càng không thấy khả quan, nhưng cuối cùng yên lòng, thở dài một hơi nói: “Không cần xuống xe.”

Xe ngựa ngừng lại tại Ngũ Lăng Thành, Tàn Tranh ra khỏi xe hít thở không khí ở đây, ngẩng đầu lên, ấn tượng đầu tiên với cái thành này là —— quá là phồn hoa! Tuy rằng nàng sinh tiền cũng được chứng kiến Lâm An Thành trước cũng rất tấp nập, nhưng là so sánh cùng một lần, Lâm An như chỉ đáng là một cái huyện nhỏ. Nơi này ngã tư đường rộng quá, có một con đường to ở giữa, trên đường này người đi bộ đông đảo cùng với cái lữ quán, cửa tiệm, tiểu thương mời hàng thật nhộn nhịp.

“Thất Nguyệt, sao thất thần vậy? Đi mau lên!” Nhục Thiên Vô Vân đưa tay qua nắm lấy tay nàng.

Tàn Tranh một tay lấy tay hấn đẩy ra, “Đã nói với ngươi bao nhiêu lần, ta không phải Thất Nguyệt.”

“Ôi, tổ đội trong tin tức biểu hiện tài khoản của ngươi là Thất Nguyệt.” Nhục Thiên Vô Vân không cho là đúng nói : “Nếu không gọi ngươi là gì?”

“Tàn. . . . .” Tàn Tranh đang muốn nói ra tên mình, nhưng là nhiều năm làm sát thủ cái tính cẩn thận đã được khắc cốt bên trong, suy nghĩ một chút nói: “Quên đi, Thất Nguyệt thì Thất Nguyệt.” Dù sao chính mình lúc trước ở Huyết vũ lâu cũng được gọi là Tiểu Thất.

“Con gái như ngươi thật kỳ lạ.” Nhục Thiên Vô Vân bô lô bô la vài câu, xoay đầu hướng đi lên, hấn tựa hồ là sinh ra ở đây , đối trong địa điểm trong thành rất quen thuộc, Tàn Tranh đi theo phía sau lúc nhìn đông lúc nhìn tây, cảm thấy hết thảy đều là rất là kỳ thú, nơi này có những thứ ở chỗ nàng ngày trước cũng có, nhưng lại chỉ giống bề ngoài.

Rốt cục đã đến một đại sảnh trắng lệt, nơi này ra vào lui tới người đêm không xuể, người người quần áo cho rằng đối với Tàn Tranh rất giống, tốt nhất cũng là loại đồ da thú thôi, kém một chút có người lại đi chân đất.

Tiến vào đại sảnh, chỉ thấy đại sảnh có vài cái bảng lớn, mỗi tấm bảng đều có giấy dán trên đó, phía sau cái bảng có một người cầm bút.”Nơi này là địa phương được gọi là trung tâm báo danh gia nhập môn phái.” Nhục Thiên Vô Vân chỉ vào cái chỗ có rất nhiều người tụ tập đông đảo Tàn Tranh nói : “Cái kia là Cửu Ảnh Tung, đây là Thiên La Sơn, bên phải là Trảm Tinh Lâu, bên trái cái kia là Hồi Xuân cốc. . . . .”

Thật phức tạp, cho tới giờ vẫn chưa từng nghe qua tên môn phái như vậy. Tàn Tranh nhìn thấy mọi người tụ tập xung quanh cái bảng to, ngạc nhiên nói: “Những người này đang làm gì?”

“Báo danh gia nhập môn phái đó! Đương nhiên ngươi cũng có thể chính mình chạy đến tại môn phái cũng được, bất quá như vậy rất phiền phức.” Nhục Thiên Vô Vân nói xong liền hướng vào trong kia chỉ chỉ, nói : “Côn Ngô môn ở bên cạnh, ngươi cũng nhập môn phái này đi!”

Nếu nhớ không lầm, nơi này là Côn Ngô Phái hấn là Đạo pháp chính phái. Tàn Tranh lắc đầu nói: “Ta không am hiểu dùng đao, có thói quen dùng vũ khí nhẹ dễ dùng.”

“Vậy ngươi đi Bách Xích Phái tốt lắm, phái đó dụng là Kiếm, nghe nói thực lực đứng đầu trong những môn phái đó.” Nhục Thiên Vô Vân đưa tay chỉ vào cái bảng với người đứng đông nhất, cười hắc hắc nói : “Chẳng qua cũng nghe nói rằng nhiệm vụ thực hiện cũng quá khó.”

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chọn Lựa Môn Phái

Kiếm sao? Bất quá Tàn Tranh sờ sờ vào thanh dao găm ri vắt cạnh eo, nàng đích thực rất có tư vị với loại vũ khí ngắn này, kiếp trước thích nhất là việc áp sát mục tiêu, khi đối phương chưa kịp phòng bị mà một kích. . . , kết thúc mạng sống của đối phương! Không phải chính mình máu lạnh như vậy, mà là cảm thấy cái sự việc chết đi này, không có cựa quậy, không có đau đớn, có khi trên khuôn mặt còn có tia cười nhẹ, đại khái cho thấy đối phương sẽ không phải thống khổ hơn!

“Qua đây nhìn một tí.” Tàn Tranh nói xong, hướng Nhục Thiên Vô Vân chỉ điểm về phương hướng kia đi tới.

Đứng đầu các đại phái khác quả không sai chính là Bách Xích Phái, xem ra bảng tuyển dụng ở đây cũng có rất nhiều bàn gỗ để ký danh, đặc biệt gấp ba lần , Tàn Tranh còn chưa đến gần, đã nghe ở đây thanh âm của nhiều người phát loạn cả lên ——

“Nhận ta! Mau thu nhận ta!”

“Chết tiệt! lão Tử đã chờ từ trước, sao tới phiên ngươi giành!”

“Chen lấn cái gì chứ, thật chẳng ra làm sao cả, đồ chết tiệt!”

Tàn Tranh chuyển mắt chỗ khác, gặp ngay người đàn ông một đao đâm chết Lão Cốc, lúc này hấn chính là hoi còng lưng, một tay áp bức chống trên một người, mông lại chen giữa một hàng rào ba người phía trên, miễn cưỡng chống đỡ cũng chưa bị đẩy lùi về phía sau. Bởi vì ở dùng sức, mặt đỏ như mông khi, cổ nổi gân mà hét lớn “Mẹ chúng bây, bọn phía trước làm gì làm nhanh một chút, lão tử ta chờ đã hơn 1 canh giờ rồi!”

Ừ, không cần xem cảnh nào nhiệt. Tần Tranh nhìn cảnh chật chội trước mắt cảm thấy trong lòng phát lạnh, nếu Lão Cổ không chú ý tới mình, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nàng xoay người hướng đến chỗ sáng sủa kia đi xoay đi chạm vào một cái bàn.

“Tiểu cô nương, ngươi muốn vào chúng ta Huyền Cơ các sao?” Một lão già râu bạc ngồi thờ thẩn buồn bã như là rơi nước mắt, vừa thấy Tần Tranh lại đây liền lộ vẻ mặt vui mừng.

“Huyền Cơ các? Là cái gì?” Cô nương liền cô nương, tiểu cái gì mà tiểu, Tần Tranh có chút không vui, lên xuống đánh giá lão nhân này vài lần.

“Chúng ta là tinh thông kỳ môn độn giáp, cơ quan hãm tịnh, chuyên dụng của môn phái!” Lão đầu nói với vẻ mặt tự hào, theo trên bàn lấy một trang giấy đưa cho nàng nói: “Ngươi xem một chút cái đồ tường chiêu thức này nhé, muốn ghi danh nhập môn thì mau nhanh chóng ký vào, nếu chậm chân sẽ không có người giành đó!”

Có người tranh? Tần Tranh nhìn trái nhìn phải, nguyên bản những cái bàn xung quanh không có một chút bụi gầy, hiện tại nàng bên cạnh một cái bàn cũng trống rỗng.

“Hắc hắc, vì họ không biết đến sự uyên thâm của môn phái ta.” Lão đầu bạc một chút không đỏ mặt.

“À Ừ.” Tần Tranh lung tung gật gật đầu, không muốn nhìn cái đồ vẽ đó nữa, xoay người lại đi về hướng khác. Nàng đối với Huyền Cơ các không có gì hứng thú, sát thủ coi trọng nhanh, chuẩn, bạo, thật sự đều là liều mạng, còn cái này nếu trong lúc giao chiến còn ngồi mày mò bố trí cơ quan cạm bẫy?

Cửu Ảnh Tung am hiểu cước pháp và khinh công, Thiên La Sơn quyền pháp và có vẻ rất lợi hại, Trảm Tinh Lâu thì lấy tình cảm nam nữ. . . . . Đi đúng một vòng, mắt thấy Nhược Thiên Vô Vân từ đại điện phía trước đi đến, chắc đã làm xong nhiệm vụ, nàng còn chưa chọn được môn phái.

Tùy tiện chọn môn phái, dù sao không thích trốn tránh nữa, thiên hạ to lớn, nếu ý định muốn tránh, tin rằng họ có tìm cũng không thể tìm thấy. Tần Tranh thông tri cầm một bản đồ vẽ, lúc này hạ quyết tâm hướng theo mắt trái, đi nhanh một lượt qua hai ba cái bàn, rồi ngồi xuống.

“Muốn nhập môn?” Người ngồi tại bàn đó, tay nâng nâng đồ vẽ, nhìn nhìn, liếm liếm bút lông, chấm chấm mực, ý muốn viết liền vào.

“Đây là môn phái gọi là gì?” Tùy tiện chọn môn phái cũng cần phải biết tên gọi!

“Cực lạc cốc.” Phụ trách ghi lại người ngẩng đầu lên, “Tên gọi là gì? Vì sao muốn nhập phái? Nhập phái sau này có ý nghĩ gì?”

“Thất Nguyệt.” Đương nhiên tên thật của ta không thể cho ai biết được, nếu Nhược Thiên Vô Vân gọi mình Thất Nguyệt, vậy dùng Thất Nguyệt tên này tốt lắm, Tần Tranh tiếp tục nói: “Nhập phái là vì muốn an nhàn. Nhập phái sau này vào trong ăn uống rồi chờ chết.” Lúc trước xếp hàng bên kia, đã có từng nghe qua cái môn phái này, họ chính là dùng độc kết hợp với võ công, võ công tương đối yếu kém. Tần Tranh cảm thấy miễn cưỡng có thể nhận, dù sao nàng vốn cũng không phải cái gì chính nhân quân tử, đối với dụng độc không vấn đề để tâm, vì thế trả lời rất đơn giản.

“Haizz.” Người ghi chép thật sự không có phản ứng gì, Tần Tranh bên người trước có người phun cười ra tiếng, “Này sao lại trả lời thật là quái quá. . . haha .”

Tần Tranh quay đầu, thấy là Nhược Thiên Vô Vân, hần ngừng cười nhìn nàng nói: “Đối NPC tùy tiện nói chuyện có lẽ cũng không thể quá tùy tiện? Trả lời của ngươi sẽ lưu chép trong hồ sơ nhập môn, về sau khi xảy ra sự tình gì đó sẽ lấy nó ra làm hồ sơ trách phạt ngươi.”

NPC là cái gì? Tần Tranh lại nghe không hiểu.

“Hiện tại ngươi lại trả lời như vậy, không sợ về sau bị kêu đi quét rác hoặc là làm việc lật vật a~?” Nhược Thiên Vô Vân gấp Tần Tranh lộ ra trầm tư về mặt, nghĩ đến nàng đang hồi hận, lại an ủi nàng nói: “Bất quá trò chơi thôi chắc chắn về sau chắc sẽ không đây ai ngươi đâu, có lẽ ngươi cũng không cần lĩnh hội nhiệm vụ. . . . .” Nói đến một nửa, hần còn nói không nổi nữa, nhận được quét rác hoặc là làm việc lật vật với nhiệm vụ này không thể so sánh với nhiệm vụ mạnh nữa.

Trò chơi! Lại là trò chơi! Nghe được rất nhiều người nói qua trò chơi cái từ này. Tần Tranh thờ dãi nói: “Thật là quá đáng, vẫn cứ thế chẳng hiểu thứ gì.” Đến nơi đây thật sự chẳng biết làm gì, nhập môn phái, có lẽ trong lòng sẽ có chút lòng trung thành. Về phần ngồi ăn rồi chờ chết, theo nàng chỉ đơn giản khắc lên một cách vô thức, nàng vẫn như vậy còn sống. Đương nhiên, nếu nơi này thật là Minh giới Địa phủ nếu mà nói. . . , không biết có thể hay không chết lại một lần.

“Ngươi có muốn nhận tiếp nhiệm vụ không a?” Lúc này cụ ông lại lập tức nhắc nhở, nhìn về mặt của cô gái trước mặt đang rất ưu tư.

“Nhiệm vụ gì?” Tần Tranh lấy lại tinh thần.

“Trong ba canh giờ thu thập thất độc cơ bản.”

“Nhận.” Tần Tranh gật đầu. Mặc dù mình đối thế giới này không hiểu rõ lắm, không biết nơi nào có bán độc được, nhưng bên người có một tên nam nhân lớn tiếng gào thét bên tai, hần có chút hiểu biết, có vấn đề tìm hần là được rồi.

Quả nhiên, vừa nhận nhiệm vụ xong, chính mình còn chưa kịp lên tiếng hỏi, Nhược Thiên Vô Vân cũng đã bắt đầu nhiệt tình vì nàng giải thích rồi, “Kỳ thật nhiệm vụ này là muốn đánh giá ngươi một chút về bản lĩnh kiến thức dụng độc, nhưng tất cả những ai biết qua cũng sẽ không phải ngu muội đi tìm nhiều thứ như thế, với loại nhiệm vụ này tất cả có thể trực tiếp đến được điểm mua được.”

“Có thể mua được?” Không biết trên người có đủ tiền mua hay không.

“Sơ cấp độc được đương nhiên có thể mua được, cao cấp thì không được, bằng không Cực Lạc Cốc trên giang hồ chắc chắn là hỗn đàng . . . .”
Nhược Thiên Vô Vân vừa muốn bắt đầu dong dài, nhìn thấy Tần Tranh sắc mặt không kiên nhẫn, thế này mới sửa lời nói: “Trong thành nơi có bán được điểm, hắc điểm trong hẻm tối, cũng có thể ở bộ khoái đầu, hoặc là . . . .” Hắn liếm liếm môi cười nói: “Trực tiếp đi tìm đồng môn của ngươi mà mua.”
Nói xong, hắn theo trong dây lưng lấy ra một bọc giấy trắng tinh, nắm ở trong tay quơ quơ.

“Bao nhiêu?” Tần Tranh giương lên lông mày.

“Chưa biết phân lượng bao nhiêu, ngươi cấp năm lượng bạc thì tốt rồi.” Nhược Thiên Vô Vân tựa đầu vừa nhấc, dùm dùm ngón tay, bày ra một cái tự nhận là thương nhân quày hàng.

Đáng tiếc, Tần Tranh đối với hắn đùa giỡn trong bảo khổ không có bất kỳ hứng thú, chính là thân thủ lấy ra bạc, dùng tay thả bạc xuống tiện tay lấy cái bọc giấy trên tay của Nhược Thiên Vô Vân.

“Uy, như ngươi có thể tùy tay ném tiền xuống có được không? Có hay không năm lượng a?” Nhược Thiên Vô Vân nói xong, xuất ra một cái cân bằng đồng có hai bên cân lượng, đang ngồi cân bạc của nàng và cái bọc giấy. (hình như cái này là mở tiệm buôn bán trong game hoặc là mua nhanh thương nhân – nàng nào có chơi game sẽ hiểu.)

“Woa! Bên tiền này và bên đồ này có vẻ cân bằng lắm! Không biết tí giá cân lượng ra sao nhỉ!” Hắn đột nhiên la hoảng lên, nhìn phía Tần Tranh ánh mắt trở nên vô cùng sùng bái.

Này? Có khoa trương như vậy sao? Tần Tranh kinh ngạc nhìn Nhược Thiên Vô Vân liếc mắt một cái. Có loại ước lượng tiền như thế này sao? Cái này chắc chắn là thói quen kiếp trước của hắn mà, sao có thể đo lường hàng hóa đồ đạc giống hắn cơ chứ

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Không Là Oan Gia Không Gặp Mặt

“Ta với ngươi hay nói giỡn, ngươi muốn cho ta tiền à? Đây chỉ có vài đồng tiền thôi ta vẫn đưa tốt mà.” Nhược Thiên Vô Vân như gặp quỷ quay mặt hướng Tần Tranh nói.

“Tiền này trả lại cho ngươi khi đi xe ngựa.” Tần Tranh không tiếp, “Ngươi có hay không sẽ đi tới Côn Ngô?”

“Đúng vậy.” Nhược Thiên Vô Vân mắc cỡ gãi đầu, “Nhập môn nhiệm vụ làm xong, NPC bảo ta trở về báỉ sư.”

NPC này có phải là con người không? Tần Tranh lặng yên đem điều mới phát hiện ghi ở trong lòng, cười nói: “Vậy ngươi đi đi, chính mình đi tìm độc được.”

“Thêm hào hữu đi, lần khác sẽ cùng nhau đánh quái làm nhiệm vụ.” Nhược Thiên Vô Vân nói xong, Tần Tranh chưa kịp hỏi đã thấy một cái khung tiếp nhận bạn tốt bay đến. Lần này nàng đương nhiên đã thành thói quen, sẽ không tìm kiếm giọng người cũng như tìm kiếm, nhưng ngẩng lại đi cùng Nhược Thiên Vô Vân có mấy canh giờ nhưng nàng đã biết rất nhiều thứ, vừa cảm thấy hợp ý, đưa mắt buồn buồn nhìn, trong lòng đột nhiên còn có cảm giác muốn thờ dài.

Hai người cáo biệt, sau đó, Tần Tranh một mình từ đại điện đi ra, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, có một cơn mưa rơi xuống màu xanh dương kỳ lạ, nhìn thấy cơn mưa này lại nhìn giống cảm giác này của mình, có điểm u buồn, có vài phần minh bạch.

Chưa biết đi hướng nào tiếp theo, tâm tư lại không chút minh bạch, lúc này một cái bồ câu đưa tin bay đến trước mặt của nàng, tiếp nhận tờ giấy vừa mở ra, đã xuất hiện: Thất Nguyệt, từ đại điện đi theo hướng Nam, cái hẻm đầu tiên ta thấy có một cái nhà mà bên trong là tiệm tạp hóa, tiệm tạp hóa này bán vài thứ rất kỳ lạ, rất có thể có rất nhiều loại độc được mà ngươi cần. Bất quá tên chủ tiệm kia cũng chẳng từ tề gì, ngươi nếu bạo lực một chút, hắn có thể giao dịch một chút.

Tờ giấy mặt sau vẽ một cái miệng cười lớn, cực kỳ giống Nhược Thiên Vô Vân thường xuyên cười to. Tần Tranh mỉm cười, thu hồi tờ giấy, lưu ý hướng phía nam từ từ tiến tới.

Quả nhiên chủ tạp hóa này có một khuôn mặt rất u ám, Tần Tranh cơ hồ đã dùng tất cả sự uy hiếp vốn có của mình mà ép hắn bán cho sáu loại độc được khác nhau. Đi trở về đại điện, trên đường, nàng bị một người đi đường ngăn lại nói: “Quá khứ, bang hội mời ngươi, ngươi có hứng thú hay không tham gia?”

Bang hội? Là cùng loại giang hồ bang phái tổ chức nào đó. Tần Tranh lắc đầu, không nghĩ đến chuyện cũ.

“Gia nhập xem một chút đi? Quá khứ chính là bang hội lớn nhất, gia nhập về sau còn có thể tham gia tổ đội đánh quái cùng nhau, cướp báu vật, còn có thể làm nhiệm vụ đồng hành.” Người nọ bước theo sau, nhưng có vẻ không linh hoạt lắm.

Giang hồ đã khi nào có các bang hội vô giá trị chứ? Tuyền người công khai trên đường thế sao. Tần Tranh không đứng lại mà tiếp tục đi tiếp. Dù sao thời gian còn sớm, dù sao trong mắt nàng nơi này rất là phồn vinh thú vị.

Bất ngờ lúc này có một làn hương từ mái tóc nào đó, chính là hắn, tên nam tử vừa mới này muốn nàng gia nhập Bang hội, nhưng hắn đang tiến tới thì có vẻ như bị chấn động, như là nhìn thấy cái gì đó rất khủng khiếp, không tiếp tục dây dưa với Tần Tranh, xoay người chạy trốn.

“Soái ca, đợi ta với, người xem ta hôm nay có đẹp hay không?” Một thanh âm ngọt ngào hướng từ sau lưng Tần Tranh truyền tới, không đợi nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân hình to tròn trắng trẻo mang theo một mảnh vải màu hồng chạy đến phía trước, thẳng tiến hướng nam tử kia mà đến, càng hướng tới thì càng hét lớn, “Soái ca, đợi ta với, đợi ta với nà!”

Nam tử kia như là được kích hoạt tiềm lực trong cơ thể, chạy trốn chết một lúc sau đã xa, rẽ nhanh vào khúc quanh, còn khối thịt hồng kia như không đuổi kịp được mục tiêu, phần nọ ông ẹo xoay người lại, hoàn toàn cùng Tần Tranh đối mặt nhìn nhau.

Lạnh quá! Tần Tranh cảm thấy trên cánh tay mình sờn cả gai ốc. Chỉ thấy khối thịt hồng nữ tử kia có khuôn mặt bánh bao, mắt hạt đậu, mũi củ tỏi, môi lập xường, tóc đuôi gà phía trên còn có vô số hoa tươi ngũ sắc trên đầu, hương thơm nồng nặc, hai mông lặc lư như bão táp.

Nữ tử nọ đang rất giận dữ, nhìn thấy Tần Tranh nhìn chằm chằm vào nàng, càng không có ý tốt, lông mày hình chữ bát dựng lên, cả giận nói: “Người đang nhìn cái gì, có hay không đang ghen tị đến sắc đẹp của ta hơn người?”

“.....” Tần Tranh bắt đầu đỏ mặt thay cho nàng ta.

Đại khái lúc này sau lưng Tần Tranh có một nam tử đi tới, nữ tử kia nhất thời lại hai mắt sáng lên, đưa khăn lên hét lớn phía trước: “Soái ca, người sao lại nhìn chằm chằm thế, người thấy ta có đẹp không?”

“.....” Đối với cái dạng này nàng không biết phải mô tả như thế nào, Tần Tranh hoàn toàn không nói thành lời. Lúc này phía bên có một cặp tình lữ đi qua, chỉ nghe hai người bọn họ đối thoại nói ——

“Trời ạ! Tại sao lại gặp NPC đáng sợ này rồi, mau đi nhanh lên.”

“Người xấu gì thế này, còn được có tên gọi là Giải Ngữ Hoa. .... Quả thực không biết nhà phát hành trò chơi này muốn cái.....”

“Có thể đây là NPC nhận nhiệm vụ.”

“Cho dù có thể tiếp nhận nhiệm vụ nhưng cũng không phải là loại này! Ấy! Nàng lại nhìn người rồi! Lại nhìn người rồi! Chết rồi! Đi mau đi mau. ....”

NPC? Nữ tử đuổi theo nam nhân kia là NPC sao? Tần Tranh có chút bối rối, chẳng lẽ NPC là những người rất đặc biệt tại đây hay sao? Nàng lại nghĩ tới La Tẩu từng nói: “Các người cùng chúng ta thật sự không giống nhau.” Vì thế vừa mới đi vừa đứng lại.

Sau đó, Tần Tranh không cẩn thận chạm vào một người lạ. Nếu là đối lại trước kia, nàng đã mơ hồ rút guom ra rạch trên người tên đó mười bảy mười tám khúc, nhưng là ở hiện tại, nàng cảm thấy thể xác và tinh thần vô cùng buông lỏng, phòng bị hiện tại liền biến mất.

“Ô, thực xin lỗi thực xin lỗi, ta thật không có ý.” Tần Tranh chỉ lo xin lỗi.

“Không sao cả, nhưng còn có sự lần trước có lẽ phải tính toán một chút.” Thanh âm lười biếng từ người kia hướng tới.

Tần Tranh đột nhiên ngừng đầu, hướng mắt đến đôi mắt hình viên đạn kia. (thật sự lúc này ta dịch chẳng biết là đôi mắt hắn là gì)

“Người đang nói như vậy là như không sao? Ta nên đánh bất tỉnh người sau đó đem bán vào thanh lâu hơn là giết chết người nhỉ?” Thanh âm vô cùng trầm thấp giống như bị bóp nén, giống như đang rất giận dữ.

“Ta cảm thấy tốt nhất người nên cho nàng tận hưởng một cái đâm.” Lúc này lại một cái cười hắc hắc thanh âm của vang lên, Tần Tranh thật nhanh nắm tay lấy chiếc chủy thủ ra đằng sau.

“Này, đa tạ nhắc nhở ta, bằng không ta quả thật muốn lấy dao đâm vào ngực nàng ta.” Âm thanh lười biếng kia lại vang lên, cái màn che mặt kéo xuống hắc y nhân xuất hiện bên cạnh Lão Cô, đôi mắt tà ảnh hướng tới Tần Tranh, làm nàng có vẻ không yên.

“Ta có biết người?” Tần Tranh giật lui về hai bước, cảm giác như có cái gì đó nguy hiểm.

“Người thật không nhớ ra ta sao?.” Hắc y nhân chắc chắn hít hai tiếng nói: “Năm tháng trước, Ác Lang Bình Nguyên, Xích Huyết Bang hội, nhớ ra ta chưa?”

Lắc đầu, khẳng định không nhớ nổi, thấy còn chưa thấy qua người này! Năm tháng trước chính mình vẫn là một người chưa tiếp nhận nhiệm vụ, căn bản chưa từng đến nơi quý dị này. Tần Tranh trên mặt hoàn chuyển nhanh chóng, đầu óc vô cùng cực kỳ nhanh chuyển, tính toán có kế sách gì có thể thoát

thân, lấy một địch hai, không nhất định võ công hiện tại của nàng có thể đối phó.

“Bạn không biết rằng tôi luôn nhớ đến bạn?” Lão Cổ đưa mắt hướng tới trước, trên mặt còn có một tia cười giận dữ, hẳn cảm giác mình ngày đó bị chết cũng quá oan uổng rồi, vốn cho là không có hy vọng báo thù, lại không nghĩ rằng oan gia ngõ hẹp, vừa báo danh gia nhập Bách Xích Phái, đang đi làm nhiệm vụ nhập môn liền gặp ngay tiểu muội tàn bạo.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Vô Thức Bán Vào Thanh Lâu

(hắc y nhân là người chơi chứ không phải NPC ~.~ thiệt là dã man)

Tần Tranh trong lòng không yên, nụ cười trên mặt lại càng lúc càng xinh đẹp, gặp nguy không loạn là nhân tố giúp nàng lúc còn ở thế giới kia hóa dữ thành lành rất nhiều lần. Bất quá, dưới cái tình huống nguy hiểm này, võ công cao cường cũng chính là cái lễ sinh tồn cao nhất, hiện tại võ công của nàng đã mất đi một nửa, nội công hiện tại lại mất đi thập phần cảm giác không được an toàn.

“Ta rất không thích cùng nữ nhân so đo, nhưng ta càng không thích làm một thằng ngu cho hai người đùa giỡn!” Hắc y nhân đem bội kiếm đen đuôi ôm vào trong ngực, hai mắt nhìn chằm chằm Tần Tranh.

Tính nhẫn nại của Hắc Y Nhân không thể nào tốt hơn người, còn Lão Cổ thì khác, hẳn từ lúc ngày bị nàng giết chết có dùng một ít tiền đến Bộ Đầu kiểm tra năng lực của nàng một chút, tự nhận chính mình so với nàng có mạnh hơn một chút, nếu không phải là ngang nhau, tuyệt sẽ không bị giết chết vô lý, cho nên hẳn lúc này không nhìn được, không nói lời vô nghĩa, từ thắt lưng lấy ra một thanh trường kiếm, đưa mũi kiếm hướng tới Tần Tranh.

Chỉ cần một tên Lão Cổ Tần Tranh còn chưa để vào mắt, nàng vẫn cảnh giác là người áo đen kia, người nọ trên người có một áp lực cường đại đè nén nàng, nội tâm nàng cảm thấy có phần bất an. Nhưng lúc này Lão Cổ động thủ, Tần Tranh cũng sẽ không đứng mặc cho hắn đâm, thân hình di chuyển một chút, chủy thủ trong tay lay nhẹ, đã muốn chỉ xéo vào cổ tay Lão Cổ —— lực lượng của nàng, tốc độ cùng nội lực tuy rằng yếu đi, nhưng nhãn lực còn rất tinh minh, võ công chiêu thức cùng kinh nghiệm thực chiến vẫn còn.

Lão Cổ mũi kiếm cũng hướng tới Tần Tranh trước mặt mới phát hiện nàng dùng nghĩ chắc là do kỹ năng môn phái, nếu một kiếm này tiếp tục đâm tới, cổ tay của mình trước hết sẽ bị đứt lìa. Nhưng bản thân có chút rất khó tính, cũng biết rằng võ học mới sẽ mạnh hơn cơ bản kỹ năng cũ, nhưng nếu đã xuất chiêu rồi, cơ bản sẽ không thu hồi được! Chỉ có thể quy củ ấn định tiếp tục hướng tới, trong lúc cấp thiết không thể biến chiêu, bởi vậy dùng để giết quái còn có thể, dùng để đối phó Tần Tranh liền cảm thấy thất vọng vô cùng.

Hắc y nhân vẫn là không có ra tay, lắc đầu đứng nhìn một bên, hẳn cũng nhìn ra Lão Cổ đưa chiêu thức kiếm này căn bản không gây tổn hại cho Tần Tranh. Nếu không phải bởi vì Tần Tranh có phần xuất chiêu chậm chạp, đừng nói là loại này cơ bản đã nằm đo đạc rồi, càng thêm linh động chiêu thức trung cấp này, thậm chí cao cấp chiêu thức mảy may cũng có thể chạm tới nàng một chút, nếu nàng toàn bộ nâng linh hoạt điểm, so với tốc độ, hoặc là sự dụng đơn được tăng trọng thì có thể may mắn làm nàng tổn thương một chút.

Đình, quả nhiên không ngoài tính toán, Lão Cổ tại cổ tay bị Tần Tranh đâm trúng làm hắn vô cùng bất ổn, trường kiếm trực tiếp rơi xuống mặt đất. Hắn lập tức về phía sau vội vàng thối lui mấy bước, lấy ra kim sang được đến bồi ở trên cổ tay, máu nhất thời dừng lại, nhưng chỉ qua một chiêu như vậy hẳn sẽ hiểu mình muốn giết chết Tần Tranh căn bản là chuyện không thể nào, bất quá tại chính mình nếu chuẩn bị kỹ lưỡng một chút, năng nhất định không thể đã thương mình, nếu muốn đưa mình vào tử địa chắc chắn cũng khó khăn.

“Không sai, chiêu thức rất đẹp.” Hắc y nhân lười biếng vỗ vỗ tay nói: “Nhưng chỉ là đẹp, đáng tiếc người nâng điểm thực lực quá thấp, quyết định lực lượng của người, tốc độ, nội lực đều có hạn, căn bản là không phải đối thủ của ta, ta xem chúng ta vẫn là không cần lãng phí thời gian, chính người ngoan ngoãn buông tay chịu trời được không?”

Đương nhiên, có mấy lời hắn không có nói ra, theo Tần Tranh tiến lên xem xét, nàng ở trong hiện thực cũng đã học võ thuật rất nhiều, tựa hồ còn rất cao minh, nếu không phải nội công này hai chữ tại đây của nàng bị mất đi nhiều, đích thị nàng nơi đây được gọi là cao thủ võ lâm.

Nghe xong lời nói của Hắc Y Nhân kia... Tần Tranh có chút không hiểu. Là chính mình tổng hợp nâng cao năng lực không đúng cách, tốc độ cùng nội lực, chính mình sẽ hạn chế sức mạnh khi thi triển sao? Nhưng là tại sao tới đến thế giới này lúc trước chưa từng nghe qua cái điều này chứ?

Đang lúc Tần Tranh miên man suy nghĩ, Hắc y nhân trong mắt ánh sao chợt lóe, thân hình chớp động, tức khắc đã tới nàng bên cạnh người, trong tay đưa chuôi kiếm ra phía trước gõ vào cổ nàng một cái, “Ba”, Tần Tranh trước mắt tối sầm, hét lên rồi ngã gục.

“Hắc hắc, sau khi tỉnh lại cũng không nên mắng ta đánh lên a, ta sớm nói người không phải đối thủ của ta, tốc độ lại không bằng một nửa ta, ta chỉ là thay hai ta tiết kiệm thời gian thôi.” Hắc y nhân nhìn thấy Tần Tranh đang nằm trên đất, không có tình cười, chà xát đôi bàn tay rồi kéo tay áo Tần Tranh lên.

Đồ! Tên đàn ông này muốn làm gì? Lần này đến phiên Lão Cổ thất thân, đứng ở nơi đó trông mắt như người vô thần —— đây là trò chơi ảo, nhưng nếu

có vấn đề quấy rối tình dục hay thứ gì đó bậy bạ với người chơi khác giới, sẽ bị xử phạt rất nặng. Nếu phạm trong tình huống này, cơ bản nhân vật dùng tay cởi áo hay làm trò đồi bại với nhân vật khác thì sẽ trực tiếp bị truyền tống tới đại lao quan phủ, cần tiêu tốn năm trăm lượng bạc mới có thể được đi ra, nếu không có tiền tha lỗi, vậy ở trong lao ngục ngoan ngoãn đúng một tháng nhé! Chắc chắn tên này thuộc loại giàu có và cường đạo rồi?!

Ai ngờ Hắc y nhân hành động kế tiếp lại không như Lão Cổ suy nghĩ, hắn chính là sửa sang lại xiêm áo, trên thực tế hắn kéo tay áo nâng lên rồi đặt nâng lên vai, đem nâng giống như bao cát gánh bên vai một cái, theo góc tường bước đi.

“Uy , người. . . . . Người muốn dẫn nàng đi đâu a?” Hắc kỳ quái nhìn Lão Cổ, mới nãy còn muốn một kiếm đâm chết nàng, chẳng lẽ là quá mức thương hương tiếc ngọc? Nhưng khi nhìn hắn bước chân có vẻ chẳng thú vị gì thì chẳng để ý.

“Vô nghĩa, đương nhiên là bán nàng vào Khoái Hồng Lâu.” Hắc y nhân bỏ lại một câu, đầu còn không có quay lại, lại hắc hắc cười khan hai tiếng, đi được xa.

Lão Cổ nghe vậy đột nhiên nhớ tới cái này trò chơi có thể lấy đem người chơi nữ bán được thanh lâu, vì thế tại nguyên chỗ cũ đứng lên nhìn trời đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, trong nội tâm thần phục rất nhiều: Cao chiêu! Thật sự là cao chiêu! Vừa trả thù được lại có thể kiếm tiền, cũng không biết sau khi tỉnh lại nữ nhân có tên là Thất Nguyệt đó, biết mình bị bán vào thanh lâu thì sẽ có phản ứng gì.

Khoái Hồng Lâu là kỹ viện lớn nhất ở Ngũ Lăng Thành, không chỉ là ở người chơi nổi tiếng, đồng dạng các NPC nổi tiếng cũng thường lui tới, cho nên nơi này tấp nập người ra vào không dứt, tại đây các nữ thanh lâu cũng phải làm việc không ngừng nghỉ. Nhưng căn cứ vào đạo đức người chơi cũng lo lắng, vì nơi này lấy nơi thanh lâu của ngày xưa rất giống, phải nói là cảnh sắc cùng con người ở đây rất giống, cũng chưa chắc là chỗ xấu, bên trong NPC tại đây chuyên bán lời nói chứ không bán thân, cơ bản đồng đẳng với tiểu nhị, NPC tại đây đều là nữ nhân từ tiểu nhị đến chương quỳ. Các người chơi có thể tổ đội thành bốn năm hảo hữu, đi thanh lâu kêu một bàn rượu và thức ăn, lại kêu hai ba cô nương đánh đàn ca hát, nếu không muốn bị đuổi ra, cần cho vài lượng chỗ tú bà, như là ngồi không chắc chắn bị một chân đá ra ngoài.

Bất quá đáng lưu ý là, Khoái Hồng Lâu cùng thanh lâu chân chính giống nhau như đúc, chỉ cho phép nam nhân tiến vào, nữ nhân muốn tiến vào chỉ được phép vào thăm, hoặc mặc nữ phục nam trang thời trang, hoặc bị bán vào thanh lâu mới có thể vào. Mà bây giờ Tần Tranh đang bị Hắc Y Nhân nọ vác lên vai đi hướng vào Khoái Hồng Lâu đằng trước.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đại Náo Khoái Hồng Lâu

“Uy , thật là bần xìn, một người sống bán cho người chỉ có như này bạc? Giao dịch lần này ta tốn công sức rất nhiều đấy!” Hắc y nhân lúc này đang đứng ở Khoái Hồng Lâu một căn phòng riêng bên trong, trong tay ước lượng tú bà đưa cho hắn một trăm hai mươi lượng bạc, nhẹ giọng oán trách: “Trách sao thanh lâu này lại là nơi làm việc rất khá! Dù có nghèo cũng có chỗ kiếm tiền dễ!”

“Công tử này nói rất đúng chuyện này?” Tú bà cười theo mặt nói : “Này bên ngoài nhìn phong cảnh, bên trong thì khó khăn lắm. . . . .”

“Tốt lắm tốt lắm, ai có rảnh nghe người nói mấy câu vớ vẩn này.” Hắc y nhân không kiên nhẫn không muốn nghe tú bà lại nhai, vừa lấy tiền xong, hắn ngồi xuống bàn, vỗ tay một cái mạnh nói: “Đưa rượu thịt lên đây, tốt nhất là có cô nương! Hắc hắc hắc, ta cũng muốn bắt quả hương thụ cảnh xuân tại thanh lâu ngày xưa!”

Tú bà nghe vậy vui vẻ, thu hồi lượng bạc trên mặt xuất hiện vẻ ân cần, hướng về phía sau quát lớn: “Mau, đem cô gái này dẫn đi.” Nói xong, lại giương đầu hướng rèm ngoài kêu: “Cấp vị công tử này rượu thịt ngon nhất, đem cô nương tốt nhất tới bồi hấn”. Bên ngoài có người một bên lên tiếng trả lời một bên lại lại đem nói truyền đi xuống.

Hắc y nhân gật gật đầu, trong đôi mắt toát ra tràn đầy đắc ý. Hắn định đặc hương ghé ngồi xuống, kéo tấm khăn trên bàn ra lấy trà rót thưởng thức.

Không quá lâu, rượu và thức ăn đã được dâng lên, cô nương nhất nhất cũng đến đông đủ, Hắc Y Nhân vẫy vẫy tay đem miếng đầy lời nịnh hót, cùng tiếng nói huyền ảo của tú bà đi ra ngoài, ngồi một mình ở bên trong phòng ưu tư uống hoa tửu.

Tú bà lại kiểm một khoản, trong lòng cao hứng, phe phẩy thân hình mập mạp của mình, từng bước đi từ trên lầu xuống, mới vừa đi tới thang lầu trung gian, chỉ nghe thấy phía dưới sảnh lầu đang có náo loạn, tiếng tát tay rất rõ, còn có thanh âm đồ vỡ chén bát, đao kiếm leng keng phát ra, các cô nương chạy xung quanh la hét, còn có tiếng ủng hộ giao đấu, và nhiều tạp âm khác. . .

“Làm cái gì? Các người làm cái gì?” Tú bà nóng nảy, rùng mình một cái siêu tốc chạy như tên lửa xuống sảnh dưới, chỉ thấy trong hành lang có một nữ tử mặc áo vải màu tím nhạt trên tay cầm chủy thủ rì đang đứng đả đấu cùng một người. Võ công của nàng bình thường, tốc độ xuất chiêu cũng không nhanh, đang rất cố sức đánh nhau, nhưng kỳ diệu ở đây chính là chiêu thức, dị thường ở chỗ nàng dùng đầu tránh né. Cổ tình xung quanh nàng rất nhiều người đứng xem, quần chúng đứng xem còn có người trầm trồ khen ngợi, còn bên cạnh còn có nhiều lập phòng tổ đội thăm hỏi nàng thuộc môn phái nào, rốt cuộc lại có những chiêu thức tuyệt diệu như vậy.

“Phản phản rồi, mau! Kêu người ra đem nạng giấu đi!” Tú bà nhận ra nữ tử áo tím này chính là do Hắc Y Nhân ban nãy đem vào, lúc trước nhìn qua thấy nàng có một thân hình dịu dàng, bình ổn không tinh táo, chưa chớp mắt xong, liền thấy nàng đã tỉnh, nàng ở chỗ này nổi điên làm loạn. Tú bà trong lòng muốn mắng chửi! Cả đời mở thanh lâu chưa từng nghĩ có cơ sự này xảy ra, nữ tử nào khi được mua vào cũng ngoan ngoãn làm việc? Cho tới bây giờ chưa từng có ai dám náo loạn Khoái Hồng Lâu.

Lính canh nghe thấy, phân ra hai hướng đi chuyển về trước. Hai tay nắm lấy hai bên ghim chặt, xưa kia có danh ngôn hảo hán một mình không chịu bằng nổi nhiều người, mà Tần Tranh hiện tại không có đủ lực lượng mà chống chọi? Xung quanh người chơi trầm trồ khen ngợi nhưng lại không một ai ra giúp nàng. Vô nghĩa, người nào lại đi đánh với NPC chắc chắn là ăn no rồi? Đánh chết được NPC chắc chắn không có, mà có thì cũng phải vào tù, nhưng nếu là đập bẻ đồ đạc chắc chắn phải bồi thường. Vì thế Tần Tranh vô cùng khó khăn chống đỡ, chỉ sau 2 nén hương (20 phút) nàng bị trói và bắt về.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi. . . .” Tú bà nhìn trong hành lang đầy đất đóng hỗn độn, tức giận đến nói những lời không ra lời, trừng mắt Tần Tranh, vung ống tay áo nói: “Tức chết ta mà! Mau, đem nạng dẫn đi nhốt tại Sái Phòng Lý! Canh chừng không cho nàng trốn, tổn thất tại đây sẽ do nàng bán thân trả lại!”

Tần Tranh hiện tại trong lòng vô cùng lạnh lẽo, giết cho hết cũng không có lối thoát, như vậy kế tiếp nên làm cái gì bây giờ? Lúc trước trong lúc nàng hôn mê nàng biết được đang đặt trong thanh lâu, ngay tại giữa rất nhiều người nên không tiện nổi loạn. Nàng không nghĩ tới hắc y nhân kia lại đánh nàng bất tỉnh rồi đem nàng vào cái địa phương này!

Đương nhiên không muốn khoanh tay chịu chết, thừa lúc thấy hai tên cai cửa không chú ý, nàng thương một người một cước rút ra chùy thủ chạy ra ngoài ngay lập tức, cho dù chạy không ra được, tốt xấu cũng muốn liều sống chết một phen! Ai ngờ, một cước của nàng vào hai tên cai cửa cũng chẳng có tác dụng gì, hơn nữa bọn hạ nhân bên dưới rất đông. Tần Tranh nào biết đâu rằng trò chơi thiết lập cai cửa và hạ nhân tại Khoái Hồng Lâu được mặc định và có thể tạo ra gấp nhiều lần NPC này, nàng chính là hiện tại đang rất muốn chửi cái thanh lâu này, như thế nào nuôi được nhiều người hạ nhân như vậy.

“Trừng ta? Ngươi lại còn dám trừng ta! Chờ ta tính ra tổn thất hôm nay, bồi chết ngươi!” Tú bà gặp Tần Tranh một mặt tránh ánh mắt của Tần Tranh mặt khác lâu lâu liếc nàng, dùng âm thanh hùng hùng hổ hổ mắng chửi nàng.

“Tốt tốt, thật đúng là hảo sự a!” Lúc này trên thang lầu truyền đến âm thanh lười biếng khuyến khích.

Tần Tranh vừa nghe đến cái thanh âm này, trong lòng sát ý lại nổi lên! Nàng lập tức ngẩng đầu nhìn, phía trên kia đúng quả nhiên cái thứ nàng mắng mỏ vô số lần, hận không thể giết hán cái thứ hỗn đản này chặt gãy mười tám mười chín khúc rồi đem xương cốt của hắn đem đốt thành tro.

“Ngươi, đồ vô sỉ!” Tần Tranh nhìn tên kia bộ dáng ăn uống no đủ hào sảng đang hướng tới, chính là nàng từ trước chỉ biết rút dao đâm chết người, cũng không cùng người khác dùng vô mồm nói chuyện, biết được kỹ năng vô mồm của bản thân có hạn, nửa giờ mới nhớ ra một từ vô sỉ.

“Hắc hắc, làm gì mà lại tức giận ghê thế? Ngoan ngoãn làm phục vụ tại đây vài ngày là được rồi thôi.” Hắc y nhân kia nhìn Tần Tranh khi giận dữ một cách thú vị, thậm chí còn cảm thấy nàng lúc giận dữ so với bộ dạng ban đầu còn có chút ngọt ngào đáng yêu hơn.

“Ngoan ngoãn làm việc vài ngày? ! Ngươi dám thử!” Tuy rằng nhìn không thấy mặt của hắn, nhưng từ ánh mắt của hắn Tần Tranh vô ý thế nào cũng nhìn ra vẻ mặt đang bốn cọt nàng, vô hình dung con tức giận lại ào tới.

“Ta hiện tại không thấy gì tội lỗi? Hơn nữa cảm thấy thích thú cho ngươi!” Hắc y nhân hắc hắc cười gian hai tiếng nói: “Kỳ thật bình thường ngươi nghĩ tiến vào địa phương này có dễ hay sao! Tốt nhất thừa dịp này có thể dạo quanh mấy vòng, tìm chút ít khoái lạc!”

“Hỗn đản! Ác ôn! Bất tài. . . .” Tần Tranh sống đến tận mười chín năm chưa bao giờ cảm xúc lại dâng trào như thế, nàng thật sự đang đánh mất cái điều tối kỵ nhất của sát thủ, chỉ là muốn muốn tìm ra từ ngữ độc ác nhất để đối với hắn chửi rửa cho hắn không thể đầu thai.

“Ta thật sự có làm chuyện cho ngươi đáng giận sao?” Hắc y nhân cách khăn che mặt sờ sờ cái mũi của mình, trong thanh âm vẫn mang hàm ý trêu chọc nàng.

“Mau dẫn nàng đi xuống! Như thế nào lại đem nàng đứng ở đây cãi lý với khách quan?” Lúc này tú bà gắng gượng nói vọng lên.

Tần Tranh ánh mắt lại chuyển tới tú bà trên người, nhìn bà ta như muốn ăn tươi nuốt sống, nàng đột nhiên theo bản tính lúc này đã khổng chế lại, cũng đối với bản thân lúc này thật có chút nhảm nhí. Xác thực, loại sự việc hiện tại tức giận có tác dụng gì? Mắng chửi cũng không phải cách, hắc y nhân kia cùng tú bà chắc chắn cũng sẽ còn tại đây, chắc hẳn mình phải cố gắng nuôi chí lớn sau này.

Quần tử báo thù, mười năm chưa muộn!

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Làm Việc Vật Kiếm Tiền Chuộc Thân

Mấy tên gác cửa nghe thấy tú bà nói thế liền hằng học hướng tới Tần Tranh, Tần Tranh lúc này ngẩng đầu lên tự hứa tại đại đường này, lúc này đây, không hề giận ra mặt nữa, mà là dùng tiếng cười của mình ôn nhu vô cùng. Giống nhau nàng chưa từng đến với thanh lâu này, lúc trước còn không có một chút gì gọi là ác liệt phát sinh khi đi đánh nhau, nàng cười nhẹ giống như cùng với hảo bằng hữu nâng chén trà ngọt, dưới ánh trăng thương hoa. Nàng cười hướng hắc y nhân kia nói : “Đa tạ các hạ quan tâm, ngày khác nhất định bồi đáp gấp bội.” Thanh âm nhu hòa ôn nhu, giống như mật ngọt hơn cả.

Nhìn Tần Tranh nở nụ cười ôn nhu Hắc Y Nhân cũng có chút động tâm, miệng của hắn dường như có chút cứng nhắc. Xác thực, nàng cười đến rất đẹp, nhưng là hắn lại cảm thấy trên sống lưng có một cỗ khí lạnh đang tràn khắp cơ thể. Hắn không sợ nàng sẽ giận hắn, nhưng lại sợ cách cười thâm ý của nàng lúc này.

“Ha ha. . . . . Không cần khách khí. . . . .” Hắc y nhân miễn cưỡng nở nụ cười hai tiếng, nhưng thanh âm có gì đó không còn bốn cột.

Tần Tranh gật gật đầu, quay mặt sang hướng mấy người . . . nhìn bọn ma cô đứng đứng nói: “Không cần phải đến, ta có thể tự đi.”

Lúc này trong đại đường mọi người gặp không có nào nhiệt gì nhìn rồi, đều đều tự lui về tiếp tục uống rượu, trong lúc nhất thời tiếng đàn tiếng nhạc lại một lúc ngân lên, xen lẫn tiếng cười khúc khích của các cô nương, Khoái Hồng Lâu lại khôi phục không khí ban đầu.

Hắc y nhân đứng ở trên lầu, đưa tay nắm chặt ban công, trên cao nhìn xuống thấy Tần Tranh đang bị một đám ma cô dẫn đi ra sau hậu viện, sờ sờ cái mũi nói : “Bất quá đây chỉ là trò chơi, có nên tức giận quá mức thế không?”

Đứng hồi lâu sau đó, hắn đã không còn hứng thú đi uống hoa tửu nữa, từ trên lầu bước xuống thông thả, lại nghe tú bà ở phía sau kêu lớn: “Công tử, đợi một chút!”

“Có chuyện gì?” Hắc y nhân không hiểu xoay người lại.

“Ngươi đưa tiền chưa đủ, còn thiếu 100 lượng!”

“. . . . .” Hắc y nhân một cái lão đảo, thiếu chút nữa té ngã, nội tâm thẳng thán: xui, thật sự có vận khí xui!

Tần Tranh bị một đám ma cô dẫn vào trong phòng, nàng bình tĩnh nhìn chung quanh gian phòng gỗ này, lựa một địa phương tương đối sạch sẽ ngồi xuống, bắt đầu nghĩ cách trốn thoát, nhưng bên ngoài đầu đó lại vọng lên tiếng cười, khiến nàng thật sự rất ảo não, không nghĩ mình đường đường chính chính từng là nổi danh sát thủ phải có ngày ở trong thanh lâu, hơn nữa còn là bị tiểu nhân bán vào, quả thực vô cùng nhục nhã. Nàng trước kia lúc cũng từng thực hiện vài nhiệm vụ ẩn náo trong thanh lâu, nhưng lúc này khác lúc đó, cùng một địa phương, nhưng lại là hai loại khác, tâm tình cũng chẳng ra gì. Trước kia sinh mạng của người khác nằm trong tay nàng, hiện tại có người lại nắm vận mạng của nàng trong tay. Quả thật, vận khí lúc lên lúc xuống a!

Đứng dậy đối nhìn lên nóc nhà, mặc dù đây chỉ là gian phòng gỗ nhỏ bình thường, nhưng với võ công hiện giờ hắn nàng không thể dụng võ công chạy thoát, đành phải đi từng bước tính từng bước, Tần Tranh thở dài, lại ngồi xuống.

Lúc này từ bên ngoài truyền đến một hồi bước chân vang lên, tựa hồ có hai người nào đó từ gian bên cạnh đang trò chuyện, thanh âm tiếng trầm tiếng bổng vang vọng bên tai nàng ——

“Hôm nay xem chút chết rồi, lại bắt ta đi giặt quần áo, tay của ta sưng lên hết cả rồi!”

“Không sai, ta hôm nay bị kêu đi xách nước! Gần năm mươi gánh, hiện tại muốn đưa tay lên cũng không đủ sức . Ta hận tên bát đản kia, cũng có một ngày không sớm thì muộn, ta cũng vậy đánh hắn bất tỉnh đưa vào lò than mà đốt!”

“Đừng rồi, ý nghĩ này của ngươi đến làm sau khi rời khỏi đây đã. . . . . Ngươi nói, chúng ta còn phải ở trong này chơi tiếp gì à? Ta trong đây muốn chết còn hơn.”

“Này dù có muốn cũng phải được phép, có gì thì gì ta cũng phải nghỉ ngơi một ngày mới chơi trò này tiếp. . . . .”

Giờ phút này có một thanh âm găng gộc vọng vào : “Hừ, sợ mệt? Sợ mệt còn không mau mau nghỉ ngơi, ở trong này bàn chuyện thiên hạ?” Tần Tranh nhận ra được, thanh âm này đúng là tú bà kia.

Hai nữ tử từ nọ lập tức ngoan ngoãn ứng phó tú bà nhưng vẫn không phục tùng lắm, ngược lại còn cười sang sảng mấy câu, giống như tú bà nói những lời không đúng đạo lý, tức giận nhìn hai nàng kia dậm chân hai cái, không nghĩ tới hai nữ tử lại càng cười lớn. Hồi lâu, Tần Tranh mới nghe thấy tiếng tú bà kêu bọn ma cô mở lấy khóa cửa.

“Nha đầu, ngươi to gan lắm!” Tú bà vừa vào cửa liền cao thấp đánh giá Tần Tranh vài lần, nghiệm mặt cười nói: “Ngươi đây, chưa được một bữa cơm ăn lành ngươi đã phá đi năm trăm lượng bạc, nói đi, tiền này ngươi tính bồi thường ra sao?”

Tần Tranh lạnh lùng giương mắt nói : “Ngươi tính xem ta thường tiền ra sao?”

“Ngươi đã để cho ta nói, ta đây sẽ nói cho ngươi biết.” Tú bà ngoài cười nhưng sau khi đuổi bọn ma cô ra ngoài không cười nói : “Ta bắt kể ngươi nguyên lai là thân phận gì, cũng không cần biết tên bán ngươi cho ta có thâm cừu đại hận gì, ta chỉ biết hai chữ “kiếm tiền”, Khoái Hồng Lâu cũng chưa bao giờ bị thâm hụt tiền kiếm ăn. Ngươi nếu nguyện ý lưu lại đây rồi, ngay tại chỗ này của ta làm tốt công việc, trả tiền nợ xong, khi làm việc cho ta ta sẽ

trả công cho người. Người nếu không nghĩ lưu lại, ta không miễn cưỡng, nhưng không có khả năng ta giải thoát cho người, người phải trả giá bán thân này cho ta.”

“Giá trị bán thân? Là bao nhiêu?” Kỳ thật hỏi cũng như không, trên người nàng cơ hồ một lượng bạc cũng không tìm ra, nhiệm vụ yêu cầu tìm thất độc cũng chỉ có vài loại.

“Giá trị bán thân của người là 1000 lượng bạc, hơn nữa người làm hồng này nợ cần phải thưởng cho ta 500 lượng bạc, tổng cộng là 1500 lượng bạc.” Tú bà bấm tính đầu ngón tay : “Tùy người là bán thân hay nhờ đồng hữu đến chuộc người ra, ta thật không muốn lưu người lại, ta chỉ cần có tiền không giữ người.”

Tần Tranh cúi đầu trầm mặc. 1500 lượng bạc tính nhiều hay ít, nhưng là nàng hiện tại người không có đồng nào.

“Như thế nào, phải chăng trong người không có tiền?” Tú bà nhìn nàng nở nụ cười.

Tần Tranh nhìn lại lông mày, nhìn tú bà kia chán ghét tươi cười trong lòng bắt đầu có sát ý. Nàng tuy rằng không phải cái loại này tam trình cửu liệt bị người ta dùng tay mò xuống chân đùi liền đưa dao lên cổ đòi tự sát, nhưng cũng hoàn toàn không thể nhận mình là một kỹ nữ chốn thanh lâu bị người đòi cười cợt.

“Kỳ thật hiện tại tiền bạc, hay người quen người có thể là. . . . .”

“Có thể hay không thả ta đi ra ngoài kiếm đủ tiền trả lại người?” Tú bà trong lời nói còn chưa nói hết đã bị Tần Tranh cắt đứt, biết rõ đây không có khả năng, nhưng nàng vẫn ôm trong lòng cái chuyện này nói ra “Ta có thể viết phiếu nợ cho người ra làm sao?”

“Phiếu nợ? Phiếu nợ có ích lợi gì?” Tú bà bĩu môi nói : “Thiên hạ lớn như vậy, người đi ra ngoài ta đi đâu tìm người đi? Ta cũng không rảnh rỗi tìm người. Người thì tại sao muốn đi ra ngoài kiếm tiền? Chẳng lẽ ở chỗ này không tìm được việc sao?”

Tại đây kiếm tiền? Nghĩ cũng đừng nghĩ! Tần Tranh chán ghét không dám nhìn ra ngoài, sợ phải nhìn. . .cảnh mình bôi son trét phấn đi ra nũng nịu bàn dân thiên hạ, xem chút tự bóp cổ giết chết mình.

Nhìn đến Tần Tranh như thế phản ứng, tú bà cũng rất cực mắt đi tính nhẩn nại, vung tay áo một cái nói: “Ở trong này làm việc lật vật trả tiền hoặc là cả đời đừng nghĩ đi ra ngoài! Liền hai loại lựa chọn này, chính người ngắm lại rõ ràng!” Nói xong, liền muốn quay lưng đi ra.

“Làm việc lật vật?” Vốn Tần Tranh đều có ý định sẽ là ngọc nát còn hơn ngọc lành, nhưng nghe thấy lời này lại kinh ngạc . Tú bà này như thế nào lại nói thế nhỉ? Không gọi nàng đi đón khách chỉ cần làm việc lật vật sao?

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thanh Lâu, Vẫn Là Thanh Lâu

“Giữ nửa đây? Cho người đi làm việc lật vật chẳng lẽ ủy khuất người?” Tú bà hậm hực nói : “Như người thể chất yếu nhược, dung mạo xấu xí, ai lại đưa người đi nói chuyện với khách nhân? Trừ phi ta muốn bị phá sản! Hừ, ta xem người đi làm việc lật vật chắc không tệ!”

“. . . . .” Tần Tranh tuy rằng không thêm để ý dung mạo của mình, nhưng là nghe người ta nói nàng xấu xí vẫn phải ưu tư một hồi.

“Còn nữa, người đừng có ý định trong đầu chạy trốn! Ở đây Khoái Hồng Lâu mua bán cô nương không dưới trăm người, như thế nào có thể trốn ta mà chạy thoát được!” Tú bà cầm lấy khăn phủi quần áo liền nói : “Dù sao đường ta cũng trải đá cho người đi rồi, chọn sao thì người cứ chọn.” Nói xong, bà ta không vội vã hỏi thúc muốn Tần Tranh suy nghĩ quyết định, mang theo ma cô chuẩn bị rời đi.

“Ta, cứ cho ta việc lật vật. . . .” Chết tiệt, làm gì có đường lựa chọn? Cả đời không ra đi, chẳng lẽ suốt đời ngồi trong kỹ viện này?

“Ai, cái này đúng rồi! Người sớm một chút nghĩ thông suốt không phải chuyện gì cũng thông sao, cũng không cần phải bồi thường 500 lượng bạc. . . . .” Tú bà nói xong, nghĩ ngợi kêu một tên ma cô nói: “Mang nàng đi phòng bếp rửa chén đi.”

Tần Tranh thờ dãi một hồi, nghĩ rằng tự làm mình khổ, không bằng chấp nhận hoàn cảnh. Tuy rằng làm việc lật vật này nàng cũng không mong muốn, nhưng tú bà không làm cho mình đi đón khách, như vậy cũng hơn. Chính là trong lòng nàng đã xem tên bán nàng vào đây coi như thâm thù, thế nếu có thể ra ngoài, nhất định phải khổ luyện thực lực, tổng hợp điểm lại, đem hấn lên bàn cùng với hàng trăm nhất chém.

Thanh lâu ma cô cũng không biết Tần Tranh suy nghĩ cái gì, chính là từ tú bà phân phó đem nàng dẫn theo đi ra ngoài, để cho nàng đi xuống bếp rửa chén, chính hấn lại sắp xếp bàn ghế chặn ngang cửa phòng ngừa nàng lại chạy trốn.

Tần Tranh tiến vào phòng bếp, nhìn chung quanh một hồi muốn té xỉu. Nguyên lai phòng này không có gì liên tưởng đến nấu nướng, chỗ này không khác gì một gian phòng chuyên rửa chén, bên trong bàn chén chồng nhau như núi, cho dù có siêng năng hai mươi canh giờ ngồi rửa, chỉ sợ rửa đến tháng sau vẫn chưa xong. Nàng thờ dài, biết rõ mình bây giờ võ công rất yếu, đánh không lại không thể trốn, vì thế cắn răng bám dạ chịu đựng rửa chén bẩn. Cũng may không ai quy định phải rửa bao nhiêu cái chén, tới giờ chiều xuống tên giữ cửa ném cho nàng hai cái bánh bao và một chén canh lạt, sau đó đưa nàng về gian phòng gỗ nhỏ, nói cho nàng biết buổi tối có thể nằm nghỉ bên trong.

“Này, ngươi là người mới?” Lúc này trong phòng đã có một cái nữ tử ngủ ở nơi đó, nhìn Tần Tranh bước vào, ngồi dậy hướng nàng vài tiếng chào hỏi.

“Ừ.” Tần Tranh gật gật đầu, đánh giá một chút trong phòng gỗ này, cảm thấy chỗ này có chút chật chội nhưng vẫn còn rất sạch.

“Ngươi muốn ngủ cũng có giường tốt cho ngươi, bên kia giường chưa có người đấy.” Nàng kia hướng về góc phòng nói chuyện huyền thuyên: “Tất cả giường khác đều có người rồi, nếu đột nhiên chọn giường có người, nửa đêm các nàng đang ngủ, tới đêm chắc chắn sẽ giật mình la hét.”

“Tốt.” Tần Tranh nghe được cái hiểu cái không, ứng trước nói sau.

“Này ngươi vào đây bằng cách nào thế?” Nàng kia nằm xuống giường, quay đầu ách sì một cái nói: “Ta còn tưởng rằng địa phương này sẽ tốt lắm hay là có nhiệm vụ bí ẩn gì đó để làm, nhờ bằng hữu đem ta vào thanh lâu bán ta, ai biết nguyên lai nhàm chán như vậy, tìm nửa ngày mới làm vài việc lật vật. Tú bà kia quả là xấu xa, mua ta chưa tới 120 lượng bạc, mà tiền chuộc thân đến 1200 lượng, khiến cho ta không có tiền chuộc thân đành phải ở trong này làm việc lật vật. Còn ngươi? Cũng là tự muốn tiến vào sao?”

“Ta cũng bị người bán vào.” Tần Tranh nhướn nhướn mày, nhìn phía nàng kia ánh mắt thập phần kinh ngạc. Tuy rằng nàng trả lời cũng có từ “cũng”, nhưng chuyện của hai người hoàn toàn khác nhau, một người là tự nguyện, một người là bị bắt. Nàng thật sự rất không hiểu được cô gái này làm sao lại tự nguyện dán thân vào chốn thanh lâu này, nơi này có gì mà vui chơi?

“Nếu ngươi thật sự có tiền, ta khuyên ngươi sớm chuộc thân đi ra ngoài, phương diện này căn bản không có gì hay đùa, tốn một ít tiền nạp vào đi ra ngoài có lẽ thích thú hơn, nghĩ xem thức dậy đi làm, chiều đến về ngủ, có khi làm ngươi chết vì mệt.” Đại khái là nàng kia cứ thế huyền thuyên, nữ tử này thật sự có cái gì đó đồng dạng ngôn ngữ nên cứ nói đến vài chuyện suốt, căn bản không chú ý Tần Tranh biểu tình, nằm ở nơi đó cứ thế càng không ngừng nói: “Ài, đúng rồi, ngươi có tiền hay không a? Nếu có thuận tiện chuộc ta ra luôn, ta sẽ chậm rãi trả dần cho ngươi.”

“Không có tiền chuộc thân thật sự chỉ cần làm việc lật vật là đến nơi sao?” Tần Tranh đương nhiên không có tiền, cho nên muốn hỏi một chút cho rõ ràng.

“Đúng vậy, đây là Game mà, thanh lâu chẳng qua là cái giải trí lấy tiền người thôi, mỗi người cũng chỉ có thể bị bán một lần. Gọi ngươi đi làm việc lật vật đã là sai vật ngươi lắm rồi, nhưng là tú bà thật sự rất độc, ở trong này một ngày công có 100 lượng, muốn đi ra ngoài cũng phải có hơn mười ngày. Ngươi nếu đăng nhập chậm trễ, không chừng còn phải đợi thêm bốn năm ngày.” Nàng kia ôm bụng bức tức nói: “Nếu muốn sớm đi ra ngoài phải làm việc gấp đôi người, còn nếu vẫn không có lý, thì nhất định không làm cũng chẳng xong.” Nàng nói xong lời cuối cùng, nhìn xem Tần Tranh biểu tình, bắt đầu thất vọng hỏi: “Này nhìn ngươi có phải hay không có tiền a?”

Vô nghĩa, có tiền đã sớm rời đi, làm sao còn ngồi tại đây. Tần Tranh hướng về phía nàng bắt đầu cười cười, xoa người trên giường ngủ. Nghi ngại hiện tại chính là cách thức giúp tinh thần thoải mái cho loại chuyện sau này, ngủ ở trên giường cũng tốt hơn ngủ ngoài đường như trước, không đến một khắc sau, nàng đã tiến vào giấc mộng, êm ái đánh một giấc.

Ngày hôm sau, sau khi mở mắt ra, Tần Tranh đã bị hoảng sợ, những chiếc giường trống tối hôm qua đã đầy đủ người nằm, nàng còn bắt ngờ hơn khi thấy một cái giường còn trống, bỗng xuất hiện một nữ tử, nhưng những người khác cũng không có lấy gì làm lạ.

Đương nhiên sẽ không ngây ngốc đến hỏi, có một số việc nhìn chỉ nhìn bằng mắt nhưng ghi trong lòng, cần chính mình chậm rãi đi tìm đáp án, nói ra, chỉ làm người ta si nhục bản thân. Tần Tranh đang muốn từ trên giường xuống đi xuống, lúc này từ bên ngoài bay vào được một con bồ câu trắng, nhả một cuộn giấy lên tay của nàng.

“Thế nào? Nhiệm vụ hần là thuận lợi hoàn thành đúng không? Cực lực cóc phải này thế nào? Ta ở Côn Ngô cũng đã nhờ các sư phụ dạy được mấy chiêu rồi, lần sau gặp nhau ta sẽ thi triển cho ngươi xem”.

Là Nhược Thiên Vô Vân đang ân cần hỏi thăm nàng. Tần Tranh xem hết liền cười cười mấy cái, cầm lấy giấy bút ghi vài chữ cho hần.

“Nhiệm vụ thất bại, ta ở thanh lâu.”

Không đến nửa khắc đồng hồ, bồ câu lại bay tới.

“Bội phục bội phục, ngươi muốn du ngoạn gì trước tiên phải làm xong nhiệm vụ chứ, nhập môn nhiệm vụ sau khi thất bại sẽ không được gia nhập, ngươi bây giờ chỉ có thể đổi lại môn phái.”

Vui chơi? Tại sao lại có người cho rằng vào chốn này là địa phương vui chơi? Tần Tranh liếc mắt một cái tối hôm qua cùng nàng kia đối đáp cũng là thứ chuyện này. Hiện tại Nhược Thiên Vô Vân cũng nói như vậy.

“Có hay không 1500 lượng bạc? Cho ta mượn.”

Lại cho phép cất cánh bồ câu đưa tin. Nàng xem như đã nhìn ra, tại thế giới này chốn thanh lâu có vẻ khác với nơi nàng từng sống nhưng... Cũng không hoàn toàn giống nhau, dù vậy nàng vẫn không chút hứng thú gì tại đây, có thể sớm rời đi được là tốt... thêm một khắc nàng cũng không muốn ở.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nửa Đêm Vào Bếp

Trắng noãn bỏ câu đưa tin đang bay nhanh vào. Tần Tranh bị đám ma cô kêu giật lên đi làm, Nhục Thiên Vô Vân cuối cùng cũng hồi đáp.

“Đang đi kiếm tiền, đợi chút.”

Tần Tranh trong lòng có chút âm ập, chính mình cho tới bây giờ còn chưa xem hẳn là bạn sao?

Sau khi ăn sáng, không biết tú bà hôm nay ra sao, không đưa nàng đi rửa chén nữa, mà sai nàng đi gánh nước để đi tưới Thủy Tiên. Việc này có chút hứng nể, cũng không đau lưng cực khổ như rửa chén, Tần Tranh sinh tiền cũng chưa từng là con nhà danh giá nhưng làm việc vẫn rất tốt, dù làm cái gì cũng không thấy quá cố sức.

Làm việc lật vật cũng không phải một ngày hai mươi bốn giờ làm suốt, làm trong sáu giờ có thể chừa ra thời gian nhàn rỗi, lại có thể thông thả phía sau có chỗ đi theo mộng, tú bà cũng không hạn chế hoạt động của nàng, đương nhiên, đại môn là không thể ra, cổng sau cũng có thể đi xa xa một chút. Muốn cùng vào phòng các cô nương nói chuyện vẫn được, có thể theo quan khách cười đùa hihi haha, quần áo giày dép hay là son phấn cũng có thể dùng chung, còn có thể ưu tư cùng các nàng đối ẩm cảm kỳ thi họa, bất quá, các cô nương lại không biết võ.

Tần Tranh chung quanh đi dạo một vòng bên dưới thất vọng vô cùng, nàng vốn là muốn tìm kiếm chút bất đồng tại đây, rồi tìm cơ hội dụng người ghen ghét tìm cách êm xuôi hướng ra ngoài, vẫn như là đục nước béo cò danh danh chính chính êm xuôi ra ngoài, ai ngờ nơi này quá thật quá an lạc, nếu tú bà kia lâu lâu không gắng giọng mắng chửi pha trà tiếp khách khả dĩ còn an bình hơn, Tần Tranh nghĩ ngay nơi này không phải chốn thanh lâu mà là hậu cung của nhà vua.

Bất quá, ở đây nàng có chút thu hoạch, sau khi hảo hảo tỷ muội nói chuyện với một cô nương lại học được một tân thủ khúc đoản, lại có một cô nương nhờ Tần Tranh đi tìm con vẹt, nhưng lại không thấy cuối cùng tìm thấy một con mèo, mèo trên khỏe miệng dính một cọng lông chim. Làm xong chuyện này, cô nương ấy tặng cho Tần Tranh một cây ngân trầm, sau đó chính mình chui vào phòng khóc suốt mấy ngày, Tần Tranh lại ngồi ở cửa phòng của nàng ta vuốt vuốt cái trầm, tự nghĩ sao nàng không nuôi ba bốn mươi con vẹt, nói vậy không cần phải tìm Nhục Thiên Vô Vân vay tiền bọn ta có thể chính mình chuộc thân đi ra ngoài.

Đến đêm, nàng vẫn chưa nghĩ ra biện pháp nào có thể trốn thoát, nhưng cuối cùng ngày này cũng trôi đến.

Cùng tối hôm qua giống nhau, vào phòng ngủ cũng chỉ có Tần Tranh và Khiếu Nguyệt Vô Tâm nữ nhân kia, tất cả mọi người đều kỳ lạ biến mất. Khiếu Nguyệt Vô Tâm nói các nàng đăng xuất rồi, vì thế Tần Tranh ngồi ở trên giường ôm đầu gối nghĩ ngợi đăng xuất là làm cái gì.

“Tiền đã tìm đủ, người ở thanh lâu nào? Ta sẽ tìm người.” Nhục Thiên Vô Vân ngán dậm truyền thư đưa tới.

“Khoái Hồng Lâu.” Gọi là tên này đi? Từng nghe bọn ma cô nói. Tần Tranh quay vào thì thấy Khiếu Nguyệt Vô Tâm đã chìm vào giấc ngủ, liền nhẹ nhàng mà từ trên giường đứng lên hướng ra phía ngoài đi.

“Đã trễ thế này, người đi đâu?” Ngoài cửa xuất hiện người giữ cửa hỏi.

“Ta muốn tìm Phụng Nương.” Phụng Nương đích thị tên tú bà, hai ngày này Tần Tranh đã nghe mọi người gọi bà ta như vậy. Nếu Nhục Thiên Vô Vân muốn đi đến, vậy trước tiên nàng phải đến đó nói một tiếng, tốt nhất lúc đó có thể giao tiền, rồi ba chân chạy mất.

Nơi này giữ cửa là NPC tầm thường nhất, đầu óc cũng đơn giản, chỉ biết là nhiệm vụ của hắn là đi theo Tần Tranh phòng khi nàng chạy trốn mất, đối việc không có một chút lòng hiếu kỳ, lập tức cũng không hỏi nhiều, liền mang theo Tần Tranh đi tìm tú bà.

Đi ngang qua phòng bếp, Tần Tranh cảm thấy bụng có chút đói, quyết định đi vào tìm cái gì để ăn. Khoái Hồng Lâu phòng bếp ban đêm cũng không tắt lò, có thể tùy tiện ra vào. Trừ bỏ ngày đầu tiên ở trong này làm việc lật vật khi Tần Tranh ngây ngốc chưa biết gì, chỉ tên canh người cho hai cái bánh bao, về sau biết được có thể vào phòng bếp ăn ngon hơn nhiều.

Tên canh giữ chưa bước vào bếp. Tần Tranh một mình đi vào tìm kiếm rất lâu, gặp một cái chảo to cùng một ít mì xào trên đó, liền múc một chén. Chỉ có thể nói một câu, hương vị có chút ngon miệng, không khỏi rất cảm thấy hứng thú. Kỳ thật món này là do có đại trù sư Tiểu Trường Xuân, Tần Tranh từ Tổng Triều cũng chưa từng có khả năng ăn được, tò mò, lại hướng kia tìm hiểu Tiểu Trường Xuân cách thực hiện.

Đại trù sư cái loại chức nghiệp này lại thuộc loại dễ bị bỏ qua nhất, mỗi ngày có rất nhiều người tại đây đi đi vào vào, nhưng những người kia lại thú vị món ăn chứ không thú vị tên đầu bếp, cho nên hướng mình cảm nhận cũng không có chút tình cảm. Mà hắn cũng hơn năm nay tại Khoái Hồng Lâu này rồi, mà Tần Tranh lại là người đầu tiên hướng tới hắn thỉnh giáo trù thuật.

Không biết có phải là có chuyện gì xảy ra hay không, nhưng người sư phó này lại nhìn ra Tần Tranh thật phần thật lòng, bắt quá tên canh cửa lại không hiểu ý nàng nói lại nghĩ Tiểu Trường Xuân ra cái dạng xuân dài nhỏ.

Lâu sau đó, Tần Tranh mới gặp được đại trù sư hấn, nhưng khi gặp thật không thể không thông, lúc mới đầu hấn có vẻ là người ít nói, nhưng sau khi thỉnh giáo, lại nói như chưa từng nói, ba hoa chích chòe nhiều chuyện.

“Ha ha ha, người biết không nếu dùng lửa nhỏ thì món này sẽ thành món kia, nhưng khi ta cho lửa vừa, thật sự nó có vị rất ngon đấy. . . . .”

“Còn có gia vị này là do ta tự làm, người có nếm thấy gì không. . . . . Nơi này khách nhân đều thích dùng gọi món này của ta, gia vị đích thực cùng ăn với tôm sông quả thật rất ngon. . . . .”

“Không được, thứ này không được nấu chín kỹ, không được châm nước, nếu không mùi vị sẽ thay đổi. . . . .”

Tần Tranh từ học trù nghệ sau cũng bắt đầu đối nấu nướng sinh ra hứng ý, nàng cảm thấy nấu nướng như vậy giống như làm ảo thuật cho cuộc sống thêm nhiều màu sắc vậy, nếu không phải lúc này Nhược Thiên Vô Vân đã muốn chạy tới Khoái Hồng lâu, phát ra ngàn dặm truyền thư tìm nàng hỏi han, chắc có lẽ nàng đã đắm chìm trong kiến thức nấu nướng.

“Sư, sư phó có thể. . . . .” Tần Tranh liên tục kêu vài thanh mới đánh thức được đại sư phó đang hưng phấn giảng bài.

“Ồi, người thấy ta quả thật là một tên nhiều chuyện mà, thật sự làm cho cô nương phiền nhiều rồi.” Sư phó đem tạp dề lên tay lau lau mặt, cười ngượng ngùng.

“Không, là bằng hữu ta tới tìm ta, lúc này ta phải rời đi thôi.” Tần Tranh cười cười nói: “Kỳ thật ta rất muốn nghe người chỉ dạy, nếu về sau có cơ hội, ta lại đến hướng người thỉnh giáo làm đồ ăn ngon.”

Đại trù sư nghe gật đầu liên tục, vẻ mặt lộ vẻ tiếc nuối, hơi có chút luyến tiếc nàng rời đi, nhìn Tần Tranh đang bước dần ra cửa, hấn nghĩ nghĩ gì đó rồi liền nói: “Cô nương, người có thể chờ ta một chút.”

“Sao thế ạ?” Tần Tranh khó hiểu.

“Chờ ta một chút, ta sẽ về ngay.” Đại trù sư nói xong chạy ngay vào bếp.

Tần Tranh đứng một mình ngó ngàng chờ sư phó trở về, nàng xem thấy trên lò đang có canh thịt bò đang sôi ục ục, đột nhiên có một tà niệm cháy lên trong đầu, cười nhẹ nhàng nhìn vào lò thịt.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lại Bị Truy Đuổi

Đại trù sư kia sau khi chạy ra ngoài nhìn thấy Tần Tranh đang ngồi bên vạc rượu, miệng thì đang ngáp dài ngáp ngắn, vì thế hấn cười hớ hớ đưa trong tay cầm một quyển tập mỏng nhỏ nói với nàng: “Làm cho cô nương người đợi lâu. Đây là nhà ta truyền một quyển sách dạy nấu ăn 《Cổ Thị Dược Thiện》, chắc chắn không dễ tìm ra, chính là hôm nay cùng cô nương tâm tri, lại thấy người có thiên phú nấu nướng, tương lai nếu theo trù nghệ sẽ có thành tựu như ta, liền có chút động tâm, mong rằng cô nương không nghĩ ta là người quá đường đột.”

Tần Tranh nghe thấy lời nói này, ánh mắt dừng lại chỗ quyển tập mỏng kia, không biết sao đột nhiên liền liên tưởng tới La Tẩu kia《La thị sách dạy nấu ăn》nhìn lại tình hình giống nhau như vậy, 《Cổ Thị Dược Thiện》ở trước mắt sáng ngời, vì thế trên trán nhất thời mồ hôi rơi xuống, cũng may nàng phản ứng coi như mau, song thủ vuron tay ra cầm lấy quyển sách, miệng liên tục nói: “Đa tạ, đa tạ.”

Đại sư trù cứ luyến tiếc kéo Tần Tranh đứng nói chuyện, Tần Tranh sợ Nhược Thiên Vô Vân chờ lâu, chạy nhanh đi theo tên giữ cửa hướng phòng tú bà. Đến đó chỉ thấy tú bà cười đến vẻ mặt sáng lạn, tay phía dưới liếm môi đêm đêm mấy tờ ngân phiếu, mà Nhược Thiên Vô Vân ngồi ở một bên ghế trên ngủ gà ngủ gật.

“Làm sao người biết ta mượn bạc là muốn chuộc thân?” Tần Tranh đánh thức Nhược Thiên Vô Vân.

“Hà?” Nhược Thiên Vô Vân mở mắt mờ mịt đột nhiên không biết làm sao nhìn nàng, sừng sốt một hồi, mới kịp phản ứng Tần Tranh đang hỏi cái gì, lại vừa ngáp vừa nói: “Ồ thanh lâu trừ khi nam nhân đến chơi bởi cần tiền ra, thì nữ nhân vào đây làm gì, mà cần đến tiền, chỉ có chuộc thân kỹ nữ thôi? Ta đến nội quan xem tư trang của người không có “phần mặt nam trang”, đã nghĩ người phỏng chừng. . . . .” Hấn nói còn chưa dứt lời, đột nhiên nhìn đến Tần Tranh sắc mặt buồn bã vô cùng, thế này mới kịp phản ứng cái từ “kỹ nữ” thật sự rất mất lòng, cho dù ở trong trò chơi danh dự không có nhưng kỹ thật, nữ hài tử trước mặt tốt nhất cũng không nên nói, vì thế hấn cười xấu hổ vài tiếng, sờ sờ đầu không nói.

“Tiền đủ số chứ?” Tần Tranh đương nhiên ngưng ngừng quay đầu nhìn tú bà đối hỏi, đang mệt nhưng nghe Nhục Thiên Vô Vân nói cũng phát hỏa, đành phải quay mặt đi cùng tú bà nói chuyện.

“Đủ, đủ rồi.” Tú bà vui tươi hơn hờ, căn bản không đưa mắt lên nhìn nàng, tay cầm tiền đếm tới đếm lui, chính là tùy tiện vẩy vẩy tay nói : “Ngươi hiện tại muốn chạy trốn thì có thể đi được rồi.”

Nghe thấy có thể đi Tần Tranh đương nhiên một khắc cũng không nguyện ở trong này đợi thêm, nàng cũng chẳng quan tâm kiêng kị gì, cùng đứng dậy kéo tay Nhục Thiên Vô Vân bước nhanh ra ngoài.

“Số bạc của ngươi ta sẽ tìm tiền trả lại.” Ra Khoái Hồng Lâu, Tần Tranh mới rất lớn thở dài một hơi, cảm thấy tâm tình sáng khoái .

“Chút tiền ấy không cần phải để ở trong lòng.” Nhục Thiên Vô Vân khoát tay, lại ngáp một cái thật to.

Tần Tranh trong khoảng thời gian ngắn cổ họng có chút nghẹn ngào, không biết muốn nói gì mới tốt. Hành tẩu giang hồ bao năm, nàng sao lại không biết cái cảm giác tình nghĩa kết bái là thế nào? Nhưng là vẫn cho là mình là sát thủ liên nhất định cô đơn cả đời, ngay cả cái có thể nói chuyện với nhau cũng khá khó, lại không nghĩ rằng sau khi đi tới nơi địa phương kỳ quái này, lại có thể nhận thức Nhục Thiên Vô Vân là bằng hữu như vậy. Được rồi, nhiều ngày tại nơi này, nàng đã muốn xác định chính mình không có khả năng ở Minh giới Địa phủ hoặc là Tây Phương cực lạc rồi, lại như cũ không biết nơi này là chỗ nào.

Lúc này đúng là đêm khuya, xung quanh đen thui, ngã tư đường hai bên cửa hàng trước cửa hai bên đèn lồng gió thổi rất nhiều, ánh sáng hào quang trên mặt đất khắp nơi, bóng hình của hai người kéo dài trên đường đi.

“Aaa cái gì ——” Nhục Thiên Vô Vân lại ngáp tiếp một cái, cuối cùng hắt hai mắt đều tràn đầy nước mắt, một bên lau mặt, bên hướng Tần Tranh nói : “Ta không được, muốn đi ngủ. Bất quá tiền của ta đều chuộc ngươi, hiện tại trên người một cái tiền đồng cũng không có, không thể nào ở khách sạn, ta đành xuất giá, còn ngươi?”

Đang xuất? Đang xuất rồi cuộc là ý gì? Tần Tranh không hiểu, vì thế lắc lắc đầu nói: “Ngươi đi đi, ta tùy tiện tìm một chỗ có thể ngủ qua đêm nay, mấy ngày nay đều là như vậy.”

“Ai, này làm sao có thể, ngươi là con gái kia mà. Cho dù đây là trò chơi, nhưng độ thực tế cao hơn 90% , ngươi ăn ngủ ở bên ngoài cũng sẽ ảnh hưởng sức khỏe, có thể bị cảm.” Nhục Thiên Vô Vân nói xong bắt đầu toàn thân sờ soạng, nhưng là hiểu rõ xác thực thật là sờ nữa không ra một cái tiền đồng rồi, vì thế đứng ở nơi đó ngây người nửa ngày, đột nhiên vỗ đầu một cái, lớn tiếng vui vẻ nói: “Ta như thế nào quên cái này!”

“Cái gì?” Tần Tranh lại nghe được trò chơi, cứ nghĩ đến cái từ, trong lòng có ần ần xúc động, nhưng vẫn là nói không nên lời cái gì như thế về sau, đang ở đau khổ suy tư, bị Nhục Thiên Vô Vân hét hoảng một cái, làm người giật bắn, đầu óc lung tung các loại ý tưởng hết thấy đều tan thành mây khói .

“Hiệu cảm đồ! Hiệu cảm đồ thôi! Ta vừa nghĩ thế này.” Nhục Thiên Vô Vân nói xong liền kéo Tần Tranh nắm tay đi về hướng phố kia.

Tần Tranh nhìn nhìn tay của mình hơi nhúu dưới lông mày, cần nói cái gì đó, lại cảm thấy như vậy cũng rất tốt, nếu chỉ là vô ý, thì cũng chẳng nên nói ra, sẽ làm người khác chú ý, nên im lặng mà đi theo.

“Nơi này quả thật còn mở cửa buôn bán đêm khuya? ” Hai người đi tới cửa hàng phía trước, tần tranh lần nữa cảm thán nơi thành thị này quả thật quá phồn hoa, đại Tổng trước kia mặc dù không có cấm cửa, nhưng như lúc nửa đêm cũng chả có ma nào ra đường dạo chơi?

“Đương nhiên rồi, ban đêm du hành mới thích, nếu bị cấm cửa thì trò chơi này sao câu khách được chứ. ” Nhục Thiên Vô Vân vừa nói vừa kéo Tần Tranh và cửa tiệm đằng trước, lúc này bên kia phố có một số quan binh đi tới, liền ngay lúc đó hô lớn: “Bắt nằng lại! Phải bắt ngay nằng! ”

Bởi vì trên đường hiện giờ rất vắng người, cho nên người người rất dễ bị hấp dẫn bởi một thanh âm lớn đang la hét, ngay lúc này nhất là người bên phố kia đang la hét, mọi người cứ y như rằng đều đột ngột rầm rập xoay hướng về Tần Tranh cùng Nhục Thiên Vô Vân.

“Sao lại vậy, có lẽ nào phượng nương kia vẫn chưa buông tha ta? ” chân mày nhăn nhăn lại, Tần Tranh nghĩ thế lực thanh lâu kia cũng rất lớn? Cự nhiên có thể cùng quan binh cấu kết.

“Phượng nương? ” Nhục Thiên Vô Vân nhất thời không nghĩ tới, dừng một chút chợt hiểu nói: “Ây da, ngươi đang nhắc tới lão bà thanh lâu kia, à thu tiền như thế nào có thể không buông tha ngươi, ta xem là có nguyên nhân khác.....Ai, đừng nói nữa, chạy mau a.....”

Hai người vài lời đối thoại tri hoãn, vì trước mắt bên phố kia quan binh đang chạy đến rất nhanh. Nhục Thiên Vô Vân điên cuồng cùng Tần Tranh chạy hướng tới con hẻm trước, vừa chạy vừa kêu lớn: “Tránh đường tránh đường, nhường đường ra một chút, phía trước ai ngăn cản ta PK ngươi ! ”

Bên đường có không ít game thủ cười, cũng nhiều người từng thấy quan binh truy đuổi game thủ rồi, nhưng với Nhục Thiên Vô Vân dùng lời nói đùa trong lúc này thì không nhiều, vì thế không chút kiêng kị há mồm trêu ghẹo hân: “Oa, tiểu tử ngươi chạy trốn rất nhanh nha, tuy nhiên vẫn bị đàn bà bám đuôi nh?”

Chưa kịp xoay đầu chửi cho tên kia một tiếng thì “Thao” nhìn phía trước cũng đang có đội quan binh chạy tới, nhất thời không kịp ứng phó.

Chương 17: Nguyên Nhân Lại Giết Người

May mắn lúc này là đêm khuya, người không nhiều lắm, hai người xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ cũng không có gặp ngoạn giả nào ngăn cản, chính là Nhục Thiên Vô Vân càng chạy càng suy nghĩ một chút, chạy hướng nào có thể ra được cửa thành? Nơi đó cũng có thủ thành quan binh, nếu như bị chặn hai đầu, dù có mọc cánh cũng khó thoát, nhưng nếu chỉ chạy trốn trong thành, sớm hay muộn kiệt sức cũng bị quan binh bắt được. Xem ra, đánh phải đánh cuộc một lần rồi, xem vận khí thấy thế nào.

“Làm thế nào bỏ qua họ đây. . . . .” Tần Tranh chạy trốn cũng mệt mỏi, bắt đầu hoài niệm võ công kiếp trước chính mình một chút.

“Ta là thật sự. . . . . rất muốn biết. . . . . bọn họ làm sao truy bắt. . . . .” Nhục Thiên Vô Vân chạy trốn thờ không ra hơi, vẻ mặt đau khổ nói: “Ta hiện là lương dân, không có một giết người. . . . . thứ hai không phóng hỏa. . . . . lần đầu tiên bị quan binh truy bắt. . . . .”

Tần Tranh lắc đầu, mơ hồ có chút biết, lại mơ hồ không xác định rõ.

Thật vất vả tiếp cận cửa thành, làm Nhục Thiên Vô Vân nương trên tường thành nhìn phía trước có một kẻ hở, chỉ một người mới có thể chui lọt qua, liền bất mãn nhìn nhìn Tần Tranh.

“Mau dừng lại! Các ngươi không được chạy!” Quan binh đầu lĩnh ở phía sau hô to, dẫn tới phía trước thủ thành binh lính cũng canh gác, bắt đầu đóng cửa thành.

Tần Tranh mất thấy trước sau đường đi đều bị chặn đường, khẽ cắn môi đối Nhục Thiên Vô Vân nói: “Ngươi đi, người họ muốn bắt là ta.”

“Hay quá! Nếu bọn họ. . . . . bắt ngươi. . . . . thì ta dù có đi hay ở cũng có liên quan gì?” Nhục Thiên Vô Vân dứt khoát không chạy, liều mạng chạy theo. Xem điệu bộ này, để Tần Tranh đại khái suy nghĩ như thế này, tốt xấu gì đi theo mình, hẳn cũng có thể nhặt xác nằng!

Ai ngờ Tần Tranh lại hiểu lầm ý tứ của hắn, cho là hắn muốn dừng lại giúp mình ngăn cản quan binh đuổi giết, nhất thời nóng nảy, mạnh dạn nói: “Đi mau! Ta có biện pháp thoát thân, ngươi đừng quan tâm ta! Giả sử bọn họ bắt được ta cùng ngươi, chắc chắn sẽ nói ta và ngươi có cấu kết!”

“Gi?” Có cấu kết? Nhục Thiên Vô Vân vừa thờ vừa kỳ quái nhìn phía Tần Tranh. Người này, hà dĩ đã nhập tâm vào game quá? Trong trò chơi NPC đầu thêm người cấu kết ai, bọn họ chỉ bắt 1 mình ngươi thôi.

Lúc này phía sau quan binh đã muốn đuổi theo, Tần Tranh không rảnh lại cùng Nhục Thiên Vô Vân nhiều lời, chỉ nhìn phía trước điên cuồng chạy như điên, trong lòng cầu xin chỉ nhìn thấy chính mình mà truy bắt, không cần để ý tới Nhục Thiên Vô Vân.

“Áy, dừng lại, là ngộ cut!” Nhục Thiên Vô Vân ở phía sau kêu to, nhìn một đám quan binh cầm đao thương theo bên cạnh hắn chạy qua, một đường đuổi theo Tần Tranh tới. Nhưng là, ngay sau đó hắn miệng mở rộng trợn mắt há hốc mồm. Nguyên lai Tần Tranh đều không phải là giống như hắn suy nghĩ cái kia dạng ngoan ngoãn thủ chịu trời, mà là từ bên hông lấy ra một thanh chùy thủ rỉ sét, chạy nhanh sát cạnh tường thành, sau đó tay trái cận tường ra sức chà sát lên đó, nhờ đó nương lực trên mũi chân đạp nhanh về phía trước, đợi lúc gần kiệt sức chính mình dùng tất cả lực lượng còn lại đạp một cái nhảy thẳng lên cao, tay phải cầm chùy thủ cắm vào tường thành, mượn lực bay ra khỏi thành.

“Đẹp... đẹp trai quá” Nhục Thiên Vô Vân há to mồm trong rất ngu ngốc, hắn vì Tần Tranh dùng thân thể linh động kia thật là linh diệu, nhưng hắn thật không biết công phu nhảy lên tường kia quá cao thâm thế, kì thực chỉ cần mượn chút xảo lược, thật không phí chút nội lực nào. Nếu là đối thành trước kia Tần Tranh công lực chưa bị quăng vứt đi, như đó cũng không cần tốn công tốn sức quá, chỉ cần nói một hơi, hai chân điểm nhẹ một cái, đã sớm thoát mái mà phi thân ra ngoài thành.

Đám quan binh cũng không có nghĩ đến Tần Tranh dùng phương thức này thoát mái bay lên tường, sừng sờ một chút quay trái quay phải to nhỏ chửi linh lát của mình, rồi lại nói quan binh gần cửa không cần đuổi theo phạm nhân, nhưng cũng phải canh gác kỹ lưỡng. Nhục Thiên Vô Vân ở một bên nhìn xem âm thầm buồn cười, trò chơi này thiết kế NPC quả thật rất sống người thật, xử lý cũng quá giống.

Tuy rằng thời gian cửa thành mở cửa còn rất dài, thừa dịp này có thể tránh khỏi quan binh truy sát, nhưng nếu không qua được tường lúc đó sợ sẽ uống phí tâm sức rất nhiều. Nhục Thiên Vô Vân thực lo lắng Tần Tranh sẽ không qua được tường kia, vì thế giương mắt hướng trên tường thành nhìn lại, đã thấy Tần Tranh dĩ nhiên lên tới đầu tường, đang khom lưng đánh eo thở hổn hển, sau đó đem miếng da hồ chưa bán ra...

“Bướng!” Nhục Thiên Vô Vân trông thấy Tần Tranh tay cầm lấy tám da hồ bốn cạnh từ từ thả người xuống khỏi thành, nhìn thấy thế hắn thập phần bất nhả phán nằng một câu, sau đó thanh âm của thành kèn kẹt mở ra làm hắn tỉnh ngộ, bắt đầu ớn ớn lạnh lạnh chạy về phía trước thành một cái. Trận chạy maratong này trước đây chạy trốn thế này hắn vẫn chưa từng, hắn muốn đuổi theo Tần Tranh.

Ngủ lơ ngoài thành mười dặm pha....

Tần Tranh nằm ở trên cỏ từ từ nhắm hai mắt, ngửi cỏ xanh thân nhiên nhẹ nhàng khoan khoái nên có chút buồn ngủ. Từ lúc đi tới cái thế giới này, thân

thể của nàng so với lúc trước suy nhược hơn nhiều, vừa rồi đem hết khí lực chạy như điên để có thể ra ngoài đã khiến nàng vô cùng mệt mỏi, nếu không nhờ ý chí cộng năng lực của nàng bền bỉ kiên trì, thiếu chút nữa cũng không thể vượt qua.

“Người xuất thủ rất đẹp nha!” Nhược Thiên Vô Vân nằm ở bên người nàng một thước dùng mắt hướng lên trời nhìn sao, một chút buồn ngủ cũng không.

Tần Tranh từ từ nhắm hai mắt, lười phải nói, sau một lúc lâu mới nói: “Bất quá là chút tài mọn, biết dụng lực một chút chắc chắn có thể vượt qua dễ dàng.”

Nhược Thiên Vô Vân vốn là muốn hỏi một chút Tần Tranh có phải hay không ở ngoài đời thực nàng có học võ, nhưng nghĩ lại trò chơi này đối với hiện thực không thể dụng thể chất nhiều, cũng không thể hỏi chuyện riêng tư cá nhân quá khứ của nàng, chuyên tâm suy nghĩ một chút, có phản thích trí vì thể hân vòng vo cái đề tài nói: “Người có phải hay không lại giết người? Bằng không này quan binh không đạo lý truy bắt người.”

“Ta cũng vậy, không biết.” Tần Tranh mở mắt ra, nhú nhú mày nói: “Chính mình cũng không biết nếu có giết người, sao quan binh lại có thể biết?”

“Người đừng bị truy bắt đến phát ngốc? Ta như thế nào nghe không hiểu người đang nói cái gì đấy.” Nhược Thiên Vô Vân ngạc nhiên nói: “Có hay không giết người chính người làm sao có thể không biết?”

Cảm động và nhớ nhưng lúc trước Nhược Thiên Vô Vân tưởng thấy hân ngăn cản quan binh đuổi giết có phần cảm động, Tần Tranh lúc này rất có động lực để nói: “Dù sao nhập môn nhiệm vụ làm không được rồi, những độc chất kia thuốc lưu trữ cũng vô dụng, nên ta đem tất cả độc được trộn vào trong rượu ở Khóa Hồng lâu rồi. Cũng không biết những rượu kia bị người uống có ai bị tai nạn, hay chết người không.”

“Choáng váng, người mở ra khổng chế hệ thống xem giá trị danh vọng của người trong đó coi có sao không?” Nhược Thiên Vô Vân nghe xong Tần Tranh trong lời nói bắt đầu lại cảm thán của nàng Tiểu Bạch (__ gà) trình độ cao thủ.

“phụ : 1256. . . . .” Tần Tranh sau khi xem xong khó hiểu, “Có ý tứ gì?” Trên thực tế nàng ngay cả chính phụ này khái niệm cũng là lúc ấy Nhược Thiên Vô Vân trong lời nói nhìn một lược số Ả rập mới biết được một chút.

“Một ít nhiệm vụ làm xong có thể tăng lên danh vọng giá trị, nhưng giết một người danh vọng giá trị rơi mất 100, nói cách khác người độc này của người, ít nhất độc chết mười người. . . . .” Nhược Thiên Vô Vân nhìn phía Tần Tranh ánh mắt vô cùng sùng bái, “Quá cường hãn, cư nhiên một chút sức lực cũng không phí, động động ngón tay liền giết chết nhiều người như vậy, bất quá, chỉ là danh vọng phụ thôi. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Npc Và Người Chơi Là Không Đồng Dạng

Nhược Thiên Vô Vân phản ứng làm Tần Tranh thập phần buồn bực, người bình thường nghe thấy nàng giết người như thế nào cũng không nên có phản ứng loại này? Cho dù nàng có là lãnh huyết sát thủ, không phải không việc gì mà lại ra tay giết chết chục mạng người.

“Ta không biết bọn họ chết vì độc của ta.” Sau khi biết mình dùng chút độc đó giết người xong, Tần Tranh đã hạ ngay cảm xúc.

Nàng luôn luôn tự nhận không phải là cái gì người tốt, nhưng làm nhiều năm như vậy sát thủ, tính cách trở nên phân biệt rõ ràng, ân oán tất báo. Phượng nương đắc tội nàng, thù này tự nhiên không thể không báo! Và lại, võ công của nàng mất đi phân nửa lại đánh không lại này bọn ma cô, muốn báo thù cũng chỉ có thể dùng chút thủ đoạn. Lúc ấy nhìn đến dưới bếp không người, liền linh động định đem độc bỏ vào món súp thịt bò trên bếp, lại sợ hải sư phó bị truy cứu, làm phiền hà hân, chiết trung dưới liền ném vào lu rượu gần đó. Bởi vì những thứ độc đó đều là cấp thấp độc dược, lượng thuốc cũng không nhiều, lu rượu cũng tràn ngập, nàng nghĩ độc được bị rượu pha loãng sau đại khái chỉ có thể làm người ta đau bụng mà thôi, như vậy phượng nương chắc là phải bị khách nhân tìm phiền toái, Khoái Hồng lâu sinh ý ít nhiều cũng sẽ chịu ảnh hưởng, lại không nghĩ rằng chỉ như vậy lại giết người! Những người đó cùng phượng nương bất đồng, bọn họ cùng nàng không cừu không oán, hại bọn họ đã đánh mất tánh mạng, Tần Tranh cảm thấy vô cùng áy náy.

“Về mặt người đang cầu xin?” Nhược Thiên Vô Vân xem xét nàng một cái nói: “Trong trò chơi người nếu chết sẽ sống lại, cùng lắm thì chỉ mất ít điểm? Nhiều nhất bất quá là bị quan phủ truy nã mấy canh giờ thôi, người trong khoảng thời gian này nhớ rõ không nên tới gần thành thị.”

Hả? Sống lại? Nghe xong Nhược Thiên Vô Vân trong lời nói Tần Tranh nhớ tới lần trước bị nàng giết qua một lần Lão Cố, thật sự hân chết đi sống lại, nhưng lại vui vẻ tìm tới chính mình báo thù. Vì thế nàng thoáng thở dài một hơi, trong lòng yên ổn chút, nhưng là như cũ không rõ từ trò chơi là cái gì. Trò chơi cái từ này nghĩa đen của nó nàng thấu hiểu, nhưng không biết từ này cùng nàng hiện tại cuộc sống của thế giới này có quan hệ gì, nàng mấy ngày nay gặp được nhiều chuyện li kì, với cái từ trò chơi quả thật không có liên quan gì lắm.

“Này này, nghĩ gì thế?” Nhược Thiên Vô Vân gặp Tần Tranh trầm mặc nửa ngày không nói lời nào liền hỏi.

Tần Tranh không biết như thế nào đem chính mình đang suy nghĩ vấn đề hỏi ra lời, hồi lâu nàng lại thầm quán trách: “Không có gì, ta chỉ là đang nghĩ quan

phủ làm sao mà biết là ta hạ độc. Còn có lần trước ta giết một người, cũng không còn ai thấy, bọn họ làm sao lại truy nã ta?”

“Sặc” Nhược Thiên Vô Vân bị nàng hỏi choáng váng, giật mình mới nói: “Hệ thống sẽ ghi nhận, bởi vì ngươi có hành vi gây tử vong một người, khẳng định chính là ngươi bị quan phủ truy nã !”

“Hệ thống. . . . .” Tần Tranh nhẹ giọng tái diễn cái từ này, tự hỏi nó đại biểu đến cái chi mà Nhược Thiên Vô Vân bọn họ thường nói cái gọi là NPC là cái gì, hệ thống lại là tuyệt thể pháp bảo.

Nhược Thiên Vô Vân không chú ý Tần Tranh đang nói cái gì, hấn dùng sức đuổi đuổi lưng mới nói : ” Nếu nói tiếp ngươi cũng ngây ngô thôi .”

“Sao?” Tần Tranh hai mắt đột nhiên mở, có chút không hiểu nhìn chăm chăm Nhược Thiên Vô Vân.

“Nếu bị người bán vào thanh lâu làm sao không nhiều lắm ở vài ngày? Mỗi nữ nhân chỉ có thể vào thanh lâu một lần, nghe nói bên trong có rất nhiều Ấn Tăng Nhiệm Vụ, chỉ cần vào đó nhận, cho dù không có Ấn Tăng Nhiệm Vụ thì chỉ ít có thể cùng NPC hàn huyên, làm chút ít nhiệm vụ không tồi.” Nhược Thiên Vô Vân nói xong thở dài: “Chúng ta nam ngoạn gia sẽ không tốt số như ngươi, tuy rằng có thể tùy ý ra vào thanh lâu, nhưng NPC chỉ có thể cho chúng ta chút ít bạc, cũng không thể cho chúng ta nhiệm vụ gì làm

“. . . . .” Những lời này Tần Tranh nghe được nửa hiểu nửa không, nhưng mặc kệ nàng hiểu hay không, cảm giác vẫn là cực độ kinh ngạc, vì sao trên thế giới này vốn lại có người thấy ở thanh lâu làm việc lại tốt?

“Nếu có ngày ...” Quên đi, trước mặc kệ thanh lâu có phải hay không nơi tốt, tóm lại hắc y nhân kia đem mình bán đi thù nhất định không thể không báo.

“Sao?”

“Giúp ta lưu ý tìm người.”

“Ai a~?”

“Một người có tài hơn ngươi một chút, là nam nhân và che mặt vận hắc y.” Tần Tranh bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi, nhắc tới hấn, hận của nàng liền xông lên trong lòng.

“Khoan, nói như ngươi, ai tìm được? Đầu năm nay lưu hành thần bí ngoại trang có tên “Lãnh khốc”, khắp thế giới đều là hắc y che mặt và nam nhân, tiến vào quán com bên đường cũng có. Trên thực tế thì ai cũng lười biếng cả, hắc y phục không dễ dàng bán, có thể thường xuyên không đổi, khăn che, cũng thường xuyên không cần giặt.” Nhược Thiên Vô Vân tùy tiện hỏi Tần Tranh một cái : “Có biết hay không tên hấn? Cho thông tin để dễ dàng tìm kiếm”

“Không biết.” Tần Tranh cười khổ cười, tuy nói lúc làm sát thủ thường cần truy tung mục tiêu, nhưng là cũng phải có một manh mối, hắc y nhân kia toàn thân hắc y, thật sự không có gì khả phân biệt đặc thù. Trừ qua con mắt như một ngọn gió.

“Làm sao vậy, người này đắc tội ngươi? Nói ra nghe một chút ta tốt bụng tìm kiếm cho ngươi.”

“Hấn đem ta đánh bất tỉnh.” Tần Tranh nhất thời trở nên lúng túng, cúi đầu lộ ra khó được tiểu nữ nhi kiều thái nói : “Sau đó. . . . . Đem ta bán vào thanh lâu kia. . . . .”

“Ha ha. . . . .” Nhược Thiên Vô Vân nhin không được phun cười ra tiếng, “Cứ như vậy?”

“Ngươi còn muốn như thế nào? !” Tần Tranh giận, tay phải theo thói quen tới eo lưng gian sở soạn, đột nhiên nhớ tới đây là thời nay, chính mình không còn là sát thủ, Nhược Thiên Vô Vân là bằng hữu của mình, thế này mới lúng túng lại thu tay về.

“Đừng nóng giận đừng nóng giận, ta không nghĩ tới ngươi đối với thanh lâu canh cánh trong lòng. . . . .” Nhược Thiên Vô Vân nhin cười nói : “Ngươi có phải hay không không mở P đưa lên tên người đó?”

“. . . . .” Trên cơ bản không có vài cái không hiểu, Tần Tranh rõ ràng ngậm chặt miệng để cho qua.

“Hắc y nhân kia đánh bất tỉnh ngươi coi như là một loại công kích hành vi, ngươi không nghe thấy hệ thống nêu tên ấn phím Pk để có tên ngươi, chính là ngươi khóa nó lại không thấy.” Nhược Thiên Vô Vân vừa thấy Tần Tranh bộ dạng chỉ biết nàng lại mơ màng, “Ngươi mở không chế hệ thống xem người nào PK ngươi sẽ thấy được tên hấn.”

Dựa theo Nhược Thiên Vô Vân chỉ điểm, Tần Tranh mở ra Pk, lại đi thăm dò xem của nàng Pk ghi lại, quả nhiên ở bên trong thấy được như sau văn tự

“Ngoạn gia Lão Cổ ác ý công kích ngươi.”

“Ngoạn gia Hàn Thiết Y ác ý công kích ngươi.”

“Ngươi độc chết ngoạn gia Lãnh yên.”

“Ngươi độc chết ngoạn gia Tiết kiệm cũng không giàu.”

“Người độc chết ngoạn gia Bát Tháp.”

.....

Hàn Thiết Y! Tần Tranh nhìn đến tên này thời điểm nheo mắt, ở trong lòng oán hận ngồi không nói nửa ngày. Hàn Thiết Y phải không? Để cho trở về tìm đến của người thời điểm, nhất định phải đem người đánh thành Hàn Vô Y (hàn không áo), Hàn Nát Y (hàn rách áo)!

“Thế nào, tìm được chưa a? Người nọ gọi là gì?” Một trận gió đêm thổi tới, Nhược Thiên Vô Vân run rẩy, cảm thấy có chút ớn lạnh lên.

“Hàn —— Thiết —— Y.” Tần Tranh cơ hồ là theo trong hàm răng nhả mạnh ba chữ kia.

“Cái này dễ dàng hơn, đi, đi tìm NPC tra một chút sẽ biết tư liệu của hắn.” Nhược Thiên Vô Vân đang muốn lúc này rồi đi thôi, nhưng là đứng lên đi rồi hai bước, lại đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, vì thế dừng bước lại, khó xử nói: “Bất quá mười canh giờ trong ngày không thể vào thành, huống chi trên người chúng ta cũng không còn tiền, cái loại NPC đặc thù này cần có chút gì đó tài vật để cạy mở, cần tiền hồi lộ. . . . .”

Còn có như vậy NPC? Chẳng phải là có chút giống mật thám? Tần Tranh nghe xong Nhược Thiên Vô Vân trong lời nói đứng đó cúi đầu suy nghĩ. Tổng hợp lại trước mắt nàng sở hiểu biết đến tình huống, nàng đã muốn mơ hồ có chút hiểu được NPC chỉ là nhân vật cố định phạm vi khu vực, tỷ như La tẩu, Phụng Nương, sư phó, người chỉ cần muốn tìm bọn họ, liền có thể tìm đến đúng địa điểm kia. Còn người chơi thì có thể đánh nhau, chửi nhau, làm bất cứ điều gì tại bất cứ nơi đâu. Bất quá không biết Nhược Thiên Vô Vân lần này nhắc tới NPC đặc thù kia có hay không tìm được vị trí chính xác của người kia.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Npc Và Người Chơi Là Không Đồng Dạng 2

Đáng thương nhìn lại chỗ quý này chẳng có nơi nào đi trong vòng 10 dặm, tìm kiếm mới cũng có cái đình nhỏ tạm trú chân một đêm. Móc tiền kiểm tra, Nhược Thiên Vô Vân rầm rì oán giận đình cỏ này quá lạnh, cố gắng cứng rắn, nhưng là Tần Tranh sớm đã thành thói quen cuộc sống như thế, ngồi ở chỗ kia hai tay bắt chéo đầu gối, dựa lưng vào đình trụ liền nhắm lại mắt.

Sáng sớm ngày thứ hai, Nhược Thiên Vô Vân một mình vào thành đem ngân trăm của Tần Tranh trong lúc làm tiểu nhiệm vụ trong thanh lâu kia bán được hai mươi lượng bạc. Nếu là trong thời thượng cổ đại, có thể dùng số tiền đó ăn uống chi tiêu cho một đại gia đình dân cư trong một năm, nhưng là ở trong trò chơi, vền vẹn đủ mua một tí thuốc chữa thương và ít thức ăn nhẹ. Đương nhiên, số tiền này cũng không thể cấp cho NPC chút thông tin gì của tên kia, bất quá Tần Tranh hiện tại tổng hợp lại thực lực giá trị quá kém, cho dù có tìm được tên Hàn Thiết Y Hắc y nhân kia, chỉ sợ cũng vô pháp báo thù, nàng hiện tại mục tiêu chỉ có thể là kiếm tiền cùng đề cao mình tổng hợp lại thực lực giá trị.

Lướt qua mười dặm thấy có một dòng suối nhỏ, Tần Tranh lúc này đang ngồi ở bên dòng suối cầm nhánh cây nhặt được đang vui vẻ chơi đùa bên khe suối, chờ Nhược Thiên Vô Vân trở về. Có một việc nàng vẫn cảm thấy hết sức kỳ quái, từ đi tới cái thế giới này, thân thể của nàng tựa hồ không chút biến, đã như thật lâu không tắm rửa, mỗi ngày cũng có dính bụi đường, máu tươi nhuộm quần áo, nhưng trên người nhưng không có một chút dơ bẩn, cho dù không có nước, cũng khác thường lạnh lẽo sạch trơn. Chẳng lẽ là thành tiên thành Phật? Tiên Phật cơ thể mới không bị dơ bẩn, nhưng ngắm lại cũng không rất khả năng, chính mình nhìn chính mình! Cho dù có bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật như giả thuyết, nàng cũng chưa từng buông dao không giết mổ.

“Thất Nguyệt, sao lại ngây ngốc đứng đây?” Nhược Thiên Vô Vân đã trở lại, chính là đưa nàng hồn về nhập xác, xong đưa nàng chút món ăn, “Ăn xong chúng ta đi giết quái, cũng mau tăng thêm một chút tổng hợp thực lực. Bất quá, người cùng nhiệm vụ cực lực cố đã thất bại có hay không muốn gia nhập môn phái khác?”

“Sẽ tiếp tục làm sát thủ.” Tần Tranh không chút để ý cắn một cái bánh nướng, dù sao vào môn phái chính là tính ngồi ăn rồi chờ chết, đi nơi nào cũng chưa cái gì phân biệt.

“Sao, sao nói cho ta biết, trước kia người từng làm sát thủ à?” Nhược Thiên Vô Vân ngạc nhiên nói.

“Phải ta trước kia là cái sát thủ.” Tần Tranh đột nhiên không nghĩ giấu diếm thân phận của mình rồi, nàng cảm thấy đối với bằng hữu hẳn là chân thành nói rõ.

“Tốt, ta đây trước kia vẫn là tử sĩ.” Nhược Thiên Vô Vân cười, căn bản không có tin ý tứ của nàng.

“Tử sĩ sao? Kỳ thật sát thủ cùng tử sĩ cũng là không sai biệt lắm.” Tần Tranh vẻ mặt có chút âm trầm, “Nhiệm vụ nếu là thất bại, làm sao còn có mạng sống trở về.”

Nhược Thiên Vô Vân cũng không có cái gì giống nhau cảm xúc, vừa mở to miệng cắn một miếng bánh, nữ hài tử, vốn là như vậy đa sầu đa cảm.

Tần Tranh đang bị truy nã, không thể vào thành, vì tránh cho người chơi khác nhận quan phù treo giải thưởng tiền đến ám sát nàng, điểm tâm xong, Nhược Thiên Vô Vân dẫn theo nàng đi xuống Mã Sơn, tìm chút sơn tặc cho nàng sát. Vừa đi vào đường núi nhỏ kia, đi về hướng sau cây đại thụ, đột nhiên có hai tên cầm Cung Dao, đang mặc cát vàng y, che một bên mặt, một cái hô lớn : “Cướp đây, cướp đây! Vàng bạc tiền đồng hết thảy giao ra đây.” Một cái khác nói : “Tiểu... cô nương... người quả thật làm cho đại gia ta hương hương khuôn mặt (đỏ mặt) quá ...”

Tần Tranh nghe vậy nhất thời giận dữ, đang muốn đưa hai người này nói năng lỗ mãng hai tên cuồng đồ đi gặp Diêm La, Nhược Thiên Vô Vân đã muốn rút dao ra tiến lên là tá chính là hai cái, một dao cắt ngang búi tóc một tên, một tay bên đâm tên kia cánh tay bị trật mắt. Tần Tranh đi theo bên người tiến lên, lần này lấy ra vũ khí không còn là kia thanh dao găm gỉ nữa, mà trong lúc trước kia đã đánh hô đồng thời rơi ra một trường kiếm, trong khi thu xếp đồ đạc nàng mới phát hiện ra.

Kiểm vừa vào tay, hàn quang vội hiện, Tần Tranh nín mấy giây quan sát nhìn vào. Chính là nàng trước mắt cơ bản không có nội lực, kiếm ý thập phần lạnh buốt, nhưng một lúc tung ra hư chiêu 3 lần một lần trúng, thu kiếm tự nhiên, mặc dù chiêu thức đơn giản, lại kiếm đã trúng mục tiêu yếu hại huyết đạo.

Một bên Nhược Thiên Vô Vân bởi vì mở ra “Thương tổn trị số biểu hiện”, trước mắt bay bay lên một chỉ số màu đỏ to cùng 6 con số, hần nhìn một lúc há mồm tròn mắt, tay cầm dao vẫn chưa thu lại. Lần trước cùng Tần Tranh đang giết hổ, tay nàng cầm chùy thủ thân pháp linh động, ra tay giết hổ đã làm hần kinh hồn, không nghĩ tới lần này đôi dùng trường kiếm lại lợi hại, cơ bản chiêu thức đã thương đều là yếu huyết, thương tổn giá trị gấp bội.

“Người, người. . . . .” Nhược Thiên Vô Vân giật mình nói nói có chút cà lăm rồi, “Hệ thống chiêu thức của người sao? Kiếm pháp tên gì? Ta như thế nào cho tới bây giờ chưa thấy qua. . . . .”

Hệ thống chiêu thức? Tần Tranh chưa từng nghĩ tới, lập tức lắc lắc đầu nói: “Kiếm dùng giết người không có tên.” Trong miệng nàng nói xong, trên tay cũng không tạm dừng, một kiếm đâm, kết quả một tên sơn tặc tánh mạng khó bảo toàn. Một cái khác sơn tặc máu đã tuôn ra, chính xoay người muốn chạy, cũng bị nàng từ sau vượt qua, một kiếm đâm ngã.

“Kiếm pháp còn phân giết người hoặc không giết người?” Nhược Thiên Vô Vân tao nhãn mặt suy nghĩ, hần cảm thấy Tần Tranh nói lời quá kỳ quái, giết không được người thì dùng kiếm pháp làm sao? Trong trò chơi cũng không có chiêu thức phòng thân nào cả.

“Đương nhiên.” Tần Tranh không chút nghĩ ngợi liền đáp. Ở nàng nguyên lai sinh hoạt trong thời gian kia là thế, rất nhiều tên dễ nghe, chiêu thức hoa lệ xảo trá trước kia có nhiều nhưng nàng có hoa nhưng không có quả, hoa mỹ chiêu thức để dọa người có thừa, muốn giết người, nhất là muốn giết cao thủ, liền rất không có.

“Như vậy sao?” Nhược Thiên Vô Vân vẫn là không thể hiểu được, may mắn hần người này cũng không thích để tâm vào chuyện vụn vặt, tư tưởng cũng không thích nhưng lại chính mình hỏi một chút vấn đề, chính là nóng bỏng đề nghị nói : “Người có thể tự nghĩ ra chiêu thức trong lời nói liền cấp những chiêu thức này có tên riêng! Ba mươi chiêu liền có thể thành một bộ võ công; khi người có 5 bộ võ công có thể khai sơn lập phái. Thành đại tông sư về sau lại tự nghĩ ra một võ công thứ sáu, nhất chiêu tất sát cũng có thể tính một bộ võ công.”

“Khai tông lập phái?” Tần Tranh không nhiều lắm hứng thú, nói : “Có ý tứ sao? Trên đời võ công đã đạt cảnh giới con người, như ta mà lập phái, há chẳng cái phái khác xem thường chọc phá ta? !”

Nghe xong lời nói Tần Tranh... , Nhược Thiên Vô Vân lại một chút sững sốt, thập phần xác định cô bé này chơi trò chơi rất nhập tâm, quả thực đem cái này thế giới trở thành là sự thật. Trong trò chơi xác thực có rất nhiều võ công cao cường NPC, nhưng chỉ NPC thôi, như thế nào đến trong miệng nàng liền làm như có thật, nói cho cùng cả bọn họ cũng là người sống sao?

Bất quá đầu năm nay trò chơi này có thể tả như thực, xác thực cùng sự thật cũng không còn bao nhiêu khác nhau rồi, trò này là 《 giang hồ 》 không phải ở phía trước đoạn thời gian cũng đưa ra một cái clip tuyên truyền về game thể loại mới này, tên là” Sinh Hoạt Trong Game” sao! Bởi vậy lại hấp dẫn người ta trở về cổ đại sinh sống, khát khao khoái ý giang hồ, hi vọng có thể có cừu nhân, hảo nhân, tự nhiên chính mình có đôi khi cũng sẽ đem nơi này trở thành là chân thật thế giới. Nhược Thiên Vô Vân vừa nghĩ vừa đi đến khi đi đến xác hai tên tiểu tặc, theo trên người bọn họ tìm ra vài cái tiền đồng, một thanh cương đao, hai kiện cát vàng y, đem mấy món đồ bỏ vào trong dây lưng.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Sơn Tặc Không Phải Người

Hai người tiếp tục hướng ngọn núi tới, đi khoảng mười bước lại có một hai sơn tặc che mặt bước ra đánh cướp, số lượng hoặc nhiều hoặc ít, có khi là một mình đơn lẻ tới, cũng có khi là ba tên, quần áo vũ khí luôn giống nhau, bộ dáng xấu xí tương đồng, xông tới cướp bóc trong lời nói có phần khác nhau, nhưng giống nhau ở chỗ khi tức giận, vì thế hết thảy bị Tần Tranh cùng Nhược Thiên Vô Vân đánh cho táng mạng.

Chính là, ngay từ đầu Tần Tranh giết mấy tên tặc tử kia nhử mày suy viển, càng đi phía trước đi, chân mày của nàng càng ninh lại, sau khi bước lên đánh bốn tên son tặc liền, nàng rốt cục nhìn không nổi, nói : “Còn có bao lâu?”

“Cái gì còn có bao lâu?” Nhược Thiên Vô Vân như người cỡi trên xoay trái nói.

“Người không phải nói ta tìm quái để giết, sau đó tổng hợp thực lực mạnh hơn sao?” Tần Tranh kinh ngạc nhìn hắn một cái, “Hơn nữa đây rốt cuộc chỗ nào, son tặc nhiều như vậy? Bọn họ như thế nào không tập kết lại một nhóm để cướp bóc? Như vậy một mình nhảy ra chẳng phải là chịu chết.” Nàng còn muốn không thông vì sao Nhược Thiên Vô Vân giết nhiều như vậy son tặc cứ nhiên mặt không đổi sắc, ngay cả nàng này sát thủ đều cảm thấy có chút tàn nhẫn, còn như vậy tiến đến giết tiếp, bị truy nã thời gian càng phát ra dài, có lẽ bọn họ cả đời đều không thể đi đến thành thị.

“.....” Nhược Thiên Vô Vân há to miệng, về mặt tối sầm, hắn cũng có không nói gì lúc này.

“Làm cái gì một bộ gấp quỹ dị kia hả?” Tần Tranh theo dõi mặt hắn, trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe, nhất thời giật mình chỉ thẳng vào tên son tặc đang tiến tới: “Chẳng lẽ bọn họ..... Bọn họ chính là quái khi trước người nói tới?!”

“Chính xác!” Nhược Thiên Vô Vân cười khở, hắn không biết hình dung như thế nào Tần Tranh này quả là tiểu bạch cực phẩm, nhưng là rất ngạc nhiên nàng vì sao nhanh như vậy liền kịp phản ứng.

“Trách không được thi thể của bọn hắn không có biến mất.” Tần Tranh cúi đầu như có suy nghĩ gì, nàng nhớ đến lúc ấy giết Lão Cổ, thi thể là nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Thì ra nàng còn rất thông minh, Nhược Thiên Vô Vân tán thưởng nhìn nàng một cái, nhưng Tần Tranh kế tiếp nói ra một câu làm hắn muốn chui đầu xuống đất. Nàng nói ——

“Nguyên lai bọn họ cũng không phải người.”

“.....”

Nhược Thiên Vô Vân khuôn mặt có chút tối sầm, sau một lúc lâu, rốt cục nói : “Làm ơn, không cần phải khủng bố tôi nữa! Chẳng lẽ chúng ta ban ngày ban mặt gấp quỹ..... Bọn họ rõ ràng là người nhưng họ thuộc dạng quái!”

“Dù sao quái cũng không phải người.” Tần Tranh thực chấp nhất, nếu không phải người, kia giết cũng không còn cái gì quan hệ, vì dân trừ hại. Ai nói làm sát thủ thì không thể vì dân trừ hại rồi? Không lúc thi hành nhiệm vụ, son tặc cũng có thể là lương dân.

“Được rồi, tùy ý.....” Nhược Thiên Vô Vân không biết nàng vì sao kiên trì, phát phát tay tỏ vẻ tùy tiện nàng nghĩ như thế nào: “Bất kể là người là quái, chỉ cần có thể cho ta kinh nghiệm trang bị cùng tiền tài là được.”

“Người quá tham lam.....” Tần Tranh theo trong kẽ răng bài trừ bốn chữ. Chẳng biết tại sao, cùng Nhược Thiên Vô Vân cùng một chỗ tâm tình trở nên rất thoải mái, ngay cả nói cũng nhiều hơn trước. Trước kia nàng nhưng là mấy tháng tìm khắp không đến một cái người nói chuyện, chỉ ôm ôm thỏ con nói chuyện to nhỏ.

“Cái gì? ! Ta tham lam? Thất Nguyệt bà cố nội, không tham hai người chúng ta sẽ cạp đất mà ăn à!” Nhược Thiên Vô Vân nghiêng người tránh đi một Cương Dao xông tới, hướng miệng ném một viên đơn dược vừa nhai vừa nói: “Không từ mà biệt, chính là chỗ này cái loại thuốc này rất quý giá, thực không có tiền mà dùng!”

“Người đang dùng viên gì?” Tần Tranh tung chân đá cước đá tên son tặc gần Nhược Thiên Vô Vân.

“Bổ sung nội lực, rất quý giá, nó còn đắt đỏ hơn mười lọ kim sang dược.” Nhược Thiên Vô Vân nói xong, Cương Dao vừa bỏ, trên thân đao nhất thời tản mát ra một loại ánh sáng nhàn nhạt hoàng quang, “Người chưa vào môn phái chắc chắn chưa dùng đến nội công, bây giờ còn không cần phải ăn cái này, bất quá kiểm pháp của người khủng bố rồi, công kích bình thường so với công kích nội lực của ta dường như cao hơn.”

Hắn chỉ lo cao hứng nói chuyện, lại không phát hiện Tần Tranh dùng đôi mắt như phát hỏa nhìn hắn.

“Tại sao lại có thuốc tăng cường nội lực?!” Tần Tranh trở nên bình tĩnh hơn, dù có kích động hai gò má cũng không ửng hồng.

“Đương nhiên là có, chẳng qua thứ này rất đắt. Bằng không mỗi lần nội lực dùng hết lập tức phải ngồi tu thiền hoặc định thân tọa thiền để hồi phục chứ.” Lần này đụng tới son tặc số lượng tương đối nhiều, Tần Tranh đang hồn bay, Nhược Thiên Vô Vân cũng có chút ngăn cản không nổi, đao mất bị chặt một đao. Đừng thấy son tặc võ công không mạnh, lực công kích cũng không kém lắm, một mình hắn khó khăn lắm chỉ có thể đối phó hai tên, hiện tại bốn hướng về phía hắn cùng tiến lên, hắn đành phải một bên vòng quanh vòng oa oa kêu to cứu mạng, một bên lấy ra hoàn huyết đơn nhai nhai trong miệng. Về phần trên cánh tay miệng vết thương, chờ giết chết quái tài có thể bồi kim sang dược.

“Nơi này thậm chí còn có thuốc tăng nội lực sao....” Tần Tranh vẫn còn hồn siêu phách tán, kỳ thật điều này cũng không có thể làm nàng ngạc nhiên hơn, nội lực luôn luôn là tu vi võ công của người theo học, nếu tu luyện lên cao khó có thể có thêm nội lực, nếu có thể dựa vào dược vật tăng lên, là có thể bớt đi mấy tháng thậm chí là mấy năm vất vả, nhưng là tăng lên nội lực đan bình thường phải dùng thiên son tuyết liên, hoa mỹ thực vật quý hiếm mới làm ra, số lượng cực nhỏ, là người trong võ lâm tranh nhau cướp lấy, tôn sùng là chí bảo kỳ dược. Hiện tại Nhược Thiên Vô Vân lại nói trên thế giới này có thể tùy tiện mua được, trong lúc này thực lực không lẽ lại vô hạn tăng nhanh? Tuy rằng hắn oán giận giá trị quý, nhưng hắn có thể tại bất cứ địa phương quý dị nào cũng có thể mua được vài viên? Nói như vậy, nơi này khắp thế giới đều là nội gia cao thủ?

“Này này, sao thành pho tượng rồi, cứu mạng a ——” Nhược Thiên Vô Vân dùng kinh công của Côn Ngô phải tránh trái tránh phải, nếu không phải bên cạnh còn có mấy cái thân cây làm tấm che, chỉ sợ hấn sớm bị chém trúng chết tươi .

“A? !” Bị Nhược Thiên Vô Vân như vậy vừa gọi, Tần Tranh tạm thời hồi thần lại, nhìn hấn chặt vật trốn bộ dạng nhăn nhoe trên trán. Nhất định là chính mình làm sao nghĩ lầm rồi, giống hấn như thế này điên cuồng ăn nội lực đan lại chặt vật điên cuồng tránh né , chắc chắn không thể nào xưng là nội gia cao thủ được!

Tần Tranh vừa nghĩ, một bên trường kiếm đưa lên phía trước, đem hai tên sơn tặc hấp dẫn tiến công tới nàng. Nhược Thiên Vô Vân thế này mới cảm thấy áp lực suy giảm, bắt đầu tìm chỗ thờ dõc , “Vù vù, cho dù đối với ta không hài lòng, cũng không nên đứng một chỗ chơi khăm ta, xảy ra án mạng đấy .” Hấn nói xong lại đi miệng ném một quả nội lực thuốc, bởi vì sử dụng kinh công cũng là cần hao phí nội lực .

Hấn cư nhiên lấy thuốc bỏ vào miệng như ăn cơm! Tần Tranh nội tâm hô to đáng tiếc. Trán quý như thế thuốc ăn vào sau hấn là phải tọa thiền điều tức, được lực mới có thể lớn nhất phát tán, chẳng lẽ thật sự không cần thiết có thể đập tuyệt vô ngân bay nhảy trong hư không? Trong lòng nàng suy đoán, muốn thử xem, vì thế mở miệng nói: “Cho ta một viên thử xem.”

“Ngươi cho là là đồ ăn vặt a? Thuốc có cái gì ăn ngon .” Nhược Thiên Vô Vân nói xong, lại vẫn là lấy một viên vớt cho nàng.

Tần Tranh hai kiếm giải quyết đi bên người nàng sơn tặc, nhìn nhìn ngấm ngấm viên đan dược màu xanh dương đang nằm trong lòng bàn tay, chậm rãi đem chỉ bỏ vào trong miệng nuốt vào, nhất thời cảm giác một cỗ băng lãnh mát mẻ từ bụng phát tán, nàng đang muốn đem dược lực điều tức tới các đại huyết mạch, lại phát hiện dược lực đã muốn biến mất.

“Tại sao lại vô dụng?” Nàng kinh ngạc.

“Ngươi căn bản không dùng nội lực đánh quái, nội lực miễn cấp làm sao có thể tăng lên thêm được?” Nhược Thiên Vô Vân bật cười nói.

“ . . . . .” Nguyên lai là tự mình nghĩ sai lầm rồi, Tần Tranh không nói gì. Đây chỉ là tu bổ tiêu hao nội lực đang thiếu hụt trong cơ thể, mình tại sao liền đã quên, trong thế giới này chuyện vặt, là không thể dùng trước khi nhận thức được nó.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khấp Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Có Người Theo Dõi

Xuống Mã Sơn, sơn tặc thuộc loại quái cấp thấp tại đây, rất thích hợp Nhược Thiên Vô Vân vừa mới vào phải tại đây luyện cấp, bởi vậy chỗ này tuy rằng yên lặng, nhưng vẫn có thể tìm thấy nhiều game thủ bằng cấp tới đây luyện cấp. Bất quá sơn tặc rất nhiều, tốc độ này sinh cũng rất mau, đương nhiên không có khả năng xuất hiện một nhóm quái đông đảo, nếu là nhìn thấy đồng môn, nhìn thấy nhau chào hỏi, tán gẫu có được còn tiến đến cùng nhau tổ đội luyện cấp.

Tần Tranh cùng Nhược Thiên Vô Vân ở trong này đợi ban ngày, tuy rằng thời gian dài giết một loại quái đến thăng cấp cảm thấy cũng buồn tẻ rất nhiều, bất quá hai người đứng là muốn cố gắng thăng thêm thực lực trong thời gian này, cũng không oán giận. Nhưng võ công cao cũng bị thương, huống chi bọn họ bây giờ hoàn toàn có thể xem là newbie (người chơi mới), cho nên sắc trời chưa sập, thuốc đã dùng hết. Những thuốc này trong đó hơn phân nửa là Nhược Thiên Vô Vân dùng hết , Tần Tranh chính là dùng chút kim sang dược, ăn mấy viên hồi huyết đan.

Nhược Thiên Vô Vân lại một lần nữa xoay người theo phía trên nhắt lên nhất kiện cát vàng bố y muốn ném vào dây lưng thì khi đó mới phát hiện hấn sau khi vào môn phải, vật phẩm và các món đồ dường như đã quá chật. Bên trong toàn là Cuồng đao của sơn tặc, cát vàng y cùng đa số tiền đồng cũ, một chút bạc vụn, nếu không phải trong dây lưng tại trò chơi không tính số cân nặng, bất quá hấn sớm đã bị một đồng nặng trĩu gì đó đè sập trên mặt đất từng bước cũng đi không được.

“Này, thuốc cũng dùng hết, hay là về bán hàng và thêm vài món tiếp tế nhé?” Nhược Thiên Vô Vân sửa sang lấy chính mình trong dây lưng gì đó, kiểm tra lấy ra một cái hộ uyển(bao tay) bằng da, tăng thêm cường kích trường kiếm quang cho Tần Tranh, chính mình thì mang lên một kiện áo vải màu xanh có vẽ thi sĩ, chân lại mang một đôi giày da hồ lông xù, bộ dáng nhìn qua có chút gì đó không thuận mắt, có chút buồn cười. Hấn sẽ không để ý Tần Tranh có ánh mắt buồn cười , cứ thế từ trong đai lưng lấy ra một túi nước, uống vào từng ngụm, thích ý thở dài ra một hơi.

Tần Tranh thay Nhược Thiên Vô Vân đưa cho nàng trang bị cười nói: “Trở về đi, nghỉ một chút. Bất quá ta vào không được thành, hay là đi bên dòng suối chờ ngươi về.” Trên thế giới này thuốc thập phần linh nghiệm, đem lên miệng vết thương một chút đã thấy lành lại, hơn nữa nàng đã sớm dựa theo Nhược Thiên Vô Vân chỉ điểm ở không chế mặt trên bảng điều chỉnh cảm giác đau đớn chính lại cực thấp, cho nên nửa ngày giết tặc chỉ chút ít mệt mỏi, tinh thần vẫn là tốt lắm.

“Truy nã thời gian còn có bao lâu?”

“Còn có sáu canh giờ. . . . .” Tần Tranh ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời sau đó nhìn thâm tính toán, trong lòng tính ra đại khái thời gian.

“Vậy người đêm nay vừa lúc có thể ăn uống ngủ nghỉ một đêm.” Nhược Thiên Vô Văn nói xong, cũng không thu hồi cái đao kia, đem liền gác lên bả vai, nhanh bước từng bước, hướng phía trước Tần tranh bước tới.

Một đường bước vào, gặp được quái khi hai người cũng không đánh, chỉ là nhìn thấy hướng trước chạy nhanh, bắt quả không có nội lực thuốc, Nhược Thiên Vô Văn không thể thi triển kinh công, tốc độ chỉ cùng Tần Tranh có phần giống nhau, so với bước đi của bọn son tặc cũng hấp dẫn đi theo, kết quả hai người phía sau mông kéo theo một đường rày xe lửa. Trên đường gặp vài tên game thủ ánh mắt sợ hãi tránh nê, sợ bọn son tặc lập tức thay đổi mục tiêu, đem chính mình vòng vây một chỗ cướp bóc cho đến khi hồi thành. Cũng có vài cái gan lớn, nhặt lên vài viên đá quăng ném lên trên ... kia tụt lại phía sau son tặc, cười hắc hắc giờ trường kiếm đại đao, chờ bọn họ đến công kích chính mình.

Chuyển qua một ngã rẽ, mắt thấy chạy nữa một hồi có thể vọt tới trên đường lớn có thể bỏ lại quái phía sau, Nhược Thiên Vô Văn đột nhiên thấy phía trước trên đường có một ngoạn gia, hần đi trước phương hướng có phần trùng hợp với mình, vì thế cao giọng kêu to: “Nhường một chút a! Son tặc đại quân kéo đến ! Một hồi nếu như bị vây lên cũng không nên nói ta dẫn quái giết người. . . . .”

Kia ngoạn gia giương mắt nhìn nhìn bọn họ, lắc mình qua một bên tránh đi, lại cũng không đi tới. Hần theo trừ vật trong dây lưng lấy ra một cái quyền trục, triển khai đối với Tần Tranh đối chiếu một chút, nhất thời trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, lén lút đi theo phía sau bọn họ.

Nhược Thiên Vô Văn tính cách luôn luôn tùy tiện, đương nhiên không có người theo sau hần, hần lúc trước thậm chí không nhiều chú ý đến ngoạn gia kia, chỉ khi hần chạy sang đường. Tần Tranh làm nhiều năm sát thủ, hoàn cảnh biến hóa một chút cũng rất miễn cảm đối với người kẻ cận rất nghi ngờ, nằng vốn là lơ đãng thoáng nhìn, thấy tên kia thần sắc có vẻ mừng rỡ, cầm sách đang hướng tới có chút kỳ quái, trong lòng âm thầm phòng bị hơn.

Chạy đến trên đường lớn, phía sau son tặc dần dần đình chỉ hướng tới bọn họ truy sát, chậm rãi nhẹ nhàng từ từ hướng sau đi mất. Nhược Thiên Vô Văn đang muốn dừng lại nghỉ xả hơi, lại nghe Tần Tranh khi hần bên cạnh thấp giọng nói: “Đừng ngừng, người xem một chút tên đang ở sau lưng thực lực hần ra sao, hai người chúng ta có thể hay không đánh thắng được?” Trên thế giới này cao thủ nằng tạm thời không quá phân biệt ra được, lúc trước rõ ràng thấy một người cước bộ phù phiếm, thân pháp trệ sập, nhưng là chỉ chớp mắt hần giết quái khi sử xuất chiêu thức uy lực lại hết sức thật lớn, bằng Tần Tranh lúc này võ công của mình thực sự nhìn không ra.

“A? Có người đi theo chúng ta?” Nhược Thiên Vô Văn mới kịp phản ứng, nhẹ giọng trả lời: “Đi theo chúng ta làm sao? 1 không có đồ 2 không có tiền, giết chết chúng ta ngay cả cái thuốc đều phát không được. . . . .” Hần nguyên bản nói xong sẽ quay đầu nhìn, lại bị Tần Tranh vội vàng ngăn cản, nói: “Đừng làm cho hần biết chúng ta đã phát hiện hần, người dùng đao của người đưa phía trước làm gương chiếu hậu. . . . .”

Nhược Thiên Vô Văn cũng là người thông minh, Tần Tranh vừa nhắc tới đao tự, hần liền vừa chạy vừa đem trên vai khiêng đao cầm lấy giả ý vung phách khám hai cái, miệng hét lớn: “Áy da, trò chơi sao lại có ruồi muỗi cơ nhi.” Nói xong, lại đem đao lấy đến trước mắt nhìn kỹ, nói: “Có thể đem ruồi muỗi cũng chặt ra được. . . . .”

Nhược Thiên Vô Văn kia làm bộ kinh ngạc bộ dạng cùng khoa trương ngôn ngữ nhắm trúng Tần Tranh muốn cười, lại nhếch miệng gât gao nghen không dám cười ra tiếng, chỉ lấy khuỷu tay đi hung hăng nhéo hần, làm cho hần không cần lại cố ý chọc cười.

Đi theo đám bọn hần ngoạn gia chỉ mơ hồ nghe thấy cái gì ruồi bọ, muỗi, gặp hai người vừa chạy vừa ở nơi nào cười đùa, căn bản không có chú ý tới hần, vì thế phân thủ rút ra trên vai đại kiếm, nhanh hơn cước bộ, muốn vượt qua đi con suối kia rồi công kích.

Nhược Thiên Vô Văn nương sống đao chiếu thấy bộ dạng người kia, tuy rằng mặt xem không rõ ràng lắm, nhưng hần trên người kia mang trên người trang bị xanh lục lại là trang bị trung cấp, không phải như mình dùng trang bị đơn giản cùng hăng so sánh. Sau lại lại thấy hần rút ra trên lưng đại kiếm, Nhược Thiên Vô Văn lấp bắp kinh hãi, đây không phải là vũ khí đứng liệt thứ 7 sắp hàng vũ khí hay sao?

Trong trò chơi vũ khí rất nhiều, chỉ là kiếm còn có vô số, cho dù là trên Bài Hành Bảng nổi danh kiếm Nhược Thiên Vô Văn cũng không nhất định có thể liếc mắt một cái nhận ra, huống chi vẫn là nương sống đao chiếu ảnh, nhìn xem mơ hồ không rõ. Hần sở dĩ có thể nhận ra cái chuôi này bước làm vinh dự kiếm là vì kiếm này ngoại hình rất đặc biệt rồi, có khoảng năm thước dài, kiếm đi bình thường là nhẹ nhàng vô cùng, như thế lực dùng kiếm rất nhỏ. Hoàn toàn hần luôn luôn thích ngoại hình uy mãnh vũ khí, lúc ấy ở vũ khí trên Bài Hành Bảng nhìn qua thời điểm còn hăm mộ tán thưởng qua, nghĩ rằng chính mình nếu như có thể cầm lấy chuôi kiếm đó, cho dù hần bỏ đao cầm kiếm cũng miễn nguyên!

Nhược Thiên Vô Văn tuy rằng không biết thanh kiếm này chủ nhân kia thực lực ở cấp bậc bao nhiêu, nhưng là dùng đầu ngón chân tưởng cũng biết không phải bọn họ có thể đối phó, vì thế hần đem đao lại khiêng quay về trên vai, hướng về Tần Tranh cận kề nói nhỏ: “Trốn thôi, người này chúng ta không là đối thủ được.”

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Làm Thế Nào Có Thể Logout

Hai người không hện mà tăng tốc bước bộ, Tần Tranh vừa chạy vừa buồn bực, trước kia bị người ta thống hận đi tìm mình truy sát, hiện tại mấy ngày

thôi lại bị chạy trốn chết nhiều lần! Cho dù là sớm đã đem sinh tử không để ý năng cũng không thể thích ứng được ngay. Chẳng lẽ năm nay là năm bất lợi của ta?

“Ta biết hẳn vì sao theo dõi chúng ta.” Nhược Thiên Vô Vân vừa chạy vừa nói: “Nhất định là xem bố cáo truy nã.”

“Ừ.” Tần Tranh vừa chạy vừa gật gật đầu. Nàng có thể lý giải, chính là kỳ quái thế giới to lớn, kia ngoạn gia có thể nào tại làm sao ngăn đích truy nã trong thời gian tìm được nàng? Ở nàng trước kia trong thế giới, bình thường một cái giang dương đại đạo bị truy nã mấy năm cũng không thể bị truy bắt quy án.

“May cho hẳn, chính là gặp được chúng ta từ trên núi đi xuống dưới.” Bên này Tần Tranh chính khó hiểu, bên kia Nhược Thiên Vô Vân mà bắt đầu oán trách, “Sợ rằng chúng ta lại đi trễ xuống vài phút, cũng không gặp được hẳn, làm cho hẳn một chuyến tay không.”

Phút? Không hữu hiện đại thời gian quan niệm Tần Tranh đương nhiên không biết phút ý tứ của, nhưng nàng cũng không hạ nghĩ nhiều rồi, bởi vì phía sau tiếng bước chân càng lúc càng nặng, càng lúc càng tiếp cận.

“Đi vào đường nhỏ, đường lớn nhiều game thủ lắm.” Tần Tranh nói xong mình cũng giật mình một cái, nàng cư nhiên cũng học được nói game thủ cái từ này.

Phía sau đuổi theo của bọn hắn chính là tên kia ngoạn gia tựa hồ nhìn ra chính mình bị phát hiện rồi, bởi vì Tần Tranh cùng Nhược Thiên Vô Vân hiện tại đã muốn đi vào đường khác, quả thực hay là tại liều mình chạy như điên, mắt thấy xa hơn phía trước là rừng rậm, vì thế trong lòng hắn quynh lên, tăng tốc độ lên rất nhiều.

“Thất Nguyệt.”

“Sao?” Tần Tranh lúc này lực chú ý độ cao tập trung, vừa chạy vừa dựng thẳng tai nghe phía sau động tĩnh.

“Kỳ thật. . . . . Ta có tốt biện pháp. . . . . Chúng ta có thể không cần. . . . . Chạy nữa.” Chạy như điên sau sắp thở không ra hơi mệt mỏi cảm lại nổi lên, cái trò chơi này kỳ thật rất giống ngoài đời thực, Nhược Thiên Vô Vân há to mồm liều mạng thở dốc, cổ họng lại đau rát.

“Nói.” Loại khi này nói ít đi một câu nói liền tiết kiệm một chút lực lượng.

“Chúng ta logout!” Bị ngoạn gia đuổi theo cùng bị quan binh đuổi theo phải không đồng, lúc này hẳn và Tần Tranh cũng không có tiến vào trạng thái chiến đấu, là có thể logout. Nhược Thiên Vô Vân thập phần đắc ý tự mình nghĩ ra như vậy tốt biện pháp, bởi vì trò chơi làm được thái chân thực, gặp được nguy hiểm sau rất nhiều người phản ứng đầu tiên chính là chạy trốn chết hoặc liều mạng, thường thường đã quên đây là đang trong trò chơi, chỉ cần không có tiến vào trạng thái chiến đấu, là có thể logout.

“Logout?” Nghe thấy cái từ này thời điểm Tần Tranh có thể liên tưởng đến đúng là Khoái Hồng Lâu trong kia chút trống rỗng liền biến mất không thấy gì nữa nữ nhân, đột nhiên cảm thấy lưng có một chút lạnh lạnh.

“Đứng. . . . . Logout. . . . .” Nhược Thiên Vô Vân thật sự chạy hết nổi rồi, biên thở phì phò biên hướng về Tần Tranh vẫy vẫy tay dứt quãng nói: “Buổi tối đi ngủ sớm là đúng. . . . . Ngủ một giấc. . . . . Ngày mai sẽ cùng nhau lên đi, hi vọng. . . . . Người này sẽ không chờ canh sẵn. . . . .”

“Ai, bất kể cái gì kêu——” Tần Tranh lời còn chưa nói hết, Nhược Thiên Vô Vân thân ảnh bỗng tiêu thất, lời của nàng mất hút, ở trên đầu lưỡi đánh một cái chuyển, thế này mới thờ dài giống như thuyết đi ra, “Cái gì gọi là logout a?”

Bất quá, lời nói được đã muộn, đương nhiên không có người trả lời nàng, có chính là phía sau kia đuổi theo không ngừng tới gần thân ảnh. Tần Tranh cảm thấy mệt chết đi, nhưng là không thể không tiếp tục chạy xuống đi. Loại này đột nhiên mất đi khả ý lại hết thảy, trong thiên địa giống nhau chỉ còn lại có nàng một mình ở cô độc chạy như điên, kịch liệt thở dốc cảm giác mỗi nàng giống như đã từng quen biết, nhưng trở mình lần trong trí nhớ, nàng cũng không còn nhớ tới loại cảm giác này từ đâu mà đến.

Gần, âm thanh càng ngày càng gần, nghe phía sau tiến tới không xa. Lần này nàng chỉ sợ là lại trốn không thoát, Tần Tranh trên mặt lộ ra cười khổ. Nhược Thiên Vô Vân chỉ sợ không nghĩ tới chính mình không hiểu logout ý tứ là gì? Không biết hẳn ngày mai tìm không thấy chính mình có thể hay không sót ruột. Còn có cái kia đáng giận kêu Hàn Thiết Y Hắc y nhân! Bán mình chỉ thù còn không có báo đờ. Chính là, thật kỳ quái, nhớ tới vì sao đều là đi tới nơi này cái thế giới sau mới gặp gỡ người đâu? Trước kia. . . . . Đúng rồi, trước kia nàng không có thân nhân, không có bằng hữu, không có vương bận, thậm chí ngay cả kẻ thù đều không có. . . . .

“Ngọa gia Thiên Dã Sa ác ý công kích ngươi.”

Bên tai có lợi khí phá không tiếng vang truyền đến, Tần Tranh dùng sức phía trước nhảy tới, sau đó điên cuồng dán thân đi ra ngoài. Không kịp đứng dậy tiếp tục chạy trốn chết, người kia mang theo Vinh Dự Kiếm chém lên phía trước một cái, Tần Tranh trên mặt đất càng không ngừng quay cuồng tránh né, kỳ thật mệt chết đi rồi, rất muốn buông tha cho, tử vong đối với nàng mà nói cũng không phải nhiều đáng sợ trải qua, liền giống như nàng đi tới nơi này cái thế giới phía trước bị sét đánh chỉ trong khoảnh khắc. . . . . Chính là, không cam lòng! Chết tiết Nhược Thiên Vô Vân còn không có nói cho nàng biết rốt cuộc cái gì là logout đâu rồi, nàng không muốn chết không minh bạch oan uổng vạn phần! Hơn nữa, tựa hồ còn thiếu Nhược Thiên Vô Vân 1500 lượng bạc không có trả được. . . . .

Làm sao có thể khoan tay chịu chết? Cho dù chết cũng muốn đựng một cái! Nàng Tần Tranh cho dù hiện tại nội lực hoàn toàn biến mất, cũng tuyệt đối sẽ không mặc người chém giết. Muốn ta chết phải không? Có thể, bất quá mạng của ngươi cũng phải lưu lại! Nhớ tới còn thiếu Nhược Thiên Vô Vân tiền, Tần Tranh tinh thần nhất thời phấn chấn, nàng làm nhiều năm sát thủ cứng cỏi cùng ngoạn sức lực lại lại hiện ra.

Tần Tranh một bên trốn tránh một bên theo bên hông lấy ra nòng bên hông thanh chủy thủ rỉ sét. Cái chuôi này vũ khí tuy rằng khó coi vô cùng, nhưng Tần Tranh vẫn không bỏ được ném xuống, nòng mơ hồ kì dị tới thể giới này, trên người duy nhất có được vũ khí chính là nó. Nói sau tuy rằng không ngắn không dài, nhưng là dễ dàng giấu điếm được mắt người ta, chỉ cần có thể tiến cận mục tiêu, cho dù chính mình đã đánh mất tánh mạng, cũng có thể lấy lại chính mình ít tiền vốn.

Thiên Dã Sa lại giơ tay vung bước kiếm quang, hẳn tuy rằng không hiểu nổi Tần Tranh vì sao không bắt chước tiểu tử đó giống nhau logout, cũng hiểu được nòng thập phần khó đựng. Đến nơi này suy nghĩ, nếu bình thường ngoạn gia đã sớm tùy tiện ngăn cản mấy chiêu tùy ý hắn xâm lược rồi, nòng lại còn tại dựa vào nơi hiểm yếu chống lại. Hơn nữa, nòng đang né tránh những đòn tấn công này quả thật có thể sao? Như thế nào rõ ràng giống như là muốn đâm trúng rồi, lại bị nòng né nhanh qua đi. Bất quá lần này ——

Tần Tranh thế nào lại lẫn lộn tránh né, mà là nhân cơ hội quay đầu lộ ra mỉm cười ngọt ngào. Thiên Dã Sa bị nòng cười mê hoặc, tuy rằng trong trò chơi tử vong là thông thường xảy ra, nhưng là không thể cao hứng như vậy được? Ngay tại hắn hơi sững sờ nháy mắt, Tần Tranh đã muốn theo thượng nhảy dựng lên, đem thân ảnh tung lên cận hắn. Thiên Dã Sa cố gắng kiềm lại, rốt cục có thể chính diện giao phong rồi, hắn đem một chiêu kiếm quang hướng tới, nhất thời kiếm ý khinh người, bộc lộ tài năng.

Tần Tranh đã muốn tính toán tốt lắm tốt nhất góc độ hướng tới Thiên Dã Sa đánh tới, mặc dù mình tránh không được cũng muốn chịu bị thương, nhưng tránh được yếu hại, cho nên không bị mất mạng. Thiên Dã Sa thấy nòng như vậy không muốn sống bỏ nhào về phía mình, tuy rằng kinh ngạc nhưng cũng vui sướng, bởi vì hắn có thể cảm giác được kiếm của mình mũi nhọn đã muốn chạm đến thân của Tần Tranh, nhưng ngay sau đó, một đạo bạch quang ở trước mặt hắn chợt lóe, hắn còn không kịp phản ứng, ngực đã bị chọc phải một đao, vì thế tay trở lực, dụng kiếm quang đẩy Tần Tranh văng ra xa, chạy nhanh lấy ra một viên hột huyết đan liền hướng miệng nhét.

Đáng chết! Đâm trật rồi! Chỉ dựa vào đâm xuống đích tay cầm Tần Tranh chỉ biết không thể đắc thủ. Vừa rồi cơ hội kỳ thật rất tốt. . . . . Nòng ở bị đánh bay đi ra ngoài thời điểm cảm giác tiếc hận cực kỳ. Chung quy, nòng hiện tại tổng hợp lại thực lực giá trị quá thấp, cũng không có kinh công phối hợp, phản kích khó khăn thật sự quá khó . . . .

Vù, bên kia Thiên Dã Sa thở dài ra một hơi, may mắn một đao này đâm vào trật, bằng không đâm vào tử điểm, của mình tổng hợp lại thực lực giá trị cao tới đâu, sợ rằng cũng phải treo máy. Hắn không nghĩ lại cùng này nữ nhân đáng sợ này đấu trí tiếp, thừa dịp Tần Tranh nặng nề đang nằm trên đất, hắn cầm kiếm đi mau vài bước, lại hướng Tần Tranh đâm tới.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chạy Trốn Thoát Nạn

Tần Tranh trên mặt đất đang dậy dựa một chút, Thiên Dã Sa lại sắp đến gần rồi. Lúc này đây thật là tránh cũng không thể tránh! Tần Tranh thở dài một tiếng, vô ý thức nhìn chăm chăm kia sắp dùng Kiếm Quang Bộ, trong lòng thầm nghĩ, lúc này mà chết sẽ đến thể giới kỳ quái nào nữa đây.

Thiên Dã Sa nắm chặt chuôi kiếm, chuẩn bị cấp cô gái trước mắt một kích trí mạng. Nghĩ đến lập tức có thể hoàn thành truy nã nhiệm vụ kết thúc công việc đại cát, có thể đi lĩnh một tới một ngàn hai trăm lượng, tâm lý ngạo mạn cười khan, buồn cười đến một nửa tự giác quá mức đáng khinh lại vội vàng dùng.

Mũi kiếm ở tiếp cận, Tần Tranh neho lại mắt, tất cả thần kinh đều tùy theo căng thẳng lên. Đây là lần đầu tiên trong đời ngồi chờ chết!

“A. . . . .”

Mong muốn trong đích đau đớn cũng không có đã đến, bên tai ngược lại đột nhiên vang lên đối phương hét thảm một tiếng, chỉ thấy Thiên Dã Sa thân ảnh cao lớn lay động một cái, cả người đột nhiên biến mất ở một mảnh bụi bậm văng lên.

Tần Tranh bất chấp nhìn xung quanh xem nguyên nhân là gì, phản ứng đầu tiên chính là lẫn qua một bên, rồi hướng lui một chút ra, mới quay đầu vừa thấy, cũng là tên Thiên Dã Sa kia, dưới đất tự nhiên sụp lún, chỉ thấy một cái đầu đang ngoi ngoi lên dưới miệng đất sụp.

Tần Tranh đang ở do dự lúc này là nhân cơ hội tiến lên giết chết Thiên Dã Sa nhưng tốt nhất vẫn là chạy trốn, một trận “Sào sào” liên vang lên. Chỉ thấy Thiên Dã Sa bên cạnh người bùn đất từ từ bị lớp bùn đỏ nuốt chửng đi, hình thành một cái đất động, thanh âm không ngừng kêu lên, hố đất càng ngày càng lớn, sau đó còn có nhiều hố đất nhỏ xuất hiện. Giây lát, núi đất lộ ra một bụi tóc, cao lớn trồi dậy, hình thù tạo thành một khuôn mặt bị che đi một nửa, đôi mắt thì lõm sâu bên trong như các hốc xương trồi ra ngoài.

Cặp mắt kia đảo tới đảo lui một vòng, cuối cùng tầm mắt rơi trúng Thiên Dã Sa đang cố gắng bơi ra ngoài, chăm chăm nhìn hắn một lúc, đột nhiên nổi giận mắng: “Bà nó! Mi đang làm gì trên người ta đây hả?”

“ . . . . .” Thiên Dã Sa vốn sắp hoàn thành nhiệm vụ, nào biết đầu rằng đột nhiên dẫm lên một khối bùn đất ma quái, còn lại rơi vào hố bùn, hắn vừa tức

vừa sợ, nghe nữa gặp bị chửi, tức giận liền muốn đánh trả, ai ngờ không chú ý, ai ngờ lại có một lớp chất lỏng từ từ chớp lấy người hắn. Tội tệ hơn là, cái mặt đen kia đang bắt mắt về những gì người khác làm điều gì đó với nó, không nói lời gì liền cầm 1 cái xẻng đào đất phóng tới. Thiên Dã Sa không hề phòng bị, nhất thời đã trúng vừa vặn, chỉ còn nhìn thấy sao bay đầy đầu, vừa vặn thấy Tần Tranh nhân cơ hội xoay người chạy vội mà đi, vô cùng oán tức, thiếu chút nữa ngất đi.

Tần Tranh mặc dù đối với cái kia đột nhiên theo trong đất xuất hiện ra một người rất thú vị nhưng không thể ở lại xem, nhìn thấy Thiên Dã Sa bộ dáng khá chật vật, cân nhắc bản thân tính mạng là trọng yếu nhất! Tuy cảm giác đau đớn ở đây tương đối không cao, đau đớn cũng không mãnh liệt, nhưng lại cảm nhận được mình bị đã thương rất nặng, chắc chắn một tên đầu không lại, tên kia cũng như vậy, mau mau chạy đi cho kịp. Bất quá, mất máu rất nhiều, chạy không quá vài bước đã thấy cơ thể rất mệt, nếu còn hồi huyết đan đã sớm ăn rồi, nhìn trong dây lưng còn nửa lọ kim san dược, có chút ít còn hơn không, vừa chạy vừa bôi ở cánh tay, một chút sau đã cầm được máu.

Chưa xác định Thiên Dã Sa sẽ còn ý định đuổi theo mình, Tần Tranh đối thế giới này quả thật chưa hiểu rõ lắm. Đã rất nhiều lần bỏ câu đưa thư Nhược Thiên Vô Vân, nhưng là bỏ câu bay cái vòng lại lộn trở về, phảng phất là tìm không thấy người nhận thư, vì thế nàng cũng chỉ có thể tùy tiện chọn cái phương hướng đi từng bước tính từng bước, tận lực tránh xa khu vực đánh nhau vừa rồi. Dọc theo đường đi không dám dừng lại thờ, tuy rằng không biết Thiên Dã Sa dùng phương pháp gì có thể tìm được nàng, nhưng nàng biết rằng không thể cố định trốn một chỗ mà di chuyển chính là an toàn.

Bất tri bất giác bước đi vào một cái sơn cốc nhỏ, Tần Tranh nhìn qua một chút lấy nước ra, lúc này trên người cánh tay vết thương đã khép lại, nhưng cả người vừa mệt vừa khát, căn bản không thể tập trung nhìn thấy khung cảnh này toàn bộ, chính là đang nhìn phía trước có một túp quán, bên cạnh còn có 1 tiểu nhị thì lúc này mới nhẹ nhõm trong người.

Sờ sờ trong dây lưng trong đó có vài mai bạc vụn do giết sơn tặc mà có được, Tần Tranh cảm thấy lo lắng không đủ, vì thế bước nhanh đến gần túp quán, chỉ thấy trước cửa có cặp đèn lồng, dựng sẵn một tiểu bài nhỏ, trên đó viết ——

Bữa tối gồm có cơm canh, tùy tiện chỉ điểm

Cơm chiên Dương Châu, mỗi bát hai trăm quan.

Đùi heo kho tàu, mỗi bàn ba trăm tám mươi quan.

Gà xé đậu bảo, mỗi bàn ba trăm tám mươi quan.

Cháo loãng, mỗi bát tám mươi lăm quan.

Rượu gạo, mỗi bình tám trăm ba mươi quan.

Đậu phộng hấp chín, mỗi đĩa một trăm tám mươi quan

Tam nhân thang(canh cải), mỗi bát một trăm chín mươi quan.

Tần Tranh tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn là cảm thấy nơi này giá hàng quá đắt, bất quá còn muốn giết vài tên sơn tặc đến kiếm thêm chút tiền, cho dù đại bộ phận tiền bạc cùng trang bị đều là Nhược Thiên Vô Vân kiếm, trên người nàng cũng còn có tiền dư để ăn một lần no.

“Chường quây, đem một phần cơm chiên Dương Châu và một bát canh cải.” Tần Tranh đi vào túp quán, ngắm nhìn bốn phía, bên trong cũng vài bàn xô tụ, nhưng đều nói chuyện phiếm, nhưng không ai chú ý nàng, vì thế liền đi tới một bàn trống trước, kêu đồ ăn.

Nàng bên trái một bàn ngồi đích là ba người mang trang phục của gamer, Tần Tranh đang đợi đồ ăn lúc nhàn rỗi nghiêng tai lắng nghe bọn họ nói chuyện. Đây là thói quen nhiều năm hành tẩu giang hồ, hưởng chỉ tiểu túp quán cùng với trà quán là nơi dễ dàng thu thập thông tin nhất, đối thế giới này Tần Tranh rất không hiểu hết, nên việc thu thập nhiều kiến thức thông tin là rất cần thiết.

“Hãy da, lẫn lộn một ngày trời, chả nhận được nhiệm vụ nào.”

“Tùy thời thôi, cũng phải xem tâm tình của NPC nữa, ta đây.. 2 ngày rồi cũng có được nhiệm vụ gì đâu.”

“Người nói có giận không? Hôm nay lão già nhiệm vụ bang phái đột nhiên bảo ta đi tìm một người tên là Thất Nguyệt gamer.”

Thất Nguyệt? Đây không phải là nàng đang dùng tên này sao? Tần Tranh nguyên bản đang muốn ăn canh, nghe nói như thế kinh ngạc nhú mày, cảm thấy đã quên mức canh, chính là chuyên tâm lắng nghe.

“Có gì là kỳ quái, đây là nhiệm vụ giao hàng. Lão tổ già kia cũng thường sai ta đi làm mấy cái nhiệm vụ này mà.”

“Hồng phái, nàng không phải là người của cực lạc cốc. Ta thật ra có truyền phát tin nhắn đến nàng, hệ thống lại bảo rằng hạn chế tin nhắn xa lạ, sau đó ta đến bảng thống kê chứng nhân của phái để gửi tin nhắn, hi vọng nàng có thể nhìn đến, ai ngờ thật là nhảm chán khi trong danh bài môn phái không có tên nàng, phát hiện môn phái không có ai là Thất Nguyệt và trong Chi điểm NPC cũng không có nàng.”

Tần Tranh âm thầm nhú mày, thật sự mình và Nhược Thiên Vô Vân chính là hạn chế thư gửi, nhưng này người xa lạ tìm mình rốt cuộc là vì cái gì? Nàng cũng không nhận ra chính mình vừa tới đến trên thế giới này là được người qua đường đều biết danh tiếng.

“Như vậy nhưng thật ra thật có điểm kỳ quái, nếu người gửi thư ngàn dặm mà không tới ta cứ tưởng nàng ấy là NPC.”

“Lão tổ làm sao lại đưa một cái nhiệm vụ giao tin đến 1 gamer? Chả lẽ người đã lỡ kích hoạt nhiệm vụ ẩn của Cực Lạc Cốc sao?”

“Ta vốn cũng tưởng như vậy a, còn tại trong lòng cảm thán khí vận mình quá tốt a~, đi hỏi chương môn phái từ đầu chí cuối cũng không phải nhiệm vụ ẩn gì, haiz thật thì...”

“Di, vậy thì vì cái gì?”

Hai tên ngoạn gia tâm lưu ý lắng nghe chuyện của tên kia, Tần Tranh bên này cũng ngạt thở lắng nghe câu cuối của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hết Trang Bị Khắp Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.